

Celebrat el XXII Congrés de la FIAMC

Sota el lema «Els metges catòlics i el repte de la pobresa a l'era de la globalització»

Barcelona va acollir, de l'11 al 14 de maig, el XXII Congrés de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC), que va analitzar, entre altres temes, l'accés a la sanitat dels més pobres. Aquest esdeveniment, que va aplegar 1.200 metges de 78 països, va acabar amb una declaració sobre la vida, l'atenció a la salut i la dignitat dels éssers humans. Durant el congrés es va triar el metge català Josep M. Simón com a nou president mundial de la FIAMC. L'acte final va ser una missa presidida per Mons. José Luis Redrado a la catedral de Barcelona i concelebrada per 16 arquebisbes i bisbes i 35 sacerdots procedents de tots els continents.

Pàg. 28

Foto: Agustí Codinach

en primer pla

Àfrica, el continent de la vida

Àfrica, com qualsevol altre continent, està ple de llums i d'ombres. Tot i això, ens entestem a veure-hi sobretot aquesta part fosca que retraten els mitjans de comunicació: violència, analfabetisme, pobresa... sense negar aquesta realitat, Àfrica ofereix moltes meravelles que la nostra visió miop és incapaç d'apreciar. No seria mala idea que ens oblidéssim d'Àfrica com un ric territori per explotar i ens centréssim en els africans, en els seus pobles, en els seus valors, en la seva cultura i, sobretot, en les seves ganes de viure.

Pàg. 3, 4 i 5

Foto: MCS Lleida

Lleida celebra el seu patró sant Anastasi

La Festa Major de Lleida, en honor de sant Anastasi, va tornar a comptar, un any més, amb una forta presència d'actes religiosos. Els més solemnes van tenir lloc l'11 de maig passat amb processó pels carrers de Lleida i eucaristia presidida a la catedral pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta. No va faltar a la seva cita amb el patró de la ciutat la Corporació Municipal al capdavant de la qual hi havia el paer en cap, Àngel Ros.

Pàg. 17

Foto: Consuelo Chaves

Consagració de Verges a Barcelona

Carmen Freire i M. Clara Pujadas van donar el «sí vull» a Jesucrist el diumenge 7 de maig passat a la catedral de Barcelona. Davant de Mons. Martínez Sistach es van comprometre a exercir d'esposes de Crist per a tota la vida, guardant la seva virginitat i posant-se al servei del Senyor i de l'Església. Totes dues fa 11 anys que van començar el camí de preparació que va culminar en l'acte de consagració i que van viure acompanyades pels seus familiars i amics.

Pàg. 24

El Museu Bíblic Tarraconense, una aula viva de les Sagrades Escripures

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 7 Missatge papal per a la Jornada Mundial de les Comunicacions

Pàg. 8 La imatge de la Mare de Déu de Fàtima visita Roma

Pàg. 10 Entrevista a l'assistent del viatge papal a València

Pàg. 18 Mons. Pujol demana marcar la casella de l'Església

Pàg. 30 El bisbe Figaredo parla de les mines antipersona a Cambodja

Editorial

Metges catòlics

Del 11 al 14 de maig es van reunir a Barcelona més de mil metges catòlics vinguts de 78 països en el XXII Congrés Mundial de la FIAMC, que ha tingut com a escenari el Palau de Congressos de la Ciutat Comtal i que s'ha plantejat com a repte l'eradicació de la pobresa en l'era de la globalització.

En el temps que vivim, que alguns han definit com el de la globalització, el món s'ha fet més petit, no hi ha grans distàncies, i fins i tot les realitats més llunyanes geogràficament són properes gràcies a l'avenç de la tècnica i dels mitjans de locomoció. D'aquesta manera, en teoria tot hauria de ser molt més fàcil, i els grans problemes dels països més oblidats, com la fam, la misèria, la falta d'atenció sanitària, o tantes altres deficiències s'haurien de poder solucionar amb relativa facilitat. Però, tristament, no és així, i els metges catòlics s'han encarregat de recordar-nos-ho aquests dies; la globalització ha trencat moltes barreres però no ha contribuït a superar les grans desigualtats del nostre món. En molts casos, fins i tot ha estat a l'inrevés, ha generat més facilitats per a l'explotació dels pobles més indefensos, un aprofitament injust dels seus recursos naturals, i una destrucció escandalosa del seu medi ambient. L'actual ordre internacional, indiquen els metges de la FIAMC en les seves propostes, condemna molts pobles a viure en la pobresa i la misèria, realitat que és injusta i que s'oposa a la voluntat de Déu.

D'aquesta manera la globalització és aprofitada pels països més desenvolupats per beneficiar-se i enriquir-se més a costa dels més subdesenvolupats. És a dir, que s'aprofiten els avantatges de la globalització per facilitar el camí que porta la riquesa i el treball dels països més pobres cap als més rics, però no hi ha un camí de retorn que els dugui solidaritat

i compensació, i que faciliti el progrés d'aquests pobles. D'una forma ràpida i senzilla, podríem dir que importem riquesa i exportem insolidaritat. Els aliments, les medicines i els avenços tecnològics no arriben als països més pobres o ho fan amb comptagotes i moltes vegades gràcies a l'acció generosa i desinteressada de les múltiples organitzacions cristianes i solidàries que treballen al Tercer Món.

Els metges cristians també denuncien que les nostres «exportacions» són moltes vegades patètiques i mancades de tot sentit ètic. L'avortament, l'anticoncepció o l'esterilització són els nostres grans regals per als països més subdesenvolupats, i així no se'ls ajuda ni en educació, ni en sanitat, que són l'única manera que avancin els pobles, sinó que simplement s'opta per tallar en sec, tapant momentàniament el problema, avui sí i demà també.

Tampoc no hi ha preocupació per la falta de respecte als drets humans que es practica en molts països tercermundistes, sobretot si no hi ha interessos econòmics, polítics o estratègics. Una mostra més de la doble moral de l'actual ordre internacional, que es mou ràpidament en polvorins com l'Iraq, i ara sembla que també amb l'Iran, però que mira impassible les matances i les atrocitats en alguns països africans.

Els metges catòlics de la FIAMC ens han mostrat la cara negativa de la globalització i ens han recordat una vegada més les grans injustícies del nostre món insolidari. Ells són especialment sensibles a aquesta realitat, primer per la seva condició de metges, una professió amb vocació de servei als altres, sigui qui sigui la persona necessitada, i en segon lloc, per la seva condició de cristians, que compartim amb ells, que ens fa ser especialment sensibles als problemes dels més humils i que ens fa lluitar des de posicions sempre pacífiques per eradicar les injustícies del nostre món.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Cúrcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Diez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Suposa una niciesa perdre en qualsevol moment l'alegria de viure, i témer la mort»

(Marc Porci Cató. Prohom romà. 234-149 aC)

Per a moltes persones, pensar en la mort és una obsessió. I com a tal, denota un estat d'ànim malaltís de l'*animus* de qui la pateix, de qui d'aquesta manera es turmenta, fins a l'extrem de passar ànsia fins i tot en els seus somnis. A part dels remeis que poden esperar-se de la psicologia, beneficia molt «distreure la imaginació, ampliar-ne els horitzons, convidar-la a altres volts i passejades en l'ampli panorama de la vida personal». Ajuda molt també canviar el pensament masoquista de la mort per altres

idees raonables i sentiments amables sobre ella. Per exemple, amb el que afirmava el gran poeta Longfellow: «No existeix la mort. Això que ho sembla és un simple trànsit.» Aleshores, a què treu cap tanta fixació dolorosa amb el que només és passar d'un estat a un altre? Les fixacions en alguna cosa o en algú són destructives. Impedeixen, com deia Cató «l'alegria de viure». Perquè, com assenyalava el cèlebre escriptor francès François de La Rochefoucauld, «ni el sol ni la mort no poden ser mirats fixament».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Esperança per a Àfrica

■ Els focolars treballen al Camerun, Uganda, el Congo i Tanzània

Fa trenta anys va començar l'amistat del «bangwa» amb els focolars.

La venda de roses és una de les activitats solidàries dels joves focolars.

La informació que publiquen els mitjans de comunicació sobre Àfrica sol posar en relleu les ombres d'aquest continent i dels seus habitants, més que no pas les seves llums. Sovint veiem Àfrica des d'una plataforma de superioritat i amb freqüència caiem en el paternalisme en referir-nos a aquest continent veí. Ja és hora que ens apropem als africans veient-hi els protagonistes del seu futur, sense que hagin de dependre del so que toquen els països del Nord.

Joves per un Món Unit i Nois per la Unitat són les branques juvenil i adolescent del Moviment dels Focolars. Aquests nois i noies, hereus de l'espiritualitat de Chiara Lubich, estan convençuts que aquest món pot canviar i que a partir de l'amor recíproc es poden aconseguir grans coses. Aquests joves focolars s'han implicat a fons en el «Projecte Àfrica», una iniciativa que ja té 30 anys d'història i que, com el primer dia, continua defensant obstinadament que Àfrica té un altre rostre diferent del que els mitjans de comunicació s'entossudeixen a mostrar.

Tot va començar quan la comunitat bangwa, una de les tribus més grans del Camerun, patia un alt índex de mortalitat infantil, que rondava el 90%. Els bangwa, davant la gravetat de la situació, van buscar ajut. Es van adreçar al bisbe de Buea, Mons. Julius Peteers, que va demanar als focolars que es trasllessin al poblat de Fontem, per donar suport als bangwa. Així va ser com Chiara Lubich, fundadora dels Focolars, va llançar el 1969 l'«Operació Àfrica» en la qual es van implicar els més joves del moviment. Amb fons d'arreu del món i amb el treball conjunt de bangwes i de persones d'altres països, el que semblava un somni es començava a fer realitat: hi van arribar metges, infermeres, enginyers... que van aconseguir aixecar un hospital, una central elèctrica, carreteres, una parròquia, el centre d'estudis Nostra Senyora Seu de la Saviesa, que ofereix un bon ensenyament i està considerat dels millors del país...

«Inicialment», explica el jove focolar Marcel Sendra, «era un projecte sanitari per reduir la mortalitat infantil, però es va ampliar el camp educatiu. A poc a poc, el poble va anar creixent i Fontem es va con-

vertir en model per a altres llocs. Vam començar al Camerun i avui el projecte també està present a Uganda, el Congo i Tanzània. A Uganda treballem en un camp de refugiats i es treballa tot el tema d'educació i joves; al Congo i Tanzània també tenim beques d'estudis».

L'agost de l'any 2000 es va impulsar una nova acció mundial i el Projecte Àfrica va traspasar les fronteres del Camerun. Així, el fet que el programa sigui a Uganda, el Congo i Tanzània demostra que és possible la col·laboració entre persones, que se'n pot aprendre, de la cultura i dels valors de l'altre. Precisament, sobre els valors, Marcel comenta que «el que ens poden ensenyar, per exemple, és

«Hauríem de canviar la nostra manera d'apropar-nos a aquest continent, perquè pensem que nosaltres ho sabem tot»

el valor de la família. Això és una cosa molt important que ells tenen i que a Europa s'està perdent o es té mig oblidat. Altres valors són la fraternitat, la solidaritat».

Moure's per Àfrica

El joves focolars es mouen per Àfrica. Les opcions són diverses: accions per aconseguir fons, voluntariat per anar a Àfrica a treballar, iniciatives per donar-se

a conèixer i sensibilitzar sobre la situació d'Àfrica en la seva realitat social, econòmica i política...

Marcel està convençut que «els europeus tenim molta culpa que Àfrica es trobi en la situació en què està, perquè sempre ens hem aprofitat del Sud». Per a aquest jove focolar, és molt important canviar la perspectiva amb què es mira Àfrica: «Hauríem de canviar la nostra manera d'apropar-nos a aquest continent, perquè pensem que nosaltres ho sabem tot. Molts cops no es tracta de fer un projecte i prou, sinó de proporcionar recursos als africans perquè ells mateixos puguin construir el seu futur. Pequem de paternalisme i fem els projectes «dels blancs» sense pensar en els africans. Cal sembrar la llavor i esperar que creixi. Nosaltres, hem comprovat que la llavor dona fruit.»

Els joves focolars estan molt sensibilitzats amb els problemes dels africans. No només es preocupen de com viuen al continent i intenten ajudar-los, sinó que també atenen els immigrants que arriben a les nostres ciutats. «La immigració», assegura Marcel, «és un repte que hem d'afrontar. És una realitat molt palpable i aquí també col·laborem perquè s'integrin. Des d'aquí, a més, s'ha de treballar per resoldre els problemes del seu país d'origen i perquè no calgui que abandonin la seva terra per sobreviure en un altre lloc».

Marcel Sendra, com la resta dels seus companys, sap que «tots podem fer alguna cosa, per petita que sigui: sopars solidaris, comerç just, sensibilització...». En l'última edició de Sant Jordi, van vendre roses solidàries i el resultat va ser molt positiu: «La gent respon quan li expliques què fas i a què es destinen els diners. També serveix perquè vegin els immigrants d'una altra manera. Tenim massa tòpics i només coneixent-los més els podem veure d'una manera més humana.»

La tasca que duen a terme els focolars a Àfrica no fa soroll, però el resultat és més que satisfactori. Per això Marcel convida tothom a col·laborar-hi, perquè «se

Testimonis

OCHIARA LUBICH (fundadora dels focolars): «Els segles passats van ser testimonis d'un continent destrossat per la cobdícia dels europeus: el continent africà. Europa té un gran, grandíssim deute amb el poble africà. (...) Doncs bé: no ha estat el continent africà el més perseguit? Llavors el continent africà serà el privilegiat i el preferit pels focolars, el primer a ser estimat. I ho serà perquè s'ho mereix. (...) Donarem a Àfrica pobles nous, il·luminats per la llum de Déu. Donarem a Déu pobles autèntics, en els quals el cristianisme florirà genuí com entre els primers cristians i com vosaltres els voleu. La tasca és àrdua, és gran. Però heu vist que Déu està amb vosaltres. (...) Déu obre la porta a diferents pobles d'Àfrica.»

ODR. PHILEMON MAHUMA (metge focolar): «Els primers metges focolars que van arribar a Fontem es van trobar amb una situació dramàtica a causa de l'alt percentatge de mortalitat infantil. De seguida s'hi va començar a treballar per tractar de combatre sobretot la malaltia de la son, causa principal de la mortalitat. Es van posar en marxa tres plans d'intervenció: identificar i aïllar els focus d'infecció; reduir la proliferació de la mosca tse-tse, vehicle de la malaltia, amb l'ús de trampes especials, i finalment es va posar a punt una teràpia adequada. I, en efecte, els metges d'aquest hospital han estat capaços d'elaborar un tractament tan eficaç i amb efectes col·laterals mínims, que actualment és conegut arreu del món. Com a resultat d'això, la taxa de mortalitat infantil s'ha reduït avui a menys de l'1%.»

OJANE MARY DUBÈ (directora del col·legi Fontem): «La nostra escola és molt estimada, i és un problema acollir tots els que sol·liciten ser-hi admesos. Més que els resultats acadèmics, en els quals posem l'atenció adequada, per a nosaltres és important donar als estudiants una educació global. Els pares confien en nosaltres perquè tenim cura també de l'aspecte moral i espiritual de l'educació i ens ocupem de cada alumne individualment.»

sap de debò on van els diners i saps que l'ajut que s'envia arriba. Tenim l'esperança que la situació a Àfrica pot canviar. Ens anima molt veure que les coses poden canviar i que allò que va començar en un petit poble del Camerun s'ha estès a altres països. El poc que podem aportar allà és molt. Àfrica necessita gent formada que pugui aixecar el continent. Han de ser els mateixos africans els qui prenguin les regnes del seu destí».

Per a més informació: a/e: marcel sendra@engrup.org, tel. 659 117 856. (R.M.J.)

El Grup de Solidaritat Arxijove del Poblenou té molt clar que Àfrica és més a prop del que sembla. El febrer de l'any 2002 quatre joves van anar a la missió del Camerun, on hi ha Mn. Miquel Àngel Pérez. Arribaven al país africà amb

la inquietud de fer una experiència al Tercer Món. Allà van conèixer la realitat africana i es van plantejar la possibilitat de fer alguna cosa amb la col·laboració de més joves. A la seva tornada, l'estiu d'aquell mateix any, van començar

a treballar com a grup amb el nom d'Arxijove. El seu projecte més gran és una estada al Camerun, tot i que com a grup de solidaritat, treballa temes de Quart Món i de sensibilització vers els països del Sud.

Viure solidàriament

■ Una experiència missionera a Àfrica canvia la visió de la vida

L'estiu de l'any 2004 el Grup Solidaritat Arxijove del Poblenou va aterrar novament al Camerun. El seu treball se centra en tres grans blocs: joves, infants i dones. Amb aquests tres col·lectius es duen a terme una sèrie de tallers. Com explica Sergi Pujol, membre d'Arxijove, «els tallers són l'excusa per tenir una experiència de missió i compartir allà amb la gent. Al matí fèiem activitats i a la tarda eren ells els qui ens preparaven activitats a nosaltres. Això ajuda a trencar esquemes de superioritat/inferioritat... tot el que es fa té dues direccions».

Enguany, novament a l'estiu, els joves es preparen per tornar al Camerun. En aquesta ocasió als quatre membres del Grup Solidaritat Arxijove del Poblenou que viatjaran a Àfrica, se'ls afegeixen quatre més de Mollet. «La idea que tenim és continuar la línia traçada anteriorment amb les dones, els infants i els joves, però restem oberts a les necessitats que sorgeixin, segons la realitat que ens trobem. Cal tenir capacitat d'improvisació», indica Sergi. La intenció d'aquests joves missioners és anar a compartir amb la gent que viu a Àfrica. No es tracta tant de dissenyar un projecte concret, sinó de conviure amb les persones del lloc.

Cada viatge a Àfrica es prepara a consciència, amb un any i mig d'anticipació o fins i tot dos. «Aquí fem un treball previ de sensibilització personal: què s'hi trobarà la persona que hi va per primera vegada, quins prejudicis té...», comenta Sergi, «però sense trencar la màgia que suposa el primer contacte».

Per al grup Arxijove, és fonamental incidir en les actituds més que en la formació de les persones que participaran en aquesta experiència missionera: «Sobretot, el que intentem és preparar "la màquina" perquè la persona se n'amari i torni plena, que expliqui la seva experiència i que visqui aquí amb el mateix esperit. No es tracta d'anar a Àfrica per "netejar" la consciència, perquè el grup de solidaritat

Sergi al costat de Mn. Miquel Àngel (a la dreta).

Els infants és un dels col·lectius amb els quals treballa Arxijove.

és més ampli que el projecte del Camerun. Si la persona torna d'allà i no canvia res, aquesta experiència no haurà servit de res.» Per això, des d'Arxijove es posa èmfasi en el fet que aquesta vivència ha de remoure la persona i que a la seva tornada continuï vivint solidàriament, ajudant no només els qui són lluny, sinó també els qui són al seu costat.

Tòpics africans

Aquesta aproximació al continent negre permet «trencar molts tòpics sobre els africans i apropar-t'hi d'una altra manera», assegura Sergi Pujol. A més, els joves constaten sobre el terreny les conseqüències d'una globalització totalment desequilibrada i injusta. Per això, una de les activitats que du a terme el Grup de Solidaritat Arxijove del Poblenou és la denúncia de la situació en què viuen els pobles del Sud: «Hem de denunciar les condicions de vida que tenen, que són molt injustes. Aquesta gent viu oblidada. Hem d'ajudar a desfer molts tòpics i col·-

laborar en la mesura que puguem per canviar la situació: comerç just, xerrades, exposicions, sensibilitzar la gent sobre les coses que no funcionen, sobre el fet que realment la globalització ha d'arribar a tothom, que tots som germans i hem d'ajudar-nos mútuament sense esperar res a canvi, treballar l'agermanament...»

Els mateixos africans valoren positivament el fet que uns joves que vénen del Nord dediquin un mes a viure amb ells. Així, Sergi assegura que «per a ells és un testimoni que una persona del Primer Món s'hi interessi, els vulgui conèixer i comparteixi amb ells un temps de la seva vida».

Per a Sergi, és possible aprendre a «mirar Àfrica amb uns altres ulls: amb ulls d'amic. Tenim una tendència al paternalisme que hem d'eliminar, amb les expressions "els pobres" o "els negres", encara que les diguem amb tota la bona voluntat del món». A partir d'aquesta mirada nova, és possible transformar la realitat: «A vegades pensem que no podem fer res, però sí que podem fer alguna

cosa. En les petites realitats sí que podem actuar. Som cridats a "complicar-nos" la vida, a no passar dels altres: ni dels qui són lluny ni dels qui són a prop. No podem no comprometre'ns. Hi ha gent que té molt bona vista de lluny i és incapaç de mirar el qui té al costat. Aquí també hi ha molt per fer. «Per això, anar a Àfrica ens compromet a treballar després aquí. És una qüestió de justícia amb el Sud.»

Tots missioners

Sergi Pujol reconeix que aquesta experiència al Camerun permet no només apropar-se a la realitat africana, sinó també conèixer millor la figura del missioner. «En el nostre cas, hem pogut conèixer millor Miquel Àngel, que és una persona molt humana, molt senzilla... els joves que hi van entenen molt bé què és ser missioner: anar a dur la Bona Nova. A més, trenquen els tòpics del missioner que va amb la Bíblia a la mà. El missioner es pregunta què és el que cal perquè hi hagi una bona notícia: una escola, un dispensari... aquesta és la seva missió.»

En aquest sentit, Sergi sosté que «els joves descobreixen el missioner, que els diu que és més difícil ser missioner al

«La intenció d'aquests joves missioners és anar a compartir amb la gent que viu a Àfrica»

nostre Primer Món. Tots som missioners. Tots hem de portar la Bona Notícia allà on siguem i ser testimonis d'aquest amor. Amb la teva vida transmetes aquesta Bona Notícia». La fe és el que mou els joves d'Arxijove a dedicar les seves vacances a la gent del Camerun.

Sergi reconeix que l'experiència missionera a l'Àfrica canvia: «Es torna diferent. A mi m'ha ajudat molt tenir aquí un grup de referència. És tot un procés que cal viure a poc a poc. Aquesta estada al Camerun m'ha ajudat a anar canviant actituds i ser més sensibles a les necessitats. M'ajuda a viure d'una manera més senzilla i solidària.»

El Grup Solidaritat Arxijove és molt conegut al Poblenou. És un grup molt actiu que aprofita qualsevol oportunitat per donar a conèixer el treball que duen a terme no només al Camerun sinó també entre nosaltres. Tot encaminat cap a un mateix objectiu: transformar la persona perquè visqui d'una manera més solidària.

Per a qui vulgui fer aquesta experiència solidària al Camerun, des d'Arxijove es demana que «no sigui només un parèntesi a la seva vida, sinó que aquesta actitud solidària i missionera duri tot l'any». Per contactar amb Arxijove es pot fer a través d'aquest correu: projectecamerun@correu.mesvilaweb.com. Com subratlla Sergi, «el món pot canviar si canvies tu. Fem l'aposta d'enviar una Bona Nova al món». (R.M.J.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 / Comtes de
Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

L'ENTREVISTA

Gerardo González Calvo, redactor en cap de «Mundo Negro»

—Vostè diu que «qui s'acosta a Àfrica acaba estimant-la». Per què?

—Perquè Àfrica té una màgia especial. Quan aterres per primer cop a Àfrica, notes que has caigut en un altre lloc. Quan camines per Àfrica, adverteixes que has anat a un altre lloc on la gent és feliç i alegre; on s'assumeix la vida cada dia amb entusiasme. En un continent en què la pobresa està assentada, perquè l'han empobrit, et preguntes com és possible que aquesta gent afronti la vida amb aquella maduresa i sàpiga viure amb alegria i satisfacció. No he vist mai cap poble com l'africà, que aculli tant bé la vida i que vulgui viure alegrement. Tot ho celebra ballant, cantant. Això és el que, d'alguna manera, sorprèn l'occidental. Nosaltres tenim massa coses que ofeguen l'essència de l'ésser humà. A Àfrica descobreixes aquella essència, tot i les mancances que veus i a les quals han de fer front cada dia.

—Per a l'occidental, és un xoc massa fort?

—Fins que no ets allà no saps el que és. Occident sempre ha estat molt interessat en Àfrica, en els seus recursos, però mai en l'africà. Des de la colonització fins avui. Per a l'occidental, l'africà gairebé ni era persona; considerava que no tenia ànima i per això l'esclavitzava. El missioner és qui ha descobert l'home africà, la grandesa de la persona. Daniel Comboni, fundador dels Combonians, sempre deia que calia salvar Àfrica per mitjà d'Àfrica. Comboni s'avança a la seva època i creu en l'home africà, no en una Àfrica com a territori, com a terra de recursos, perquè va buscant la dignitat en l'home africà. Això és el que tu descobreixes quan hi vas amb ulls de no saber-ne, amb els ulls d'aprendre.

—És molt difícil tenir aquesta mirada...

—Els occidentals, els europeus, encara avui, moltes vegades quan abordem l'africà ho fem amb desconfiança. No el mirem amb «ulls de pa», amb ulls d'afecte, amb ulls d'apreci, amb ulls de simpatia... Això és el que hem de fer, i així s'establirà una relació diferent, no una relació en què uns tenen molt a costa que uns altres tinguin poc. Jo no vaig a Àfrica per fer el reportatge de la meua vida. Jo intento que l'africà parli, que expliqui coses; que sigui el missioner que m'expliqui com viu la gent, que sigui la gent que em digui com està vivint. Els protagonistes del meu llibre són els africans i els missioners. Hi vaig a admirar, no a descobrir. Per admirar has d'observar amb atenció, amb humilitat...

—I què és el que admira?

—Tot el que tenen els africans per oferir-nos. Un bisbe africà va dir una vegada que Àfrica ens regala la seva pobresa. I no és tan sols una frase. Potser necessitem que ens regalin aquella pobresa per ser una mica més humils. Ens poden descobrir l'espiritualitat de la vida, perquè som a la vida per un motiu més que per posseir, emmagatzemar... perquè com més vulguem posseir, a algú li ho haurem de prendre. En aquest cas, serà al continent africà. L'intercanvi que fem amb Àfrica és una explotació per elevar el nivell de desenvolupament dels països in-

Gerardo González fa 40 anys que treballa a la revista dels Missioners Combonians *Mundo Negro*. Gràcies als missioners i a la seva publicació va descobrir un continent que li té el cor robat. L'amor a Àfrica i als africans és alguna cosa que du a flor de pell. Ha escrit diversos llibres sobre el continent negre, i entre el 1977 i el 2003 va visitar diversos països africans com a enviat especial de *Mundo Negro*. El seu últim llibre es titula *Hola, Àfrica. Estancias en un continente amigo* (Ed. *Mundo Negro*), que té com a protagonistes els africans i els missioners.

«Àfrica ens regala la seva pobresa»

dustrialitzats, a costa que altres persones estiguin cada cop més empobrides. Quan ets allà, t'adones de com n'és, d'injust, el sistema. La globalització ha de ser justa i no en un sentit únic, perquè el que estem construint és un món que no s'arreglarà a mig termini.

—Per això cada vegada arriben més africans a Europa, fugint d'aquest sistema injust...

—A Àfrica avui hi viuen 936 milions de persones. L'any 2020-2025 en seran 1.500 milions. Per moltes tanques que posem, hauran de creuar l'estret per poder viure, no per cap altre motiu. Vénen per sobreviure, i qui gosarà impedir-los-ho. Si no arreglem el desequilibri, no tenim moral per dir que no vinguin. Si aquí tenim un excés, és perquè ha sortit d'Àfrica. A Occident vivim en una bombolla de benestar, en una xarxa de consum. Hauríem de plantejar-nos, i més com a cristians, en quin sistema estem tancats, què ens obliga al consum per al consum perquè si no, el sistema s'enfonsa.

—En els seus viatges sempre ha estat amb missioners. Com són?

—Qui vol bé a l'africà és qui està amb ell quan hi ha conflicte, quan hi ha guerra, quan hi ha lluites... els missioners s'estan amb ells i corren la seva mateixa sort.

«Si no fos per les dones, Àfrica estaria enfonsada. Elles són les que tiren endavant la feina, la família, els microprojectes... Són la gran força d'Àfrica»

L'africà aprecia moltíssim que el missioner, que ve del Nord on es pot viure molt bé, estigui al seu costat vivint força malament, amb el risc d'emmalaltir, assumint riscos... Molts diuen que allà, amb el contacte amb el pobre, han descobert que són cristians. El pobre evangelitza i et fa mirar d'una altra manera.

—No hem «mitificat» la figura del missioner?

—Cap missioner es considera un heroi, però jo sí que els veig com a herois. Els joves els admiren i jo els dic que comen-

cin també a ser herois, a ser coherents. Els joves tenen el valor i el coratge de denunciar. Per construir un món millor han de «mullar-se» i lluitar per canviar aquell món que no els agrada.

El missioner té, amb tots els seus defectes com qualsevol persona, el coratge d'arriscar-se. En aquest sentit, és heroic perquè és coherent. Avui ser coherent, i més en l'àmbit cristià, exigeix ser heroic. Els africans, quan veuen que els missioners són allà amb ells, comencen a sentir-se importants i a ser algú. Que algú descobreixi la seva raó de ser, el seu valor com a persona, no és pas poc. Aquesta és la gran tasca que fan els missioners.

Moltes vegades nosaltres anem de salvadors per la vida. El missioner, quan arriba a l'Àfrica, se sent un no-res perquè el primer que ha de fer és convertir-se en un nen i aprendre un idioma que no coneix gens. Aquest sentir-se no-res fa que se senti algú gràcies al fet que l'altre, l'africà, t'ensenya la llengua. El missioner té aquesta actitud d'aprenentatge. El missioner aprèn la llengua local per respecte, una cosa que no ha fet mai el colonitzador, que imposava la seva llengua, «la llengua de l'imperi». L'africà ara és el mestre i ja hi ha un canvi en les regles del joc.

—Quin paper fan la dona i l'Església en la vida africana?

—Si no fos per les dones, Àfrica estaria enfonsada. Elles són les que tiren endavant la feina, la família, els microprojectes... La dona és més responsable, més digna. És la gran força d'Àfrica. El seu valor, la seva força, la seva dignitat... és

una cosa que impressiona. D'altra banda, l'Església africana fa una gran tasca, sobretot des que ha posat en marxa les comissions de Justícia i Pau. Fins i tot, a vegades, als cristians els costa la vida les denúncies que fan quan no es respecten els drets humans. En molts països africans, a l'hora de la transició democràtica, s'ha triat una persona d'Església per la seva integritat, la seva honradesa, el seu compromís.

—El continent negre continua sent el gran oblidat?

—Tenim molt marcat l'estereotip del que és Àfrica: un continent salvatge, bàrbar, sanguinari, que viu enmig de l'odi, immers en desgràcies... no volem apropiarnos a cap altra realitat africana, i n'hi ha

una altra: en l'àmbit de la cultura, de la ciència... tot el que vulguis. Neguem aquesta realitat perquè no ens encaixa en el nostre estereotip. Sempre busquem una raó de filosofia o de teologia per dominar, per esclavitzar, per abusar d'algú. Tots els éssers humans que problem la terra venim d'Àfrica, som africans! La nostra història s'arrela a Àfrica!

—Quan arribarà l'hora d'Àfrica?

—Ja és l'hora d'Àfrica! Àfrica és aquí, és el continent de l'esperança. Té molts recursos. Els mateixos africans han d'exigir als seus dirigents i a la comunitat internacional que aquells recursos reverteixin en benefi-

fici dels seus ciutadans, que són els legítims amos d'aquella riquesa i no en els quatre pocavergonyes que governen. Hi ha molta fuga de cervells africans que haurien de tornar a Àfrica per crear consciència en la ciutadania. Àfrica s'està movent, encara no amb l'agilitat que caldria desitjar. S'anirà creant una consciència en la societat civil que exigirà als seus governants que compleixin el que prometen i la dignificació de les persones. Aquesta és una lluita que ha de fer l'africà mateix. Per això hi ha africans que cal que tornin. Són persones ben formades que viuen a Europa i als Estats Units, reclamades, d'alguna manera, pels seus països per poder insuflar una mica d'ànim i de vida, d'impuls, per mobilitzar una mica la societat, per exigir als dirigents que es comportin com a persones lleials amb els seus pobles. Cal dignificar la persona africana i ells mateixos són els que han d'exigir-ho.

—El clam de Comboni continua tan actual com fa dos segles...

—Salvar Àfrica a través dels africans! Els africans han de trobar la manera d'unir-se, d'agrupar-se, per defensar els seus interessos i els seus drets. I ja ho estan fent. Cal redistribuir el comerç internacional, cal fer unes altres regles del joc perquè tots puguem viure convenientment i no uns a costa dels altres, i no uns a sobre dels altres, i no uns que són rics sobre les misèries d'altres. O es fa per amor al proïsme i per justícia, o per sentit comú.

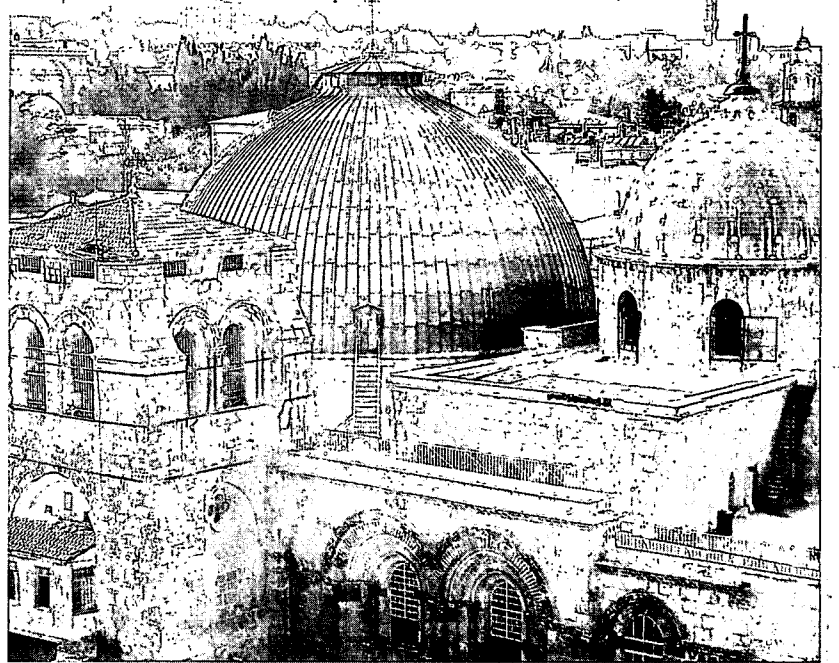
Reportatge:
Rosa María Jané Chueca

Pelesgrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelesgrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 9 al 16 de maig

*Especial solidaritat
 amb els nostres germans*

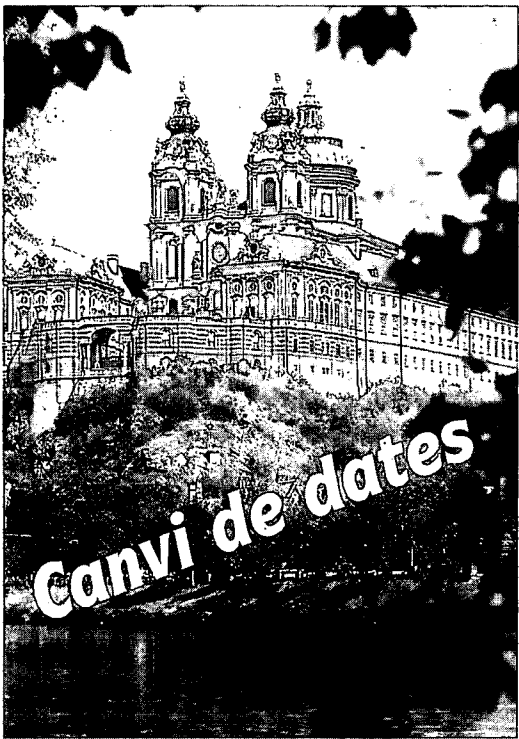
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

1a quinzena de setembre

canvi de dates

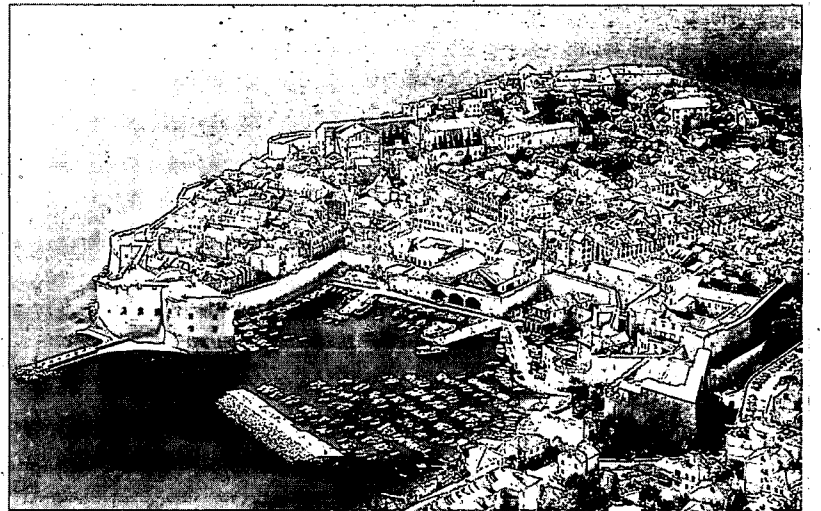
**VIENA
 SALZBURG
 INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
 d'art, cultura i gaudir dels
 bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

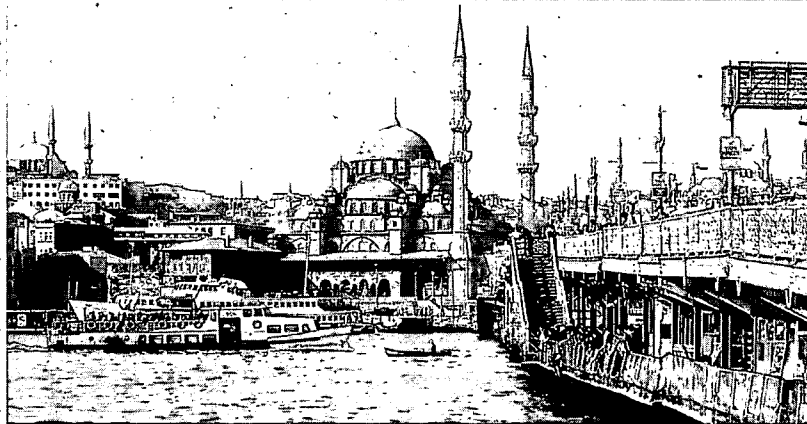
CROÀCIA

*Una ubicació
 estratègica entre
 els Balcans
 l'Europa central
 i la
 Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istambul: pont Galata

**Síria i
 Turquia**

*Per terres
 de l'expansió
 inicial del
 cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:

(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

«Formació, participació i diàleg»
davant dels mitjans de comunicació

■ Missatge del Papa per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha dedicat el seu missatge, amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, a presentar el fonament capaç d'evitar que els mitjans de comunicació es converteixin en mitjans d'incomunicació. La proposta del Papa constitueix el lema que ell mateix ha escollit per a aquesta jornada, el 27 de maig: «Els mitjans: xarxa de comunicació, comunió i cooperació.»

Diàriament s'experimenta que «la immediatesa de la comunicació no necessàriament es tradueix en la construcció de la cooperació i la comunió en la societat», constata el Pontífex. El Bisbe de Roma constata «algunes tendències dins dels mitjans» que «engendren una forma de monocultura que enfosqueix el geni creador, redueix la subtilitat del pensament complex i desestima l'especificitat de pràctiques culturals i la particularitat de la creença religiosa».

Es tracta de «distorsions que succeeixen quan la indústria dels mitjans es redueix al servei d'ella mateixa o funciona només guiada pel lucre, i es perd el sentit

de responsabilitat cap al bé comú». «No ploren els nostres cors, molt especialment, quan els joves són subjectes d'expressions degradants o falses d'amor que ridiculitzen la dignitat atorgada per Déu de cada persona humana i soscaven els interessos de la família?», es pregunta el Papa. En aquest sentit, el missatge es converteix en un examen de consciència sobre la manera en què els mitjans aprofiten «la vida matrimonial i familiar».

Per promoure una presència constructiva i una percepció positiva dels mitjans en la societat, el Pontífex presenta tres propostes: «Formació, participació i diàleg.» D'aquesta manera, aprofundeix en l'últi-

El Papa proposa un ús crític dels mitjans de comunicació.

ma carta apostòlica de Joan Pau II, *El ràpid desenvolupament*, dedicada precisament als mitjans de comunicació.

En primer lloc, suggereix que «la formació en l'ús responsable i crític dels

mitjans ajuda les persones a utilitzar-los de manera intel·ligent i apropiada». A continuació, proposa la «participació en els mitjans» que «sorgeix de la seva naturalesa», ja que «són un bé destinat a tota persona». I recorda que tot mitjà de comunicació té un caràcter de «servei públic», que exigeix «un esperit de cooperació i corresponsabilitat». En tercer lloc, segons Benet XVI, «els mitjans de comunicació han d'aprofitar i exercir les grans oportunitats que els ofereixen la promoció del diàleg, l'intercanvi de coneixements, l'expressió de solidaritat i els vincles de pau».

D'aquesta manera, per al Papa, els mitjans de comunicació es transformaran «en recursos incisius i apreciats per a la construcció de la civilització de l'amor que tota persona anhela». (Zenit)

El Papa demana a Chávez respecte pels drets dels catòlics

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va reivindicar els drets dels catòlics a Veneçuela en rebre en audiència el president d'aquest país, Hugo Chávez. Entre les peticions que va exposar el Papa destaca la llibertat de l'Església per nomenar els bisbes, el perill que la Religió quedi marginada a l'escola i la independència dels mitjans de comunicació catòlics.

Segons informa un comunicat de Joaquín Navarro-Valls, portaveu de la Santa Seu, «en el transcurs del col·loqui, el president va il·lustrar al Sant Pare els projectes de canvi social que s'estan fent al país. Benet XVI va presentar després al president alguns dels temes pels quals sent un interès particular». Per damunt de tot, el Bisbe de Roma «va confirmar la llibertat de la Santa Seu en el nomenament dels bisbes i ha desitjat que la Universitat Catòlica Santa Rosa de Lima pugui mantenir la seva identitat catòlica». «El Sant Pare va expressar també la seva preocupació per un projecte de reforma educativa en què no quedaria lloc per a l'ensenyament de la Religió», continua aclarint. «Va demanar, a més, que els programes de salut pública mantinguin com a punt fonamental la protecció de la vida des del principi.»

El president Hugo Chávez, segons Navarro-Valls, «va assegurar el seu interès per les peticions del Sant Pare i el seu compromís per superar tota tensió en el respecte dels legítims drets de tothom». El Papa va regalar al seu hoste una còpia autògrafa de l'encíclica *Deus caritas est* i les medalles d'or del pontificat. El cap d'estat de Veneçuela li va oferir una litografia de Simón Bolívar. (Zenit)

Reciprocitat entre musulmans i cristians

CIUTAT DEL VATICÀ.— Davant el fenomen creixent de les migracions «des de i cap als països de majoria islàmica», Benet XVI ha insistit en la importància del principi de reciprocitat. El Pontífex va afrontar aquest debat en el discurs que va adreçar als participants en la sessió plenària del Consell Pontífex de la Pastoral per als Emigrants i els Itinerants. El Papa va subratllar que «l'Església catòlica percep amb consciència creixent que el diàleg interreligiós forma part del seu compromís al servei de la humanitat en el món contemporani». «Vivim en un temps en què els cristians estan cridats a conrear un estil de diàleg obert sobre el problema religiós, sense renunciar a presentar als interlocutors la proposta cristiana, coherentment amb la nostra pròpia identitat.»

En explicar en què consisteix el principi

de reciprocitat, el Pontífex va citar la instrucció *Erga migrantes caritas Christi*, signada pel Consell Pontífex de la Pastoral per als Emigrants i els Itinerants el maig del 2004. En aquest context, el Papa va recordar als cristians el manament de l'amor que Crist els va deixar, segons el qual, «cadascun dels creients està cridat a obrir els braços i el cor a tota persona, sigui quin sigui el país de procedència, deixant que les autoritats responsables de la vida pública estableixin les lleis que considerin oportunes per a una convivència sana». «Els cristians han d'obrir el cor en particular als petits i als pobres, en els quals Crist mateix està present de manera singular», va insistir. Ara bé, en virtut de la reciprocitat, «cal esperar que també els cristians que emigren cap a països de majoria islàmica hi trobin acollida i respecte per la seva identitat religiosa». (Zenit)

ESPANYA

Mons. Blázquez defensa el perdó per aconseguir la reconciliació

MADRID.— El president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) i bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, va abordar diverses qüestions d'actualitat durant un esmorzar informatiu organitzat pel Fòrum Nueva Economía. En relació amb el procés obert després de l'alto el foc d'ETA, el bisbe de Bilbao va mantenir que «ETA deixi d'extorsionar i de matar, que deixi les armes i que tots els ciutadans bascos puguin viure en pau i sense por». Més que una «mediació», paraula que

Mons. Blázquez va qualificar com a «altisonant», el prelat va dir que la postura de l'Església és «contribuir pastoralment en tot el que puguem en la gran tasca de la pau o en la pacificació, com se la vulgui anomenar».

«Ens hi tindran i ens hi continuaran tenint. Hi ha moltes ferides obertes perquè han mort moltes persones i també hi ha moltes famílies que pateixen. Per això, ens movem per dialogar amb les víctimes, amb les que ho volen, perquè no totes ho

desitgen, i gràcies a Déu algunes ja han perdonat», va afegir. En aquest sentit va valorar el perdó com «una categoria cristiana que té conseqüències de caràcter social», i va manifestar la necessitat «que es demani perdó, que s'ofereixi i es rebi, perquè es pugui arribar a una reconciliació més àmplia i profunda en la societat».

El president de la CEE també es va referir a la família amb motiu de la propera Trobada Mundial que tindrà lloc a València, al juliol, i va manifestar que és «un

signe de contradicció» en la societat espanyola, ja que segons les enquestes és estimada pels joves però al mateix temps hi ha situacions que l'afecten negativament. Tot i això, la família «és una societat vital i un dels pilars en els quals descansa la persona i també la societat i l'Església, que sense família queda desarrelada». Respecte a la Llei Orgànica d'Educació, va sostenir que és insatisfactòria i va expressar el desig que s'hi puguin introduir algunes millores durant el seu desenvolupament. (Zenit)

Vaticà

La Mare de Déu de Fàtima visita la casa del Papa

■ Benet XVI la presenta com a signe d'esperança per a la humanitat

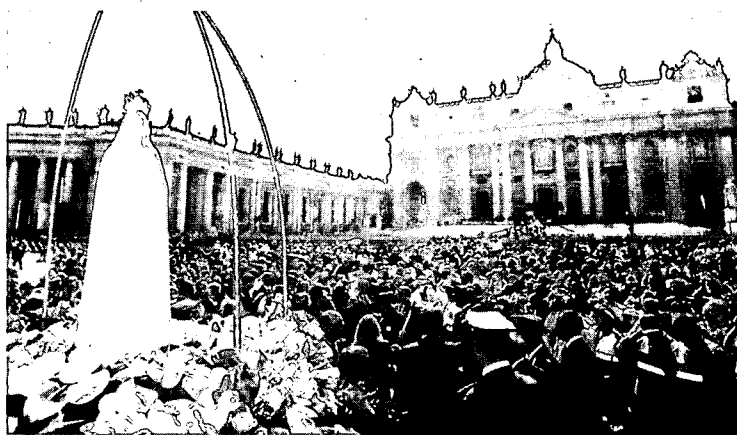
CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va presentar el 14 de maig el missatge d'esperança per a la humanitat deixat per la Mare de Déu de Fàtima, la imatge de la qual ha visitat Roma amb motiu dels 25 anys de l'atemptat contra Joan Pau II. El 13 de maig del 1981, «el

servent de Déu, Joan Pau II, va sentir que s'havia salvat miraculosament de la mort per la intervenció d'una "mà maternal", com ell mateix va dir, i tot el seu pontifical va quedar marcat pel que la Mare de Déu havia preannunciat a Fàtima», va explicar el seu successor.

El missatge que va confiar la Mare de Déu a Francesc, Jacinta i Lucía, va continuar evocant el Papa davant de milers de pelegrins congregats a la plaça de Sant Pere del Vaticà, «en continuïtat amb el de Lourdes, era una crida intensa a la pregària i a la conversió». Segons el Pontífex, es tracta d'un anunci «veritablement profètic, sobretot si es considera que el segle xx va ser flagel·lat per destruccions inaudites, causades per guerres i per règims totalitaris, així com per grans persecucions contra l'Església».

Si bé no han mancat preocupacions i patiments, si bé encara hi ha motius d'aprensio davant del futur de la humanitat, consola el que va prometre la "Blanca Senyora" als pastorets: "Al final, el meu Cor immaculat triomfarà", va reconèixer. La imatge de la Mare de Déu de

Fàtima va arribar al Vaticà el 12 de maig i va ser acollida per la comunitat contemplativa de religioses benedictines del monestir Mater Ecclesiae. A les 17.00 d'aquest dia va ser portada en processó fins a la capella privada del Papa, el qual va poder pregar davant d'ella durant la nit i el matí del dissabte 13 de maig. La imatge va ser duta en processó després a l'església de Sant Esteve dels Abisinis, que és al Vaticà, i més tard a

La imatge de la Mare de Déu de Fàtima va ser portada en processó.

l'aula Pau VI amb motiu de la trobada promoguda per l'Obra Romana dels Pelegrinatges en la segona Jornada del Pelegrí. A la tarda, l'estàtua va ser transportada en helicòpter fins al castell de Sant Àngel, on va ser acollida per vint mil pelegrins, que encapçalats pel cardenal Ivan Dias, arquebisbe de Bombai, la van dur en processó per la Via de la Conciliació fins a la plaça de Sant Pere.

La processó es va aturar en el punt exacte en què Karol Wojtyla va caure en rebre l'impacte de les bales del terrorista turc Mehmet Ali Agca. Al terra, en aquell mateix lloc, es va col·locar amb motiu de l'aniversari una làpida de record en la qual hi ha gravats l'escut de Joan Pau II i la data de l'atemptat. A continuació, el cardenal Camilo Ruini, bisbe vicari del Papa per a la diòcesi de Roma, va presidir l'eucaristia a la basílica de Sant Pere. En l'homília, va recordar el poema *Stanislaw*, escrit per Karol Wojtyla poc abans de ser escollit Papa: «Si la paraula no ha convertit, serà la sang qui converteixi.» Al final de la celebració eucarística, Benet XVI es va unir als presents amb un missatge, llegit pel cardenal Ruini, en el qual va desitjar que «el missatge de Fàtima sigui cada vegada més acollit, comprès i viscut en totes les comunitats». (*Zenit*)

ESTATS UNITS

Mons. Celestino Migliore parla sobre el terrorisme

NOYA YORK.— L'observador permanent del Vaticà davant de les Nacions Unides, Mons. Celestino Migliore, va intervenir en la sèrie de consultes informals de l'assemblea general d'aquest organisme per contrarestar el terrorisme. L'arquebisbe va recordar que a principis d'aquest any el Papa havia convidat tots els homes i dones de bona voluntat a unir esforços per posar fi al fenomen del terrorisme i construir una coexistència justa i pacífica.

Per a Benet XVI, va dir Mons. Migliore, les causes del terrorisme no són només «polítiques i socials», sinó també «culturals, religioses i ideològiques». Per això la delegació vaticana va rebre amb satisfacció l'informe de les Nacions Unides sobre aquest tema, perquè «va incorporar un component cultural i religiós a la seva estratègia global» de lluita contra el terrorisme. «La Santa Seu està disposada a donar suport a les iniciatives que animen els creients a ser agents de pau», va dir l'arquebisbe. A més, va assenyalar que «les Nacions Unides haurien d'animar les religions a crear, donar suport i promoure la condició prèvia de tota trobada, tot diàleg, tota comprensió del pluralisme i la diferència cultural que és la dignitat de la persona humana».

L'arquebisbe va recordar que «l'exclusió política, social i econòmica de les comunitats immigrants esperona la frustració dels joves i desemboca en subversió de l'ordre en alguns llocs, però continua sent legítim exigir una resposta justa a les demandes» d'aquestes comunitats. «Si aquestes qüestions es resolen amb rapidesa i justícia, les nacions poden privar els terroristes de l'oxigen d'odi i de greuges, vertaders o imaginaris, amb els quals intenten legitimar les seves accions i reclutar les persones més impressionables.» Mons. Migliore va acabar la seva intervenció afirmant que l'estratègia antiterrorista ha de caracteritzar-se per l'eliminació del substrat moral que sosté els terroristes, i d'aquí que el tractament d'aquestes persones «hagi de ser conforme a les normes humanitàries internacionals». (*AICA*)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasra fatima.org

HONDURES

L'Església participa en la pacificació de les «maras»

TEGUCIGALPA.— L'Església catòlica i algunes ONG han iniciat un diàleg amb les *maras*, els grups criminals juvenils responsables de greus episodis de violència a Hondures i tot Centreamèrica. Així ho va anunciar el ministre de Seguretat, Álvaro Romero, tot i que va precisar que, de moment, les institucions estatals han decidit abandonar les trobades, en les quals només participaran eventualment, en una fase molt avançada de les converses per a la rendició i la recuperació socials dels membres de les bandes. Molts membres de les *maras* que volen sortir del túnel de la mort en el qual han caigut han demanat que la societat els escolti i els doni una possibilitat de rehabilitació. En les darrers quatre anys les *maras* i la violència de la policia contra criminals joves han provocat una mitjana anual de 3.600 morts. (*Misna*)

Vaticà

Assemblea General de les Obres Missionals Pontifícies

■ Els missioners, testimonis d'esperança per al món

CIUTAT DEL VATICÀ.— Fa poc s'ha celebrat a Roma l'Assemblea General de les Obres Missionals Pontifícies (OMP), que ha reunit 115 directores nacionals d'aquesta obra. En representació d'Espanya hi van ser presents l'arquebisbe castrense i director nacional de les OMP, Mons. Francisco Pérez González, i el subdirector, Anastasio Gil García.

En el discurs inaugural el prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, el cardenal Crescencio Sepe, instava els participants a preparar a consciència el proper Dòmund (22 d'octubre). El cardenal Sepe va revelar que el missatge de Benet XVI per a la jornada missionera girarà al voltant de la seva encíclica *Deus caritas est*.

Aquesta ha estat la sisena vegada que Mons. Pérez ha participat en aquesta trobada. Com explicava a *Catalunya Cristiana*, «és un moment molt important perquè es veu la gran tasca que fan els missioners, i per l'esperança que hi ha en l'Església, per tanta gent que treballa portant l'Evangeli de Jesús a qui no el coneix». Al director nacional de les OMP li ha impactat el creixement dels cristians a Àsia i Àfrica: «Hi ha moltíssima gent que s'acosta a l'Església, que rep els sagraments. El Senyor dona vida en abundància, més enllà de les nostres debilitats i fragilitats. També a Amèrica és impressionant la vitalitat i el floriment de l'Església.»

Els tres primers dies de l'assemblea es va tractar el tema de la inculturalitat. Segons Mons. Francisco Pérez, «els diferents grups hem reflexionat sobre com l'Evangeli pot arribar a totes les cultures i què significa la Bona Nova en aquestes múltiples cultures. Ha estat una reflexió

Mons. Francisco Pérez saluda Benet XVI.

enriquidora que ens fa veure com dur la llum a tothom, perquè Crist qualla en el cor de les persones. En aquesta trobada he vist la força de Déu enmig del seu poble i he gaudit moltíssim».

La resta de dies es van dedicar a analitzar els més de 10.000 projectes enviats a Roma des d'arreu del món. Segons informa OMPRESS Espanya, l'exercici econòmic de les OMP durant l'any 2005 se situa en els 129.004.888,84 dòlars per atendre més de 5.500 projectes. Espanya ha estat un dels països més generosos a

l'hora de donar suport a les necessitats de les missions, amb una aportació de 27 milions de dòlars, xifra que pràcticament dobla l'aconseguida en l'exercici anterior, que van ser 14 milions. «El Papa es va alegrar molt de l'aportació espanyola i em va demanar que transmetés la seva enhorabona, benedicció i agraïment per aquesta col·laboració», afirma Mons. Pérez.

«El gran repte que té tota l'Església és portar la vida de Crist al cor de tot el gènere humà»

JAPÓ

Laics japonesos missionen a Cambodja

TÒQUIO.— Projectes socials però també suport a la pastoral és el servei realitzat per alguns laics missioners japonesos en els dos anys transcorreguts al poble cambodjà de Kompong Luong, habitat majoritàriament per famílies de profugus vietnamites. La iniciativa forma part d'un programa del Moviment japonès de Laics Missioners, que durant un bienni ha ajudat la població local promovent projectes en el camp de la instrucció, de la sanitat... treballant sobretot amb nens. Juntament amb la tasca social, els laics japonesos hi han dut la

seva experiència de fe, anunciant l'Evangeli amb el seu testimoni, ajudant sobretot els indígenes ja cristianitzats i rebent peticions per part de persones que no coneixen la fe en Crist. L'Església japonesa és fecunda de missioners laics *ad gentes*, enviats a Rússia, Cambodja, Timor Est i Palau, sobretot gràcies al Moviment japonès de Laics Missioners. Ells treballen com a missioners en llocs i contextos on, a la necessitat d'anunciar l'Evangeli, s'hi afegeix la necessitat de treballar pel desenvolupament de la població. (Fides)

Signe d'esperança

L'arquebisbe castrense considera que l'Església viu una nova Pentecosta i que Europa passa per un moment molt important en què l'Església és un signe d'esperança: «Enmig de la pretensió secularista i laïcista, de l'hedonisme, del materialisme i del pansexualisme, hi ha una llavor d'esperança. Tot home i tota dona desitja ser feliç i trobar una llum en la seva vida. Aquest desig i aquesta llum és Crist i el seu Evangeli.» En l'assemblea general s'ha posat en relleu que «encara que tenim de tot, hi ha una gran set de felicitat i d'amor en el cor. Toquem fons i l'home i la dona necessiten signes i testimonis d'esperança».

Un signe d'esperança és que les Esglésies joves comparteixen la seva força viva amb aquelles Esglésies que més ho necessiten. Així, Mons. Pérez sosté que «el que s'ha dut allà, ara

ens ho porten de nou. Ens arriben molts sacerdots i religioses de les Esglésies joves. Això és molt bonic perquè som la mateixa Església, el mateix cos, i on hi ha sobreabundància es comparteix amb els qui anem escassos. Tots ens ajudem».

Un dels aspectes tractats pels directores nacionals de les OMP va ser els reptes als que s'haurà de fer front en el futur. Per a Mons. Francisco Pérez, els desafiaments es poden resumir en un: «El gran repte que té tota l'Església és portar la vida de Crist al cor de tot el gènere humà. Viure en Crist per dur Crist als altres. Sense Ell, res no té sentit.» Si bé l'arquebisbe castrense comparteix la percepció que els missioners gaudeixen de la simpatia de la societat, subratlla que tots som missioners: «La gent necessita un signe d'aquest amor de Crist en el món. És això al que estem cridats els cristians. També aquí hem de ser missioners.» És a dir, «els que porten el rostre amable de Crist al seu cor i a la seva vida».

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica:** 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

«No es pot dir que no a ningú que vingui a veure el Papa»

■ Javier Arnal, assistent del viatge papal a València i delegat de Canal 9 y Ràdio 9 a Castelló

Com dirigir al mateix temps dues cadenes informatives i la comunicació del Congrés Internacional de la Família i de la Fira Internacional de les Famílies que tindrà lloc en la Trobada Mundial de les Famílies (TMF)? Doncs treballant sense horari ni caps de setmana, però sobretot amb

molta il·lusió. Aquesta força desborda Javier Arnal, que des que s'encarrega de la part més mediàtica de la TMF, viu a cavall de Castelló i València amb salts a Roma i a altres capitals mundials. Es tracta, segons les seves paraules, de ser el més accessible possible a tots.

—Just abans del 30 d'abril, el primer termini per inscriure's a la V TMF, només hi havia unes 200.000 persones. On és el milió i mig que s'espera?

—Existeix la idiosincràsia espanyola d'inscriure's a última hora. Però en la trobada de la Joventut a Colònia, amb l'organització alemanya, de 300.000 inscrits es va passar al milió i mig de participants. Per tant, estem sobre les previsions. Ara s'estan accelerant les previsions i calculem que al juny es multiplicaran per tres.

—Aleshores, no hi ha límit de temps per inscriure's?

—No es pot dir que no a ningú que vingui a veure el Papa, però quan s'assignin les zones, els que arribin a l'últim moment quedaran més lluny.

—Quin interès desperta la V Trobada Mundial de les Famílies?

—Tothom hi està interessat. Amb aquest tipus de trobades l'Església ha aconseguit suscitar l'interès per la família en tots els mitjans de comunicació. És el que Joan Pau II volia, i s'ha aconseguit. Els mitjans de comunicació d'inspiració catòlica hi donen una atenció preferent. En la resta hi ha un gran respecte i admiració, i no recordo cap crítica o reacció negativa que s'hi refereixi.

—Com està l'interès més enllà d'Espanya?

—Per primera vegada, s'espera un grup de trenta cubans en una trobada internacional; ara esperen a veure si els donen el visat. També hi ha inscrits de les Filipines, d'Àsia, dels Estats Units i de la resta d'Europa. Calculem que el 60% seran espanyols, i d'aquests, la majoria, valencians. Entre els estrangers, el grup més nombrós serà el dels italians, perquè tenen una estimació molt gran pel Papa i són molt fervorosos. D'altra banda, el Vaticà ens ha avisat que 250.000 membres del Camí Neocatecumenal celebraran una missa l'endemà de la cloenda de la trobada.

—Què atreu de l'Església als mitjans de comunicació?

—Als mitjans els sol atreure més la novetat que la veritat. En canvi, l'Església està interessada a difondre la veritat i aquesta és permanent. De totes maneres, Joan Pau II i Benet XVI mostren que es pot transmetre amb noves formes i a través de temes d'actualitat, com la immigració o la denúncia dels conflictes armats.

Javier Arnal viu a cavall entre Castelló, València i Roma.

Benet XVI crida les diòcesis a la TMF

Benet XVI ha convidat totes les diòcesis del món a participar a la Trobada Mundial de les Famílies. El Pontífex va reiterar públicament la seva invitació el 13 de maig en rebre al Vaticà els participants en l'assemblea plenària del Consell Pontifici de la Família. En aquest mateix dia, un comunicat de Joaquín Navarro-Valls, director de l'Oficina de premsa del Vaticà, confirmava que el Papa visitarà València el 8 i 9 de juliol.

L'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, va informar a Benet XVI de la bona marxa dels preparatius de la TMF. «Després d'escoltar el Sant Pare, he sentit una gran alegria i, alhora, un impuls motivador per a mi personalment però també per a tantes persones que col·laboren perquè aquesta trobada contribueixi a recuperar en el món la identitat de la família, la seva presència en l'Església i en la societat», va reconèixer el bisbe en declaracions a l'agència AVAN. (Zenit)

—Però la relació entre l'Església i els mitjans no sempre és un camí de roses...

—Hi ha prejudicis i tòpics infiltrats en la manera de treballar la informació i, al mateix temps, no s'obren els ulls a iniciatives actuals de l'Església que són novetats. Hi ha una inèrcia i no es coneix el que es fa. No és cert que la notícia sigui aliena a la vida de l'Església si se segueix la seva vida real i no se centra en els escàndols.

—Està convençut que la informació religiosa interessa?

—Interessa i molt, perquè és la més humana i reflecteix la dimensió més important de la persona.

—El problema està en la forma o en el fons?

—En tots dos. Els mitjans catòlics

han d'apostar més en persones i diners perquè hi hagi més qualitat. No n'hi ha prou amb la bona voluntat que assegurar que el contingut és correcte. Cal professionalitat. Però no s'ha d'atribuir a la jerarquia aquesta qüestió. Per què els empresaris catòlics no inverteixen en mitjans de comunicació? Poden ser molt rendibles.

—Com millorar la relació de l'Església amb els periodistes?

—Abans que pensar en organitzacions o fundacions, cal un estil permanent. Per exemple, un dinar entre el bisbe i els directores dels mitjans locals senzillament per prendre contacte. Cal conèixer les persones, i en el tracte sorgeix la informació.

Guillem Farré

Nota del Comitè Executiu de la CEE sobre l'homofòbia

MADRID.—El Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola ha emès un comunicat sobre una resolució del Parlament Europeu relativa a l'homofòbia. El Parlament Europeu va aprovar el 18 de gener una resolució sobre «l'homofòbia a Europa», que condemnava l'anomenada «homofòbia» i «rebutjava justament les actituds de discriminació, menyspreu i violència cap a les persones de tendència homosexual», afirma el Comitè Executiu.

No obstant això, reconeix que amb aquest motiu es fa una crida «als Governos dels països membres de la Unió Europea perquè revisin la seva legislació sobre parelles del mateix sexe». Aquesta resolució, indica la nota, «llença directament la idea que han de tractar-se de la mateixa manera les unions entre home i dona i les unions de persones homosexuals. Amb això es falseja la veritat fonamentada en la naturalesa de l'home, que és creat com a home i dona». En conseqüència, la resolució aprovada «representa un perill seriós per a la vida matrimonial i familiar».

El Comitè Executiu explica que aquesta resolució no obliga els estats membres, però els pot «representar una pressió moral; (...) pretén imposar als ciutadans de la Unió una concepció de la veritat antropològica contrària als valors i principis de la nostra civilització. La proposta de fer servir mètodes educatius contra l'"homofòbia" implica el greu perill d'introduir aquesta deformació de la veritat en els nens i joves». (C.C.)

L'Opus Dei, davant de «El código Da Vinci»

MADRID.—La prelatura de l'Opus Dei ha reafirmat la seva actitud pacífica davant de la pel·lícula i ha reclamat a Sony que respecti els catòlics. En resposta a unes declaracions del director de la pel·lícula, Ron Howard, la prelatura de l'Opus ha afirmat que «la creativitat artística necessita un clima de llibertat, però la llibertat no es pot separar de la responsabilitat».

«Aquesta pel·lícula», es llegeix en un comunicat emès per la prelatura, «és ofensiva per als cristians Howard representa l'agressor i els catòlics són víctimes d'una ofensa». Segons el comunicat, «no són les declaracions d'alguns eclesiàstics o la petició respectuosa de l'Opus Dei d'incloure una advertència a l'inici del film que es tracta d'un treball de ficció les que generen violència: són més aviat els retrats odiosos, falsos i injustos, els que alimenten l'odi».

La prelatura de l'Opus Dei deixa molt clar que «els qui han participat en el projecte de la pel·lícula no tenen motius per preocupar-se. Els cristians no reaccionaran amb odi ni violència, sinó amb respecte i caritat, sense insults ni amenaces. Poden continuar calculant tranquils els diners que recaptarà la pel·lícula. Perquè la llibertat del benefici econòmic sembla l'única llibertat sagrada de veritat, l'única exempta de tota responsabilitat. És probable que recaptin molts diners, però estan pagant un preu alt perquè es deteriora el prestigi i la reputació».

El comunicat finalitza dient que la prelatura espera «que la polèmica d'aquests mesos no sigui estèril, que serveixi perquè es reflexioni sobre el caràcter del benefici econòmic quan hi ha pel mig valors més alts; sobre la importància de la ficció; sobre la responsabilitat que acompanya i protegeix sempre la llibertat». (C.C.)

Paraula i vida

Mitjans de comunicació, comunió i cooperació

Aquest diumenge, festivitat de l'Ascensió del Senyor, l'Església celebra la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. El passat dia 24 de gener, festivitat de Sant Francesc de Sales, patró del periodistes, Benet XVI, seguint la pràctica tradicional dels darrers anys, va fer públic el missatge sobre la jornada d'avui, en el qual glossa el lema d'enguany: «Els mitjans: xarxa de comunicació, de comunió i de cooperació.»

«Els avenços tecnològics en els mitjans —diu el Sant Pare— han conquerit fins a cert punt el temps i l'espai, han fet instantània i directa la comunicació entre les persones, fins i tot quan es troben separades per grans distàncies. Aquest desenvolupament presenta un potencial enorme per servir el bé comú i constitueix un patrimoni que cal salvaguardar i promoure.» Benet XVI extreu aquestes paraules de la darrera carta apostòlica de Joan Pau II, que titulà *El ràpid desenvolupament* i que fou la darrera de les seves cartes apostòliques, com indicant-nos a tots la importància que donava als mitjans

de comunicació per al bé de les persones i de la societat present i futura.

Certament, cal reconèixer que els cristians s'han esforçat per estar presents, amb el seu missatge i amb les seves activitats, a internet, la xarxa mundial en què es fan paleses aquestes enormes possibilitats de comunicació instantània i directa a nivell mundial, superant les distàncies. Els creients hem de donar gràcies a Déu per aquestes capacitats tan grans que Déu ha posat en mans dels homes. Els darrers anys han confirmat el títol que —ara ha fet quaranta anys— el Concili Vaticà II posà al document sobre els mitjans de comunicació: *Inter mirifica*, «entre els meravellosos invents de la tècnica».

Però el Papa, en el missatge esmentat, fa també un judici ple de realisme quan diu: «Tanmateix, com tots sabem, al nostre món li falta molt per ser perfecte. Diàriament se'ns recorda que la immediatesa de la comunicació no es tradueix pas, necessàriament, en la construcció de la cooperació i la comunió en la societat.»

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Per això, aquesta jornada ha de ser, per a tots nosaltres, una crida a la nostra consciència i a la nostra responsabilitat. I em referiré només a dos aspectes.

Primer, preguntar-nos si complim els nostres deures com a usuaris dels mitjans. «Tots els usuaris —diu el Concili Vaticà II— tenen uns deures particulars. En efecte, una recta elecció demana fomentar tot allò que excel·leix en virtut, ciència i art, i, en canvi, evitar tot allò que pugui ser causa o ocasió de dany espiritual propi, o bé de perill per als altres per mal exemple, cosa que passa sovint pagant a empresaris que només usen aquests instruments amb criteris de lucre.» La situació actual fa que sigui ben urgent aquesta crida a utilitzar els mitjans amb discerniment i amb un sentit ètic i de responsabilitat moral.

El segon aspecte és la necessitat, per part dels catòlics, de recolzar els mitjans confessionals. La situació actual fa cada dia més urgent la conveniència de disposar d'aquests mitjans i assegurar que compleixin realment la seva missió al servei de la comunicació, la comunió i la cooperació en el si de la comunitat catòlica. Amb aquest propòsit, a Catalunya tenim uns mitjans propis modestos, però que s'esforcen per complir aquestes funcions. Aquests mitjans necessiten el recolzament i la cooperació de tots, però especialment dels creients perquè puguin realitzar sempre la seva funció i el seu servei de comunicació i de comunió.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Una veu unànime per expressar la fe

En les setmanes anteriors, al fil de les explicacions del Compendi del Catecisme, hem considerat que Déu ha parlat als homes i espera de nosaltres la resposta de la fe. Tot home i tota dona han de donar resposta personal i lliure a la revelació divina. Per donar-la amb encert podem ajudar-nos els uns als altres, però ningú no ens pot suplantar en aquesta determinació.

Amb tot la revelació de Déu no ha estat una qüestió privada, sinó que està adreçada a tota la humanitat. I per tal que arribés a tota la terra, Déu la va confiar a la comunió dels fidels, que és l'Església.

L'Església està formada per gent molt diversa. El que ens uneix dins d'ella no és l'acceptació del programa d'un líder o de les doctrines d'un pensador, sinó el dipòsit de la revelació que Déu li ha confiat i que els seus pastors —el Sant Pare i els bisbes en comunió amb ell— custodien i transmeten amb el seu magisteri.

La fe, per tant, es distingeix radicalment de les doctrines humanes. No és una filosofia, ni una ideologia, sinó que comprèn el conjunt de les veritats que ens ha comunicat el nostre Creador. I perquè és Déu mateix qui ens l'ha donada, ningú no pot afegir ni llevar res del seu contingut.

No és estrany trobar alguna persona que diu: «Crec en Déu, però no en l'Església.» Darrere d'aquestes paraules, tot i que palesen bona voluntat, en realitat s'amaga un desconeixement de Déu o de l'Església, perquè és precisament l'Església qui, amb la gràcia de l'Esperit Sant, engendra i alimenta la fe en nosaltres. Per això diem que l'Església és mare i mestra.

Quan, en la conversa habitual, diem la paraula *crec*, li donem un sentit molt diferent de quan la fem servir en un context religiós. Per exemple, podem dir: «Crec que avui plourà», si, mirant el cel, ens plantegem si hem de pren-

dre el paraigua o no. Però quan confessem: «Crec en un Déu, Pare totpoderós», el que estem dient és que tenim la certesa, sense cap mena de dubte, que Déu és el nostre Pare i que el seu poder és infinit; que ho afirmem, no com a hipòtesi ni com a resultat d'una argumentació, sinó per l'autoritat de Déu que ens ho ha revelat, i l'Església ens ho ha transmès fidelment de generació en generació. Des dels temps apostòlics, els cristians van compendiar les veritats fonamentals de la fe en fórmules concises, que permeten expressar-les, assimilar-les i compartir-les amb els altres, fent servir un mateix llenguatge. A aquestes fórmules les anomenem Símbol de la fe o també Credo —«Crec»—, que és la paraula llatina amb què comença.

I així, persones de tots els temps i de tot el món, de totes les llengües i cultures, professem «amb veu unànime l'única fe, rebuda d'un sol Senyor i transmesa per l'única Tradició apostòlica» (n. 32).

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Mn. Jordi Castellet i Sala
Rector de Sant Hipòlit de Voltregà

Per què hi ha mal en el món?

Malgrat tot el que podríem pensar, hi ha persones que no busquen el bé en el món, que s'amaguen de la veritat i que tenen odi a la llum perquè deixarien al descobert les seves obres.

Aquest és un gran misteri, el misteri del mal o el misteri de la iniquitat, tal com és conegut en termes clàssics. Per què hi ha mal en el món? I encara, per què es dona el sofriment dels innocents, dels qui no tenen cap culpa i que els cau al damunt l'odi de la guerra, de les injustícies, de la venjança, de la rancúnia o de la mala voluntat de les persones? Per què hi ha qui busca, per damunt de tot, el mal de l'altre?

Tot això és un gran misteri i, fixe'u-vos, un misteri al qual Déu no ha volgut respondre amb l'amenaça, amb la destrucció dels dolents o amb l'anihilació dels que fan el mal. Déu ha respost amb el seu Fill Jesucrist.

Ell, un home de Galilea, allà cap al segle primer, és l'home que, de tan humà, només podia ser Déu. En ell hi reconeixem el Déu etern, per sempre, el qui no canvia. I com respon Déu al mal? Per Jesucrist. I el Crist, destrueix el mal? No, l'assumeix. L'interioritzat, se'l carrega damunt seu, ell, l'anyell de Déu que lleva el pecat del món, el mal del món, el sofriment del món, pren el mal, el pecat i la mort i se'ls apropia, se'ls endu al fons del sepulcre, en una nit on sembla que el mal ja ha vençut per sempre l'home just. Però d'allí, del fons de la tomba, des de baix dels inferns, Jesús ressuscitarà, es tornarà a aixecar, perquè «el Fill de l'home ha de ser enlairat» (Jn 3,14).

L'Escriptura, els Evangelis, parlen molt clar que nosaltres ens podem salvar per la fe en Jesucrist. «Déu estima tant el món... que ha enviat el seu Fill únic, no perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo mitjançant ell» (Jn 3,17). Per tant, Déu vol que ens salvem, que fruïm de la vida eterna, és a

dir, de la vida veritable, de la vida bona, la vida que no té aturador i que ell ens ha promès en Jesucrist.

Aquell qui cregui en Jesucrist, la seva vida serà bona, serà autèntica, podrem creure en ell i les seves obres, les seves accions seran bones. El qui cregui en Jesús estimarà la veritat, voldrà viure a plena llum, a la llum de Déu, de la veritat i del bé, perquè no es voldrà amagar de ningú i molt menys de Déu.

En canvi, ens sorpren que hi hagi qui fa el mal, tot i que Jesucrist ha vingut per salvar tota la humanitat. Com és possible que malgrat Déu mateix hi hagi qui faci el mal? Doncs senzillament, perquè les seves obres no són bones, teneu odi a la llum, a la veritat i, si s'acostessin a la llum de la veritat.

I és que, al contrari del que podríem arribar a pensar, les persones no fem el bé per naturalesa, sinó que més aviat ens comportem sempre com a egoistes. Fixem-nos sinó en els nens petits que tot ho volen per a ells, que els hem d'ensenyar a compartir, a no prendre les coses dels altres i a respectar la convivència.

La persona humana, per naturalesa, és egoista i, per tant, no vol posar-se al servei de Déu, de la llum de la veritat, sinó que viu obcecat, tancat i encogat pels seus propis objectius, egoistes, egocèntrics on l'únic punt d'interès sigui ell mateix.

Però tots sabem que la nostra vida té un principi i un final i és, en definitiva, a Aquell que ens ha fet entrega de la seva Vida a qui haurem de passar comptes. Encara hi som a temps, per creure en el Crist i deixar que les nostres obres passin per la llum, perquè es vegin quines són les que tenen pes i valen i les que necessiten conversió, millora i llum. Que sigui l'Esperit Sant, que ve a renovar la joventut de la nostra ànima, la que en aquest camí vers la Pasqua anual, ens doni la vida veritable.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Els símbols de l'Esperit Sant

L'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya, va organitzar, fa pocs dies, una jornada d'estudi. El tema va ser: *Les aportacions de la litúrgia oriental a la reforma litúrgica del Concili Vaticà II*. El desenvolupament d'aquest enunciat fou molt interessant. El tractaren el professor italià Cesare Giraud, Mons. Pere Tena i el professor Jaume Fontbona. Tots tres brodaren les seves intervencions. Cal tenir present que la litúrgia i la teologia orientals tenen molt expressat el tema de l'Esperit Sant. I no cal dir que la reforma litúrgica ha estat enormement sensible a aquesta realitat. El do de l'Esperit ocupa un lloc fonamental en la fe cristiana i així ho reflecteix la litúrgia de l'Església, de tal manera que els nostres ritus han també donat més relleu a la presència i a l'acció de l'Esperit Sant. Tant la nostra teologia com la nostra ritualitat expressen molt bé el do de l'Esperit i els dons que ell atorga als fidels.

Puix que la Pasqua serà aviat coronada en la Pentecosta, vull recordar els diversos símbols evocadors de l'Esperit Sant. Són aquests: L'aigua significa l'acció de l'Esperit en el baptisme. Després d'invocar-lo, l'aigua esdevé el signe sacramental eficaç del nou naixement. La naixença Espiritual és per l'aigua i per l'Esperit. Aquest és també l'aigua viva que brolla del costat de Crist crucificat i que mana en nosaltres per a la vida eterna.

La unció amb l'oli significa l'Esperit. La confirmació, a l'Orient, és anomenada *crismació* perquè és fa amb l'oli perfumat que s'anomena *crisma*. Cal recordar que Jesús fou ungit, diu l'Escriptura, per l'Esperit Sant. Crist (Messies) vol dir l'«ungit» per l'Esperit Sant. El foc simbolitza l'energia transformadora dels actes de l'Esperit. Fonamentalment, el dia de la

Pentecosta, es manifesta com en llengües de foc. El núvol i la llum són dos símbols inseparables en les manifestacions de l'Esperit Sant. El núvol, a l'Antic Testament, de vegades obscur i altres vegades lluminós, revela la glòria de Déu i la seva acció salvadora. Cobria la tenda de l'encontre i es posà també en el temple de Salomó. L'Esperit cobreix Maria amb la seva ombra, de manera que, en la concepció virginal de Jesús, ella esdevé temple de la presència de Déu, arca de la nova aliança.

La imatge del *segell* indica l'efecte inesborrable de la unció de l'Esperit en el baptisme, la confirmació i l'orde. És el que s'anomena el «caràcter» inesborrable, que fa que aquestes tres sagraments no es puguin repetir mai. La mà Jesús la imposa per guarir, els apòstols, per comunicar l'Esperit Sant i l'Església la fa servir en les invocacions de l'Esperit Sant, anomenades *epiclesis*. El dit és un altre símbol, puix que el Senyor Jesús expulsava els dimonis pel dit de Déu. La Llei fou escrita en taules de pedra pel dit de Déu. Ara «la carta de Crist» és escrita per l'Esperit del Déu vivent no pas en taules de pedra, sinó en les taules de carn del cor.

Finalment el símbol del *colom* ens remet a l'acabament del diluvi —imatge del baptisme—. En efecte, anà a cercar un branquilló d'olivera, signe que la terra tornava a ser habitable. L'Esperit Sant, en el baptisme de Crist, baixa damunt seu en forma de colom i s'hi atura. L'Esperit baixa i reposa en el cor dels batejats. És un símbol molt present en la iconografia cristiana.

Que els símbols ens ajudin a conèixer millor l'Esperit Sant, a sentir-nos-en temples i a ser forts en el testimoniatge del Senyor!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanya (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Nards

Adverteixo que, per exigències de l'actualitat, escriuré uns quants articles sobre santa Maria, la de Magdala. No pretenc que siguin relats novel·lats, perquè ja ho vaig fer breument el 1976, ben al contrari, sinó facilitar dades perquè cadascú es faci, si vol, el seu. Parlar de qui va estimar tant és, encara que no es vulgui, parlar de Jesús, i fa por pretendre introduir-se dins seu. Però, ja que va ser Ell mateix qui va dir que es recordaria el seu gest per al seu bé, m'atreveixo a fer-ho amb reverència.

I començo referint-me al nard, un perfum íntimament unit a la seva persona. He comprovat que, sota el nom d'aquest vegetal, s'hi amaguen tres plantes. A la península n'hi ha un que anomenem *lliri de mar* (*nardo coronado* en castellà). Correspon al *Pancratium maritimum*. M'assabento que l'essència del nard actual s'importa de terres americanes i dedueixo que es tracta del *Polianthes tuberosa*. Cap de les dues no és coneguda pel món bíblic. A la qual es refereixen dos passatges del Càntic dels Càntics (1,12 i 4,14) i els evangelis de Marc i Joan, és al *Nardostachys jatamansi*. Es tractava d'una planta, procedent de l'Himàlaia, que creix per sobre dels 3.500 metres. La llunyania, i les circumstàncies d'aquest lloc, eren les causes que fos tan cara. Judes, que en això dels diners sembla que hi entenia una mica, va calcular que aquell pom devia valer uns 300 denaris, és a dir, l'equivalent al jornal d'un obrer durant 300 dies. Encara que el text digui que era un flascó d'alabastre, el nom significa una mena de recipient de gran qualitat fet de cristall. Al Museu de la Flagel·lació se'n conserven uns quants exemplars. A aquesta essència se li atribuïen virtuts curatives però era apreciat, principalment, com a perfum. La procedència estrangera i l'exotisme del poble hindú que l'elaborava, li donaven una fama de qualitat, a l'estil del que té una de les fragàncies actuals que, sense ser d'última moda, resisteix el pas dels anys i en conserva el prestigi (per ètica no n'esmento el nom). Un perfum o una flor són els exemples més preuats d'aquest invent, meravellós i genuïnament humà, que és el regal. En aquest punt, és legítim que cadascú es preguntés si en la seva vida ha sabut imitar l'exemple de la Magdalena. (Que consti que abans d'escriure això hem estat ensumant el perfum d'aquest nard. El vaig comprar fa temps a Jerusalem, i anava en un estoig dedicat a essències bíbliques. A una senyora li ha agradat tant, que m'ha preguntat on el podria comprar.)

I l'anomenaven Magdalena, ja que era de Magdala. La població està en ruïnes. La Custòdia franciscana de Terra Santa va comprar el terreny a principis del segle xx. S'hi van fer unes quantes excavacions i es va protegir l'àrea amb una tàpia. El vigila una família, el pare és àrab i la mare, drusa. És difícil arribar-hi, i encara més, entrar-hi. Al costat de la tàpia, hi ha un càmping i la platja està molt concorreguda. Entre tot aquest maremàgnum hi ha carrers, una sinagoga i uns llacs petits amb peixos. Això ens recorda que Magdala era una població on hi havia una indústria molt rica en salaó de peix, una cosa semblant a les nostres arengades, anguiles o bacallà sec. El producte era de tanta qualitat que s'exportava fins a Roma. Per això, suposem que santa Maria Magdala era parenta de pescadors i de conservers.

Signes d'avui

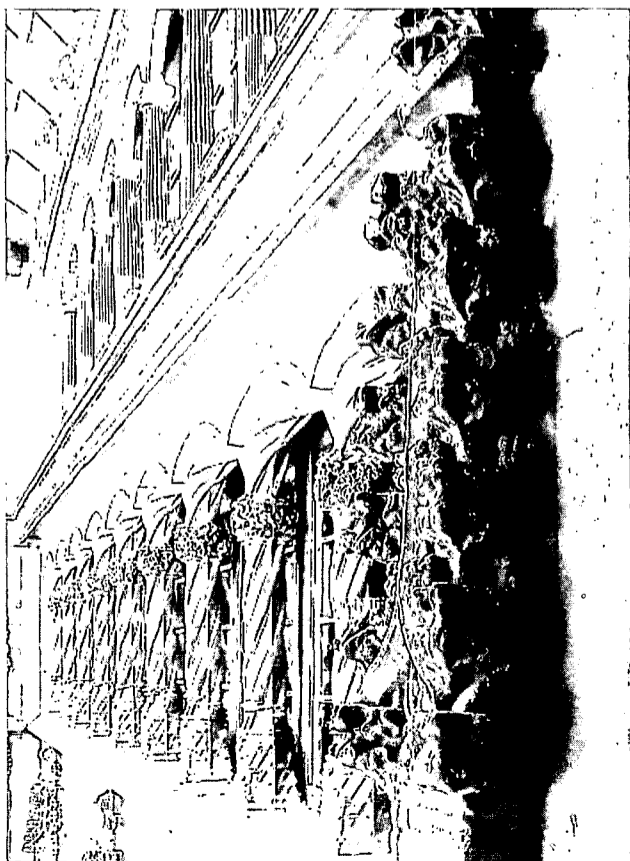
Lluís Serra Llànsana (lluis.serra@fms.it)

Assisi Calendimaggio

Assís sempre m'ha encisat. Passejar pels seus carrers, delectar-me amb la bellesa dels seus racons, treure el cap a la planura des del promontori de la ciutat, visitar-ne els temples, especialment aquells on reposen els cossos de sant Francesc i santa Clara... El primer cap de setmana d'aquest mes de maig, amb motiu de la participació en un congrés europeu, he pogut gaudir de la bellesa i dels colors de les festes de primavera, que tenen el nom de Calendimaggio. La ciutat es divideix en dues parts: la Nobilissima Parte de Sopra (color blau) i la Magnifica Parte de Sotto (color vermell). Aquesta festivitat, que celebra el retorn de la primavera i la renovació del cicle de la vida, endinsa les arrels en temps remots. Balls, cants i beguda... als quals, segons les cròniques, el mateix sant Francesc d'Assís s'hi afegia quan era jove. La part de Sopra (a dalt) i la part de Sotto (a baix) recullen el testimoni de la rivalitat entre dues famílies poderoses del passat, els Fiume i els Nepis, que van traslladar al seu territori la confrontació entre güelfs i gibel·lins. Lluites que van arribar al vessament de sang, tal com es recull ja en notícies del 1376. El *calendimaggio* suposava un parèntesi en el qual la música substituïa el fragor militar de les armes. Avui se segueix un format instaurat el 1954, en el qual continuen rivalitzant la Nobilissima Parte de Sopra amb la Magnifica Parte de Sotto. El dijous s'inicia la festa amb desfilades esplèndides. La gent porta vestits medievals. Els Sbandieratori d'Assisi onegen les seves banderes i les llancen a l'aire per recollir-les amb gràcia i mestria abans d'arribar a terra. Els tambors i els timbals, colpejats de forma alternativa amb força i suavitat, anuncien el poder de la vida que comença en els primers compassos del nou cicle. El divendres serveix per proclamar la Primavera i es dedica als jocs medievals, carreres i tirs que llancen les fletxes amb precisió al centre de la diana. Cada part

recorda la vida medieval de la zona de la ciutat on viu. El dissabte és el moment final de la competició amb desfilades, que han pogut inspirar les millors creacions de la Fura dels Baus, i amb una coral de cada part. Finalment, a la plaça s'espera el veredict del jurat que atorga el Pal·li a la part vencedora. Els bars estan tancats tota la nit, perquè els efectes etílics no pertorbin moments de bellesa i rivalitat.

Unes quantes consideracions. Primera: Itàlia és un país que conserva les tradicions, de les quals no abjura i que viu amb alegria. No es tracta d'arrasar la memòria ni de tornar-hi des de la venjança i el ressentiment. Segona: el manteniment sense complexos de les referències religioses, que en formen part, a diferència de les desnaturalitzades festes de la Mercè a Barcelona o de la supressió dels pessebres. Tercera: l'imperi de la bellesa a través del vestuari, la música, les banderes, l'espectacle, les desfilades. Quarta: la participació popular de totes les franges d'edat que permet viure la festa, sense tanta necessitat de contractar grups musicals ni de promoure el *botellón*. Cinquena: l'espai de la intimitat. Cada part es tanca a turistes i badocs quan reconstrueix escenaris medievals perquè el jurat n'avaluï el resultat. Així es fomenta el respecte al lloc on s'arriba, que té dret a la seva pròpia identitat, i es posa fre a la mentalitat invasora dels visitants. Sisena: la rivalitat de les dues parts que n'estimula l'excel·lència. Aquí, en canvi, per evitar que la competitivitat generi tensió i problemes, s'ha fet un discurs aparentment progressista però en el fons mediocre: no s'ha de competir. L'educació s'ho ha cregut i així no es forma per competir a l'escola (menys en l'àmbit esportiu), per acceptar els propis límits, per encaixar la derrota, per celebrar la victòria. Surts dels murs dels centres educatius sense preparació per a la vida i t'estavelles perquè no t'han ensenyat a competir respectant els valors.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest és un detall de l'espectacular claustre de l'antic convent franciscà de Sant Bartomeu, als afores de la vila urgellenca de Bellpuig. L'edifici — de transició del gòtic al renaixement — va ser fet construir ara fa cinc-cents anys exactes per Ramon de Cardona-Anglesola (1467-1522), virrei de Nàpols, que es troba enterrat en un gran mausoleu renaixentista a l'església parroquial de la població. Actualment el convent és visitable i forma part de la xarxa de monuments gestionats pel Museu d'Història de Catalunya.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

Un habitatge digne?

I, fa uns diumenges, hi va haver una seguda.

Com en aquells temps del «no serem moguts», a la plaça de Catalunya es va aplegar gent de tota mena. Joves que cridaven pel seu interès, molt just, perquè no es poden emancipar de casa dels pares a causa dels preus dels habitatges i de la precarietat dels contractes laborals. Gent que volíem denunciar situacions insostenibles i cridàvem a favor de la justícia. I gent que sempre està asseguda al carrer, perquè no té un pis on posar-hi cadires ni sofà i poder-hi seure. Aquests ja no tenen ni força per cridar o tenen por d'afegir-se a la protesta perquè la consciència d'estar exclosos els fa enrere.

Jo sé que hi ha moltes coses que van malament en aquest món. Però, potser aquest dret fonamental d'un habitatge digne és un dels més vulnerats a les grans ciutats, malgrat que el turisme queda satisfet amb l'urbanisme meravellós de la nostra ciutat.

El que jo no sé és l'efecte que poden produir aquests moviments de masses. Són necessaris, això sí, per mostrar l'opinió pública.

Però, avui m'agradaria que aquesta crida i la protesta arribessin no només als governants —que també—, sinó a altres persones que, en una major o menor mesura, ostenten qualsevol mena de «poder». I és que cal conèixer directament alguns casos per saber fins a quin punt és necessari donar un cop a les consciències dels que s'aprofiten de situacions límits dels més desfavorits. Em refereixo, concretament, a la «màfia» que hi ha al voltant d'un problema tan greu com és la manca d'habitatge a preus assequibles.

I ara vaig al cas del qual he estat testimoni directe, és a dir, que he vist amb els meus propis ulls.

Davant el pis on viu la nostra comunitat, al famós barri del Raval, veiem sempre entrar i sortir tanta gent que ens sobta molt. Però, fa poc vam observar una escena que es repetia sovint: un noi bastant jove s'estava a la porta o passejant amunt i avall, a les hores de sol, amb una nena petita. Altres vegades sortia la que semblava la seva dona —embarassada— i amb una altra nena. A poc a poc ens vam fer amics. I va ser aleshores quan ens vam assabentar del seu problema. Eren immigrants que, com tants altres, havien arribat a Barcelona amb les promeses d'uns coneguts que després els van decebre... Es van veure al carrer amb dues criatures i esperant-ne una altra, i van agafar el que van trobar, després de passar moltes angoixes: una habitació en un soterrani d'aquella casa. La humitat era tan gran que, de tant en tant, havien de sortir a prendre el sol per escalfar-se una mica. A més, la filla petita tenia atacs d'asma a conseqüència de aquella humitat.

No gosàvem demanar-los que ens ensenyessin el lloc on vivien... Fins que, després d'ajudar-los a aconseguir un pis en una associació a la qual pertanyem, han pogut sortir d'allà. I és aleshores quan ens han dit que entrem a veure'l.

La descripció que en faré és del tot real.

Un passadís fosc i estret, uns quants graons, i un wàter públic sense condicions higièniques. Ni lavabo ni dutxa. Només wàter.

Continuem la «visita». Dos trams d'escala estreta, amb una fortor que va augmentant a mesura que baixem. Al final ens trobem amb una mena de soterrani brut, amb pudor, ple d'andròmines i deixalles, amb nou portes una al costat de l'altra. Entrem al seu habitacle. L'espectacle és penós i ens deixa sense parlar. Allà, en uns 15 metres quadrats, més o menys, sense ventilació, amb una gran canonada per la qual baixen els detritus dels inquilins i un petit respirador que ni sé on dóna, han viscut durant sis mesos quatre persones, de les quals dues són criatures petites.

Arrambat a una de les parets, un llit i una llitera.

A l'altre costat, una mena de prestatges per posar-hi la roba i tots els estris necessaris per viure i convida... Un càmping gas i una televisió, una taula i unes cadires. Tot en aquell espai reduït on les dues criatures havien de passar-s'hi hores. De bany, lavabo, pica per rentar... res. Tot ho havien de fer en aquell espai, com poguessin, o en un lloc benèfic que els proporcionés ajuda. Unes cordes a banda i banda eren el lloc on estenien la roba que rentaven allà mateix en una palangana, augmentant amb això la humitat de l'ambient.

I ara ve el més fort. No eren *okupes*, no. Pagaven per aquest «habitatge indigne» 240 euros al mes!

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

CARTES DEL LECTOR

□ Agressions a professors

Segons un estudi recent, el 25% dels professors dels centres públics han patit diferents formes d'agressió per part dels alumnes o dels seus pares. Per a alguns, la dada és exagerada. Com a professional de l'ensenyament, a mi no m'estranya gens. És patent la manca d'autoritat de molts professors, conseqüència de sentir-nos desautoritzats pels pares davant qualsevol problema de disciplina, d'unes lleis educatives que no només no la potencien, sinó que la minven, i també perquè de vegades anteposem l'afany de ser populars a l'obligació d'exigir.

Però no és aquesta l'única causa de la violència a les escoles. La mentalitat hedonista pròpia de la nostra societat comporta, entre altres conseqüències, la manca d'esperit de sacrifici i el fet de no estar preparat per acceptar les contradiccions. També una preponderància de la sensibilitat sobre la raó, tot molt relacionat amb el subjectivisme moral que subordina el bé i el mal al que agrada o contraria.

Cal i és urgent l'abandonament del permissivisme i el relativisme moral amb què eduquem la nostra joventut, tant a casa com a l'escola. Educar en el sentit del límit i en virtuts humanes des de petits és imprescindible si volem posar fi a totes les formes de violència.

FEDERICO GÓMEZ PARDO
Girona

□ El «boom» del Papa

A Alemanya hi ha l'opinió de com n'ha estat, de «beneficiosa», l'elecció de Benet XVI. S'han incrementat els estudiants de Teologia, els batejos d'adults i disminueixen els abandona-

ments de la fe, i creixen les reincorporacions a l'Església. L'elecció del Papa alemany ha generat un apropament nou cap a la figura del Pontífex en aquest país i ha constituït un pas per a la rehabilitació social d'Alemanya al món, seixanta anys després de la Segona Guerra Mundial.

I no només això. Hi ha un veritable boom de vendes dels llibres del Papa, i el fet que el nom de Benet s'ha posat de moda entre els pares que tenen fills (ha passat del lloc 50 al 37).

EVA NORDBECK
Barcelona

□ P. Solé, un sacerdot català heroic

El 10 de maig del 1981, dia de sant Joan d'Àvila, al voltant de les cinc de la tarda, al carrer Travessera de Dalt de Barcelona, el P. Josep Maria Solé Romà, c.m.f., va patir un atemptat. Des d'una pistola va sortir una bala que li va anar al coll i que per mil·límetres no li va causar la mort. Segons el mateix P. Solé, això va passar només perquè ell era sacerdot.

Tres dies després hi va haver l'atemptat del Sant Pare Joan Pau II, el Magne. Aleshores, el P. Solé, portat per un amor sense límits pel Sant Pare, va oferir tot el seu immens sofriment físic pel Papa. Un dolor molt gran que va sofrir fins a la seva mort, la qual es va produir més de deu anys després, concretament el 19 de gener del 1992.

Com va dir en l'homilia del funeral l'aleshores pare provincial dels Religiosos Claretians, P. Josep Sureda Camps, el P. Solé no es va queixar mai del seu dolor. Com va explicar el P. Jesús Cas-

tellano Cervera, consultor de moltes de les Congregacions de la Santa Seu, suportar bé un dolor tan gran es un exemple preciós d'una gran unió mística. Amor modèlic del P. Solé al suprem Pontífex!

El 10 de maig del 2006 va fer 25 anys d'aquest tret que va ser ocasió d'un amor tan gran al Sant Pare per part d'aquest fill de Miralcamp, poble de la província de Lleida. Exemples com aquest ens mostren la grandesa que han aconseguit sacerdots d'aquesta terra i del nostre temps. Crec que aquest heroisme tan gran es bo de recordar-lo.

Mn. JOSEP M. MONTIU DE NUIX
Cervera de la Segarra

□ L'evangeli de Judes

En aquests últims temps, es parla de l'evangeli de Judes com d'una gran troballa. Amb els quatre evangelis sinòptics ben apresos i orientats per l'Església, ja en tenim prou per ser un, com vol Jesucrist, sempre amb les epístoles dels apòstols i les de sant Pau, que va ser elegit pel mateix Jesucrist i es va convertir en caure del cavall.

Sant Pau és l'interpret màxim de Jesucrist. Si no aprenem tots els seus ensenyaments, que difícil serà aplicar en nosaltres l'Evangelí! Ja alguns no interpreten com cal la vida de Jesucrist. Ara només faltaven més «interpretacions» fàcils per desorientar...

Si volem anar segurs, llegim cada dia amb esperit de pregària una mica de les Sagrades Escriures, essencialment el Nou Testament, tal com ensenya l'Església. Fa la impressió que la gent llegeix poc la Bíblia i que ara té poca influència en la vida de molts.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Elogi a «Catalunya Cristiana»

Justament, el dia de Sant Jordi se'm va acudir remenar uns calaixos plens de revistes i diaris guardats que ja no serveixen gairebé per a res. Entre aquests, va aparèixer un exemplar de *Catalunya Cristiana* de data bastant llunyana: del 23 al 29 d'abril del 1989, núm. 500, diada de Sant Jordi de fa disset anys. El paper s'ha esgrogueït i mostra el pas dels anys. A la portada s'hi pot llegir una particular salutació de Joan Pau II, que porta la data del 14 d'abril del 1989, amb motiu del 500 números publicats. A més, hi ha una columna amb el títol de *Dos amors dels catalans: la Moreneta i Sant Jordi*.

Però, el més significatiu de l'edició és el fet que és el número 500. I sobre aquesta referència, Jordi Pujol, aleshores president de la Generalitat, i Joaquim Xicoy, president del Parlament de Catalunya, signen cadascun dels escrits. A més, s'hi adhireixen tots els bisbes de Catalunya i molts rectors de diferents ciutats i pobles. És curiós repassar-ne les pàgines, ben diferents si les comparem amb l'edició del número extraordinari de Sant Jordi d'aquest 2006. I només hi ha 17 anys de diferència! Posats un al costat de l'altre, ens podem adonar del canvi que ha fet *Catalunya Cristiana* i de com ha anat millorant el setmanari.

Un acudit de la fidel Pilarín en aquest número 500

encerta el vaticini: «10 anys. D'aquí a quatre dies, el mil·lenni. No som res!» Tenia solament 10 anys d'existència. La profecia s'ha complert amb escreix. I, a més, amb una millora considerable. Qui ho havia de dir en el seu començament, com ja vaig comentar una vegada!

Catalunya Cristiana és un sedant per als que la llegim els caps de setmana. La majoria dels diaris i revistes, així com les televisions, aporten uns criteris ben poc respectuosos en moral i bons costums. Et cauen de les mans, de fàstic i et veus obligat a tancar la televisió per la manca de seriositat quan tracten temes religiosos, especialment. Tenim una televisió de poca qualitat, obscena i moltes vegades ridícula.

Catalunya Cristiana et relaxa. La llàstima és que, situada a l'entrada de moltes esglésies, no es compra. Els catòlics hauríem de ser conscients que és la nostra revista, que aporta conceptes que hem de conèixer, que ens poden ser útils moltes vegades. És un producte necessari actualment. Fa 17 anys hi havia moltes veus que s'alegraven d'haver arribat al número 500. Ja som al número 1.392 i ha complert 27 anys. Ara més que mai és una eina eficaç. Ens fa viure la nostra universalitat i ens referma en la nostra identitat. Cal propagar-la i aconsellar-ne la lectura.

JOSEP BOSCH i MERCADER
Cassà de la Selva

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Anar a missa

—Vull explicar-li que cada diumenge vaig a l'església,estic amb Jesús, però no em quedo a missa. Cada dia vaig a la capella de Lourdes i encenc una espelma, porto flors a Jesús i Maria, i confio plenament en ells; dono molta roba a Càritas i ajudo a comprar medicaments als avis que no tenen prou diners, encara que a mi tampoc no me'n sobren, però Déu sempre em sorprèn i m'ajuda a col·laborar tant com puc... Llegeixo l'evangeli cada dia. Però, lamentablement, no em sento còmoda a missa. Ho he intentat moltes vegades. Potser és perquè sóc sorda d'una orella i no entenc què diu el sacerdot ni què he de contestar. M'hi trobo malament. Aleshores penso que la gent em mira perquè no contesto. Tot això em fa sentir molt incòmoda. Què he de fer?

—Veig que el seu problema no és la voluntat de no anar a missa, sinó les circumstàncies en què es troba. Efectivament, és incòmode trobar-se en una assemblea i no sentir-hi ni entendre què s'hi diu. Això provoca un desconcert. Però crec que no és prou motiu per deixar d'anar a la santa missa i sobretot combregar. L'Eucaristia és vital per a la vida cristiana. Sentir-hi i entendre són coses molt importants, però no són essencials. Miri, a les Esglésies orientals és costum administrar als nounats el baptisme, la confirmació i la primera comunió. I, evidentment, no ho entenen. El que és important és aquesta sintonia de fe que vostè té al cor. Encara que no hi senti ni entengui res, Jesús sí que la sent i l'entén, i s'alegrarà de la seva presència a l'assemblea eucarística. A més, ho repeteixo, la recepció freqüent de la Sagrada Eucaristia és d'importància vital per a la nostra vida cristiana.

Si està present en el Sagrat Sacrifici, vostè participarà de cor en el que se celebra i podrà rebre Jesús en la Sagrada Comunió. «Sense mi no podeu fer res», ens ha dit Jesús. I, d'altra banda, vostè no pot patir pel que diguin o pensin els altres assistents. Si són bons cristians s'alegraran de la seva presència i d'oferir la seva companyia i fraternitat a una persona que pateix limitacions i que, precisament per això, ha de ser objecte d'una predilecció especial. Oi que a la família, quan se celebra una festa, tothom s'asseu a taula, malaits, joves i ancians, i tots participen d'una mateixa fraternitat? Així ha de ser igualment en la gran família dels fills de Déu que és l'Església. No ho dubti, venci els seus temors i vagi a missa.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

L'Ascensió de Crist, des de l'Antic Testament

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La tipologia

L'Església, quan fa la lectura de l'Antic Testament, hi descobreix l'anunci de Jesucrist. És d'aquesta manera que, des del començament de la predicació evangèlica, han estat assumits els salms i les grans meravelles de Déu de la història santa. El mateix Jesús va explicar l'Esriptura d'acord amb la realització en la seva persona.

Aquesta orientació, que tècnicament s'anomena tipològica, la trobem plenament activa en la litúrgia de l'Església. La Vetlla Pasqual, per exemple, és un cas absolutament clar d'aquest ús de l'Esriptura. El Catecisme de l'Església catòlica ho ha fet notar expressament.

La solemnitat de l'Ascensió del Senyor comporta una important presència de tipologia en els seus textos, referida al misteri de la glorificació de Jesús «a la dreta del Pare», i a la participació que això suposa per a tots els qui són de Crist.

El Rei de la Glòria

El salteri presenta alguns salms en els quals s'atribueix al Déu d'Israel el títol de «Rei de la glòria» (salm 23), de «Rei de tot el món que seu al tron sagrat» (salm 46), etc. Són textos que segurament estan relacionats amb les solemnitats d'entronització de l'Arca de l'Ali-

ança, signe de la presència de Déu enmig del seu poble. Parlar de l'Arca de l'Aliança era, per a Israel parlar del testimoni de Déu de l'Aliança.

El salm 46 és, en la litúrgia romana, el salm típic de l'Ascensió. El trobem en la missa, com a responsorial, i també en la litúrgia de les hores. No costa gens cantar-lo en la fe de l'Ascensió de Crist. Ell, el Crist glorificat, és el que seu veritablement «al tron sagrat», és a dir, «a la dreta del Pare», com diem en el Símbol. Ell, com a Fill de Déu encarnat, és Rei de l'univers, i sotmet tots els pobles no pas violentant-los, sinó oferint-los la seva herència mateixa: «Som hereus de Déu, i hereus amb Crist» (Romans 8,17).

«Confiança de seguir on ens han precedit...»

El salm 68 és un altre dels salms que la litúrgia recita en la solemnitat de l'Ascensió, especialment per la referència que s'hi fa a la «pujada cel amunt» referida al Déu d'Israel. Tot el salm, però, és una imatge de la comitiva que, a través del temps, aconsegueix allò que el salm canta: la travessia del desert per part del poble de Déu, fins a arribar a Jerusalem, el santuari. L'Ascensió de Crist no és indiferent a la nostra salvació. Els textos de les pregàries es refereixen a la relació íntima entre l'Ascensió de Crist i la nostra glorificació. «L'Ascensió de Crist és també la nostra elevació, i a la glòria on ha arribat el Cap també el cos té l'esperança d'arribar-hi»

(col·lecta).

Una forta càrrega d'esperança és, doncs, la característica de la participació cristiana. «Perquè conegeu a quina esperança ens ha cridat...» (2 lectura). El prefaci és molt explícit: «No hi ha pujat (Jesús al cel) per apartar-se de la nostra petitesa, sinó perquè nosaltres els seus membres, tinguéssim confiança de seguir on ens ha precedit el nostre cap i pastor» (Prefaci 1).

Mirant el cel

La descripció que fa Lluc de l'Ascensió de Jesús, al final de l'evangeli i al començament dels Fets, evoca directament la narració de l'ascensió d'Elies. El llibre dels Reis ho explica com una pujada en un carro de foc, i en la presència d'Eliseu que veu com Elies és endut. Aquest «veure» el profeta endut al cel és penyora de participació en el seu esperit (vegeu 2 Reis, 2).

També els Apòstols «veuen» Jesús pujant al cel, i esperen participar de l'Esperit que els ha promès. «Davant d'ells, se'n pujà al cel, per fer-nos participar de la seva divinitat» (Prefaci 2). És cert, tanmateix, que no es tracta de quedar-se mirant el cel d'una manera quietista (vegeu 1 lectura), sinó de viure moguts per l'Esperit, i en l'esperança del retorn del Senyor. Una mirada al cel, en aquesta solemnitat, és el que necessitem per viure segons l'Esperit a la terra.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Manresa el 1905
- Metge i capellà, sempre al costat dels necessitats i dels joves
- Membre destacat de la Federació de Joves Cristians de Catalunya
- Vinculat a les parròquies de Sant Esteve Sesrovires i Sant Vicenç de Sarrià
- Va morir a Barcelona l'any 1950
- Beatificat per Joan Pau II l'any 2004

Tot i que només va viure 45 anys, el beat Pere Tarrés és una de les personalitats eclesiaístiques més destacades de Catalunya del segle XX. La seva doble faceta de sacerdot i metge, la seva tasca assistencial i d'atenció als joves, el converteixen en un cristià exemplar.

Pere Tarrés i Claret pertanyia a una família manresana de fort sentiment cristià (les seves dues germanes van abraçar la vida religiosa al convent de les Concepcionistes de la capital del Bages). El nostre beat també participava d'aquesta fe sincera i al mateix temps tenia una clara vocació per a la medicina, de manera que va passar a cursar aquests estudis a la Universitat de Barcelona. En aquesta etapa entra a formar part de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJCC) i al mateix temps fa vot de castedat com a laic.

Un cop acabada la carrera, l'any

Beat Pere Tarrés

1928, funda a Barcelona amb un company d'estudis el sanatori de la Mercè, comença a exercir-hi com a metge i ràpidament és apreciat pel tracte humà que dona als pacients. Durant la guerra va ser mobilitzat des del bàndol republicà pels seus coneixements mèdics, experiència que va recollir en el seu famós *Diari de guerra*. Després del conflicte, el beat Pere Tarrés va ingressar al seminari i va ser ordenat capellà l'any 1942. Va ser destinat com a vicari a Sant Esteve Sesrovires, i a Sant Vicenç de Sarrià com a encarregat de l'apostolat de l'Acció Catòlica femenina. Va ocupar molts altres càrrecs, com ara conseller i assessor dels Oblats laics benedictins i de la Unió d'escolans de Montserrat, director de l'Obra de la Visitació de la Mare de Déu i confessor ordinari del Seminari. Va morir, malauradament encara molt jove, al mateix hospital que ell havia fundat.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 3)

MAIG

28. Diumenge

L'Ascensió del Senyor (S), *Blanc*. Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 (o bé: Efesis 4,1-13) / Marc 16,15-20. LLEIDA: Es trasllada a demà l'aniversari de la dedicació de la Catedral (Catedral, S).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Germà, b.; Emili, mr.; Santes, Maria-Anna de Jesús Paredes, vg.

Festa Major: a Camós, Prullans i Talavera.

29. Dilluns

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 19,1-8 / Salm 67 / Joan 16,29-33. URGELL (MO) i SOLSONA (MLI): *Sant Just, Blanc*; TORTOSA: *Sant Pere Sans* (MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Felíu de Nicòsia, rel.; beat Ramon Escrivà i comp. mr.

30. Dimarts

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 20,17-27 / Salm 67 / Joan 17,1-11a. Si es vol: *Sant Ferran* (MLI), *Blanc*; BARCELONA: *Beat Pere Tarrés* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Joana d'Arc, vg.; Emília; Baptista de Varano, vg.

31. Dimecres

La Visitació de la Mare de Déu (F), *Blanc*. Lectures: Sofonies 3,14-18 (o bé: Romans 12,9-16b) / Isaïes 12,2-6 / Lluç 1,39-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual, diaca; Santes, Peronella, vg.

JUNY

1. Dijous

Sant Justí (MO), *Vermell*. Lectures: Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 / Joan 17,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ignasi, ab.; Flor.

2. Divendres

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 25,13b-21 / Salm 102 / Joan 21,15-19. Si es vol: *Sant Marcel·lí* i *Sant Pere* (MLI), *Vermell*; GIRONA: *Sant Germà*, *Sant Paulí*, *Sant Just* i *Sant Sici* (MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eugeni I, p.; Potí, Blandina i comp. mr.

Festa Major: a Rosselló.

3. Dissabte

Sant Carles Luanga (MO), *Vermell*. Lectures: Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21,20-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaac, monjo i mr.; Justí, mr.; Santes, Oliva, vg.

Lectures bíbliques

L'Ascensió del Senyor

Lectura primera

Ac 1,1-11

R. Déu puja enmig d'aclamacions al so de corns puja el Senyor.

S'enlairà davant d'ells

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Déu puja enmig d'aclamacions, al so de corns puja el Senyor. Canteu a Déu, canteu-li, canteu al nostre rei. R.

Què és rei de tot el món, canteu a Déu un himne. Déu regna sobre les nacions, Déu seu al tron sagrat. R.

Lectura segona

Ef 1,17-23

El féu seure a la seva dreta dalt del cel

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

Al·leluia

Mt 28,19, 20

Aneu a convertir tots els pobles; jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.

Evangeli

Mc 16,15-20

Jesús fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu

Acaba l'evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llengüatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguïen.

Salm responsorial

46

Aplaudiu pobles de tot el món, aclameu Déu amb entusiasme. El Senyor és l'Altíssim, el terrible, rei de reis a tot el món.

Lleida

diòcesis

Festa en honor de sant Anastasi

■ La catedral de Lleida es va omplir en l'ofici litúrgic del patró de la ciutat

LLEIDA.— Mons. Ciuraneta va presidir l'11 de maig l'ofici solemne de la Festa Major de Lleida en honor del seu fill i patró sant Anastasi. Amb el bisbe de Lleida va concele-

brar l'eucaristia Mons. Salomon Lezoutié, el jove bisbe de la diòcesi d'Odienné, de Costa d'Ivori, present a Lleida amb motiu de l'ordenació sacerdotal del P. Robert Louan,

originari d'aquest país africà. També van concelebrar una vintena sacerdots diocesans juntament amb el degà i el Capítol Catedral.

Es van omplir de fidels en la missa solemne en honor del patró de la ciutat, sant Anastasi. Molts d'ells van haver-se d'estar drets com a conseqüència de la nombrosa concurrència. Com és tradició, va assistir-hi també la Corporació Municipal, encapçalada pel paer en cap, Àngel Ros, amb la bandera de la ciutat, que va ser col·locada en un lateral del presbiteri, vora la imatge del sant patró.

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc

Processó i ofrena floral

Finalitzada la celebració i com és també costum, la imatge de sant Anastasi va ser tretada de dins del temple pels Castellers de Lleida, mentre el Petit Cor de la Catedral de Lleida, sota la direcció del mestre de capella Mn. Joaquim Mesalles, cantava els *Goigs en honor del gloriós màrtir sant Anastasi* amb la següent tornada: «Puix tot el poble pregona / que és gran el vostre valiment, / la Ciutat de

floral a sant Anastasi, protagonitzada pels infants de la ciutat, amb el vestit típic, i les entitats culturals i cíviques de Lleida. Destacava la significativa presència dels grups de Cultura Popular i Tradicional.

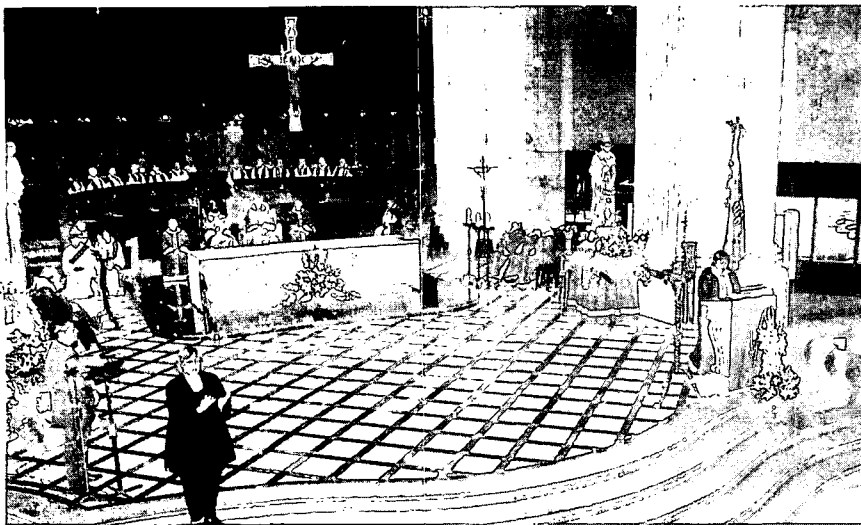
Abans de l'ofrena, el bisbe de la diòcesi va adreçar unes paraules de felicitació als lleidatans que omplien de gom a gom la plaça i als participants en l'ofrena. Va desitjar a tothom una bona Festa Major i va demanar novament la intercessió del patró: «Perquè Déu ens atorgui tots aquells dons, espirituals, materials i morals, que amb la seva benvolença, sense cap mèrit nostre, vulgui concedir-nos.»

Finalitzada l'ofrena que es va allargar més d'una hora, la imatge del patró, amb les flors ofrenades pels lleidatans, va ser traslladada fins a l'església de Sant Joan, on rep culte durant l'any, i on va entrar amb els sons dels Ministrils, que interpretaven la melodia de l'antic *Himne a Sant Anastasi* composta pel mestre Carbonell l'any 1950.

Enguany la Paeria de Lleida ha renovat alguns aspectes de la processó i ofrena al sant, com ara la salutació d'homenatge que els grups de Cultura Popular van fer a la imatge del patró quan sortia de la catedral o la mateixa participació dels castellers com a portadors del sant. També va destacar la tornada solemne fins l'església de Sant Joan, amb l'objectiu de donar més rellevància a la figura del patró i remarcar l'aspecte més religiós i tradicional de la Festa Major de Lleida.

Jordi Curcó

Fotos: MCS bisbat Lleida

La catedral va acollir l'11 de maig l'ofici en honor del patró sant Anastasi.

Xavier Ciuraneta, va dir durant l'homilia que la vida de sant Anastasi ens convida a «mantenir amb fidelitat les pròpies conviccions i a manifestar-les clarament i serenament des de la pròpia identitat». Mons. Ciuraneta va demanar al mateix temps la protecció de Sant Anastasi, «per tal que la nostra ciutat i tots els qui hi vivim, millorem en qualitat de vida material, en convivència cívica i en riquesa de virtuts».

Lleida us don / son amor més reverent.»

Ja a l'exterior es va iniciar la processó pel carrer Major, en la qual la imatge del sant va ser acompanyada pels dos bisbes i pels membres del Capítol Catedral, amb la participació de les pubilles de la Festa Major, la Corporació Municipal i les primeres autoritats. Arribats a la plaça de Sant Joan, va tenir lloc la tradicional ofrena

Els Castellers de Lleida van ser enguany els portadors del sant durant la processó.

Qui era sant Anastasi?

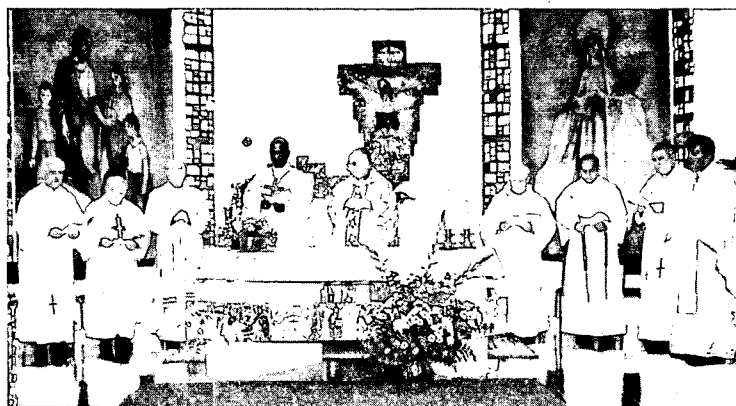
A sant Anastasi màrtir, de fet i de dret, li són dedicades les festes de Lleida des del llunyà 9 de maig del 1627. En aquella data, els paers de la ciutat van fer el vot de celebrar perpètuament la memòria del patró sant Anastasi.

Amb aquestes festes, durant gairebé cinc segles, els lleidatans han volgut commemorar la memòria d'aquest fill seu, nascut segons la tradició al barri de Magdalena de la ciutat de Lleida. Allistat a l'exèrcit romà i reconegut pel seu valor i virtuts, va arribar a ser guàrdia pretoriana a les ordres de l'emperador Diocleciana, el qual el faria decapitar més tard per no haver volgut adorar els déus pagans. Això va tenir lloc l'11 de maig de l'any 303 o 305, a la platja de Badalona, ciutat que el festeja també com a patró.

Sis preveres celebren les nocces d'or sacerdotals

LLEIDA.— El Col·legi Episcopal de Lleida va acollir el matí del 13 de maig una Jornada de Convivència Sacerdotal Diocesana amb ocasió de la festa de Sant Joan d'Àvila, patró del clergat diocesà. La jornada es va iniciar a les 11 matí amb una Eucaristia a la capella del col·legi, presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada per un gran nombre de sacerdots diocesans.

La Jornada, com ja és costum, va ser ocasió per celebrar les nocces d'or sacerdotals de sis preveres diocesans: Mn. Enric Alàs, rector de Soses; Mn. Josep M. Cisteré, rector de la Granja d'Escarp; Mn. Salvador Gené, director de l'Acadèmia Mariana de Lleida; Mn. Ramon Pociello, actualment incardinat a la diòcesi de Barbastro-Montsó, rector emèrit de Tamarit de Llitera i en l'actualitat resident a Benavarrí; Mn. Joan Quer, rector d'Almenar, i Mn. Ramon Vila, rector de Castelló de Farfanya. A la celebració de les nocces sacerdotals s'hi va unir el sacerdot

La capella del col·legi episcopal va acollir l'eucaristia.

ucraïnès Yuri Svystum, resident a la casa sacerdotal de Lleida. Svystum, que celebra enguany els 25 anys de sacerdoci, té cura pastoral dels immigrants ucraïnesos de ritu grecocatólic.

Mons. Ciuraneta va centrar la seva homilia en la fidelitat sacerdotal dels set preveres, que han exercit el seu ministeri en diverses circumstàncies, moments històrics i llocs, però sempre fidels a les promeses sacerdotals que van fer el dia de la seva ordenació. El bisbe de Lleida els va convidar, i amb ells a tot el presbiteri diocesà, a donar gràcies a Déu pel do del sacerdoci ministerial.

Finalitzada la celebració, i després de cantar, com és tradició, l'*Himne de Sant Joan d'Àvila*, tingué lloc una conferència amb el títol *Als deu anys del Concili Provincial Tarraconense*, a càrrec de Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat de Tarragona, per acabar a les 2 del migdia amb un dinar de germanor i confraternització sacerdotal. (J.C.)

Tarragona

L'arquebisbat anima a marcar la casella de l'Església en la Declaració de la Renda

■ Mn. Joaquim Fortuny, ecònom de l'arxidiòcesi, convida a la corresponsabilitat

TARRAGONA.— «La missió de l'Església és sobrenatural, però qual-sevol raonament serveix per comprendre que aquesta necessita recursos econòmics.» Amb aquestes paraules l'ecònom de l'arxidiòcesi de Tarragona, Mn. Joaquim Fortuny va iniciar la presentació de la campanya en favor de l'Església, mitjançant la col·locació de la creueta corresponent a la Declaració de la Renda, per part dels cristians. Va deixar clar que és necessari que els cristians prenguin consciència que «entre tots hem de sostenir l'Església, perquè pugui realitzar la seva missió».

A l'hora de demanar la cooperació de tothom, Mn. Fortuny va esmentar les necessitats primordials de l'Església, com ara el desenvolupament dels programes pastorals, la promoció dels més necessitats, el manteniment del patrimoni, les accions socials, la retribució al clergat o l'ajuda a les missions, entre altres aspectes.

El gest de marcar la casella de l'Església a l'imprès de l'IRPF significa que automàticament l'Estat destina el 0,52 per cent dels impostos dels contribuents que així ho manifestin, sense cap cost afegit, per al finançament de l'Església. Es va deixar clar que el contribuent pot posar simultàniament la X a la casella d'assignació tributària a l'Església i a la casella d'assignació a finalitats socials. L'ajut a l'Església i l'ajut a les obres d'interès social no s'exclouen, i a més, el tant per cent que se'ls destina continua sent el

mateix que si es marqués una sola casella.

L'objectiu de l'Església és arribar a l'autofinançament, passant d'una assignació del 0,52 % al 0,8 %, però això «ara no és possible», segons va comentar Mn. Joaquim Fortuny. Actualment l'Estat continua aportant els diners que falten per arribar al pressupost marcat, que l'any passat va ser de 141 milions d'euros. Cal remarcar també que Església i Estat negocien com retirar l'aportació per via pressupostària, quantitat que, de fet, s'ha anat reduint progressivament durant els darrers anys, a causa de l'increment per a l'assignació tributària a través de l'IRPF.

Quant a les xifres referents a l'arxidiòcesi de Tarragona, una de cada tres persones van marcar l'any 2005 la casella de la Declaració de Renda en favor de l'Església. El pressupost de l'Església local era l'exercici passat de 2,74 milions d'euros i

Foto: Joan Boronat

Mn. Joaquim Fortuny va presentar la campanya de la Renda 2006.

gairebé la meitat —concretament el 44 per cent— «es va finançar amb l'assignació tributària i l'aportació dels pressupostos generals de l'Estat», mentre que un 21 per cent procedia de les parròquies, el 19 per cent en concepte d'ingressos financers, el 9 per cent provinent dels estipendis i la resta procedent de petites partides.

En la seva exposició, Mn. Joaquim Fortuny va advocar no tan sols per l'autofinançament de l'Església catòlica sinó

també de les altres confessions i equiparar-se així amb altres països europeus «on l'estat únicament fa de recaptador, per procedir després a l'equitatiu repartiment dels recursos». En un altre ordre de coses l'ecònom diocesà de Tarragona va ressaltar el fet que a la diòcesi tarragonina «cada cop hi ha més fidels que fan aportacions voluntàries i de forma regular a l'Església».

Joan Boronat

Pelegrinatge a Roma de la parròquia de Sant Pere del Serrallo

TARRAGONA.— Els fidels de la parròquia de Sant Pere Apòstol del barri pescador del Serrallo de Tarragona viuen amb intensitat l'efemèride dels 125 anys de la inauguració del seu temple parroquial. De tots els actes commemoratius, la peregrinació a Roma del 28 d'abril al 1 de maig ha estat el més emotiu. Vint-i-nou fidels serrallencs van enfilat cap a Roma, amb esperit humil i l'eucaristia com a eix vertebrador del viatge, amb el seu rector, Mn. Josep Maria Ferré i Castelló al capdavant.

«Volíem agrair al Sant Pescador el patronatge sobre la nostra parròquia, la seva protecció envers el Serrallo i demanar-li, per a l'esdevenidor, les seves benediccions generoses», comenta Mn. Ferré, just a la tornada a casa. El rector del Serrallo tarragoní explica que de bon matí l'expedició es va plantar a la basílica vaticana per celebrar la missa a la capella polonesa, «molt emotiva i que va ser aplicada a tots els vius i difunts de la parròquia, en aquests 125 anys que ara es commemoren», començant per la memòria de l'arquebisbe Constantí Bonet i Sanui, promotor del temple de Sant Pere del Serrallo, i sense oblidar els pescadors, per causa dels quals l'església va ser erigida i es manté en peu. El credo, símbol dels apòs-

tols, que resumeix la doctrina per ells ensenyada, va ressonar en la nostra llengua de forma remarcable.

L'anada a Roma va ser aprofitada pels serrallencs de totes totes. No els va espantar fer més de dues hores de cua, «enmig

La missa a les catacumbes va ser molt emotiva.

d'un oceà de gent», indica Mn. Josep Maria Ferré, per poder visitar el Museu Vaticà. El grup de Tarragona va aprofitar la tarda del dissabte 29 d'abril per contemplar dos llocs ben emblemàtics de la ciutat: el monument de la Immaculada de la plaça d'Espanya i la Fontana de Trevi, tot plegat font de sentiments i de reflexions, «com l'advertència poètica de Verdguer, en el seu Himne a la Immaculada, patrona d'Espa-

nya», recorda el rector del Serrallo.

El diumenge dia 30 d'abril van assistir, a les dotze del migdia, al rès del *Regina coeli*, dirigit pel papa Benet, des de la finestra del seu estudi, a l'extrem dret del Palau Apostòlic. El Sant Pare va cridar l'atenció a la immensa multitud assistent sobre l'inici i pràctica del mes de maig, especialment dedicat a la Verge Maria, mare i mestra dels cristians de tot temps. La tarda del mateix dia es va destinar a visitar l'Arc de Triomf i el Colosseu, lloc on «la creu nua ens va recordar els màrtirs que regaren les arenes amb la seva sang», manifesta Mn. Ferré.

L'eucaristia celebrada en una reduïda capelleta de les catacumbes de Sant Calixt va esdevenir un dels moments més corpredors i inoblidables. «Vam pregar per la parròquia, pels vius i pels difunts, i per la nostra estimada arxidiòcesi», apunta el rector. Comenta que és un lloc on es respira la pau «i així ens la vam donar, viscuda», amb el convenciment que la lliçó de les catacumbes és per recordar-la sempre: «És la pau eterna de la vida en Crist que té l'última paraula per als creients, i no la té la mort, que tothom rebutja», conclou el pastor del Serrallo de Tarragona. (J.B.)

TERRASSA

Aplec arxiprestal a Sabadell

SABADELL.— El dissabte 7 de maig es van aplegar a l'església parroquial de Sant Fèlix de Sabadell cristians i cristianes de les 10 parròquies que formen l'arxiprestat de Sabadell Centre. Enguany la celebració va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses.

Per segon any consecutiu les parròquies d'aquest arxiprestat han realitzat un treball quaresmal conjunt que ha desembocat en la celebració pasqual, en la qual s'han proclamat uns compromisos assumits per les diverses parròquies. En aquesta ocasió va preparar l'aplec la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres i va acollir la trobada la parròquia de Sant Fèlix.

La celebració va ser molt participada per part de feligresos de totes les parròquies. Van concelebrar amb Mons. Saiz els rectors de totes les parròquies i un bon nombre de preveres col·laboradors. En l'homília el prelat va destacar la importància del treball conjunt a imatge del Bon Pastor, que és aquell que coneix personalment, que és el qui condueix el ramat i qui dona la seva vida per als altres. (C.C.)

Girona

El bisbe de Santander predica la Jornada diocesana de preveres

■ Mons. José Vilaplana va parlar sobre «Com ser pastor en el món d'avui»

BANYOLES.— Un grup molt nombrós del clergat gironí es va aplegar el 9 de maig passat a la casa d'espiritualitat Cardenal Jubany de Banyoles per participar en la Jornada diocesana de preveres. Els assistents van escoltar amb atenció les reflexions que va dirigir a tots ells el bisbe de Santander, Mons. José Vilaplana. El tema de la reflexió va ser «Com ser pastor en el món d'avui». Mons. Vilaplana

és l'actual president de la Comissió Episcopal del Clergat de la Conferència Episcopal Espanyola. La jornada, que va ser presidida pel bisbe Carles Soler, va continuar amb un temps per al diàleg i amb un dinar de germanor. El bisbe Vilaplana va néixer a Benimarfull (Alacant) i va ser anomenat bisbe auxiliar de València l'any 1984. És bisbe titular de Santander des del 1991.

No era la primera vegada que el bisbe de Santander visitava la diòcesi de Girona, ja que va ser també el convidat d'una de les trobades que la Delegació de Pastoral de Turisme i Santuaris va organitzar al monestir de Sant Pere de Rodes. En aquell moment, però, ho va fer com a bisbe president de la Comissió de Pastoral de la CEE.

La Jornada va iniciar-se a les 10.30 del matí amb el rès de tèrcia, i amb unes paraules de presentació que va dirigir als assistents Mons. Carles Soler. A continuació el bisbe Vilaplana va començar la seva reflexió, dividida en dues parts: en la primera volia presentar els reptes que els capellans troben a la societat actual, i en la segona part va donar unes pautes de vida. Posteriorment tots plegats van participar en un diàleg.

D'una forma planera, senzilla i entenedora Mons. Vilaplana va començar la seva

xerrada. Entre altres coses, va dir que ens trobem en un moment on desapareixen realitats que ens han marcat a la vida i on en descobrim altres de noves. «No estem en època de canvis —afirmava—, sinó en un canvi d'època.» Per tant els preveres han de ser capaços d'«acceptar la realitat que estem vivint». Si això no s'entén poden caure en una situació de pessimisme que pot portar a la passivitat i a un pessimisme més profund.

També va assegurar que el prevere d'avui dia ha de donar sortida a un món que es troba desorientat, dispers i «ferit». «Relativisme, indiferència, inculturalitat, mobilitat, fragmentació de la vida, fracàs familiar...—va afirmar— si no hi ha orientació es perd llibertat.» Per això és tant important que el prevere «faci llum a través de l'educació en la fe». També va insistir que el prevere ha de tenir una gran experiència de Déu, ja que a vegades hi ha el perill de caure en una «secularització» que faci desaparèixer la paraula Déu del nostre llenguatge. «Potser ara més que mai —va afegir— la paraula Déu ha de ser present al nostre món.»

Com a conclusió, el bisbe de Santander va resumir en sis punts el que han de ser pautes de vida pel prevere del món d'avui: acompanyar les persones, potser ara més que mai, en els seus processos personals; ajudar a retrobar la importància de la vida comunitària; ser acollidor; oferir un testimoni d'alegria; estar disponible en tot moment, i ajudar perquè l'Església sigui més solidària. La Jornada diocesana del presbiteri gironí es va tancar al migdia amb un dinar de germanor.

El bisbe de Girona Carles Soler va presentar Mons. José Vilaplana.

Carles Sánchez

D'esquerra a dreta, Mn. Joan Solés, Mn. Josep Puig i Mn. Joan Busquets.

Nou impuls al Secretariat d'Ecumenisme

GIRONA.— El bisbe Carles Soler va comunicar recentment al delegat diocesà d'Ecumenisme, Mn. Josep Puig, el seu desig de donar un nou impuls al secretariat que dirigeix. El prelat va anunciar la incorporació al secretariat d'Ecumenisme de Mn. Joan Busquets, que vetllarà per la formació permanent i ecumènica dels preveres, religiosos i laics, i Mn. Joan Solés, que prestarà atenció als germans ortodoxos i catòlics orientals en la seva relació amb el bisbat. A partir d'ara, el departament episcopal encarregat de vetllar per les relacions ecumèniques inicia una nova etapa recollint totes les experiències portades a terme fins ara i ampliant-les amb noves iniciatives. Pel que fa a la formació ecumènica, Mn. Joan Busquets opina que, després dels anys d'entusiasme durant el Concili i en l'etapa immediata, «l'esperit ecumènic ha quedat una mica adormit, entre d'altres raons

perquè la secularització de la societat i la crisi de fe ha afectat totes les confessions cristianes». «És lògic, doncs —afegeix—, que si es vol reactivar el compromís ecumènic, reprenem també la nostra formació ecumènica. Únicament ens farà avançar cap a la unitat, el coneixement mutu, la pregària, el diàleg i l'acció.»

Mn. Joan Solés, amb una llarga experiència de servei a les comunitats catòliques de ritu oriental a diversos països d'Europa i Amèrica, afirma que la comunitat oriental més organitzada és la d'Olot, encara que també hi ha grups a Figueres i Sant Feliu de Guíxols. Per primera vegada s'ha celebrat aquest any amb aquestes comunitats ortodoxes i de ritu oriental la litúrgia de la Pasqua. Pel que fa a la seva procedència, dominen els ucraïnesos, que han mantingut la seva fidelitat a Roma. La celebració de la Pasqua ha significat per a aquests grups un primer pas en el procés d'acollida. (C.S.)

Trobada de Justícia i Pau sobre els mitjans de comunicació

GIRONA.— «Els mitjans de comunicació i la democràcia.» Aquest és el tema escollit per Justícia i Pau de Catalunya i Balears per a la trobada que té lloc el 27 i 28 de maig a Girona. Hi haurà dos tipus de trobades, una d'oberta al públic en general i una altra on les comissions i associacions de Justícia i Pau presentaran els seus treballs amb intervencions de diferents convidats.

La trobada oberta a tothom constarà de tres taules rodones: «El paper dels mitjans de comunicació en una democràcia de qualitat. Informar o influir políticament?», amb Xavier Giró, professor de la UAB i Albert Sáez, director adjunt de l'AVUI i professor

de l'URL; «Veritat i manipulació en els mitjans de comunicació. Llibertats d'expressió i informació», amb Josep M. Carbonell, president del CAC, Àlex Masllorens, diputat al Parlament i periodista, i Sílvia Tarragona, periodista de Ràdio 4; i «Els temes oblidats dels mitjans de comunicació», amb Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau de Barcelona, i Joan Surroca, membre de Justícia i Pau de Girona i exdiputat al Parlament de Catalunya. La trobada serà inaugurada a les 9 del matí a la Casa de Cultura de Girona per Mons. Carles Soler, bisbe de Girona, Anna Serra, directora de Justícia i Pau de Girona, i Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau de Barcelona. (C.S.)

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaparta 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Nou emplaçament a Tarragona d'aquest centre interpretatiu al servei de la interculturalitat i

El Museu Bíblic Tarraconense aula viva de les Sagrades Escri

TARRAGONA.— El Museu Bíblic Tarraconense ha reobert les seves portes i ho ha fet per la porta gran: a la Casa dels Concilis, un ampli espai de la part alta de la ciutat, accessible i acuradament instal·lat, que convida a descobrir la influència que la Bíblia ha exercit sobre la cultura i el pensament universal i en particular sobre la nostra realitat com a poble occidental.

Quin és el fons museístic i la interpretació d'aquest espai? Es tracta d'un recorregut que, a través de nou sales, comença amb un audiovisual sobre la Bíblia i com aquesta ha arribat fins als nostres dies, per accedir després a un passadís on un joc de llums i d'aigua simula l'èxode i l'ocupació hel·lenística, fins a situar-se a les portes de Roma. El tercer àmbit del museu se centra en els aspectes relacionats amb la geografia bíblica, amb un gran mapa d'Israel, al qual segueix el que va des de la prehistòria fins a l'Èxode del Poble de Déu. La història dels pobles d'Israel i Egipte, la dominació romana i

Benedicció de la nova seu del museu.

l'època medieval també hi és representada.

Per descomptat que el museu atresora peces arqueològiques de gran valor i moltes d'elles desperten una atenció especial. Es pot contemplar una maqueta feta amb alabastre de Sarraïl que recrea el temple de Jerusalem a l'època del rei Herodes, així com la reproducció del Llençol de Torí i el Sudari d'Oviedo. En l'apartat de l'expansió del cristianisme, el visitant pot admirar una

edició facsímil del *Codex Vaticanus*, escrita en grec, que data del segle IV i que és l'edició que es conserva més sencera arreu del món. «De les 440 que existeixen actualment, la de Tarragona és la número 339», indica el director del museu, Andreu Muñoz. L'espai exhibeix també el rotlle de la Torà, que inclou els textos del Pentateuc i que data del segle XVII dC, un altre rotlle del Llibre d'Ester, un llibre de la Bíblia de l'Antic Testament i del Tanaj, també del segle XVII dC. Així mateix, es poden veure monedes originals d'Herodes i de Ponç Pilat, i una màscara funerària egípcia del 500 aC, a més de nombroses peces de ceràmica del paleolític i neolític de Terra Santa.

Rèplica de la pedra de Rosetta i noves descobertes

Una de les darreres peces que han arribat al Museu Bíblic Tarraconense és una rèplica de mida natural de la pedra de Rosetta, de granit negre, realitzada fa més de vuitanta anys i que en fa dos que es troba al museu tarragoní. Durant uns cinquanta anys la còpia va restar oblidada en un magatzem del Museu de Bolton (Gran Bretanya), el qual la va cedir a l'arquebisbat de Tarragona arran de les gestions realitzades per John López. La pedra de Rosetta va ser trobada a Egipte el 1799 i el seu descobriment va ser determinant per a l'egiptologia.

En un altre ordre de coses, cal consignar que els treballs d'adequació de la Casa dels Concilis han propiciat la descoberta d'un tram de mur romà de l'antic temple de culte imperial de Tarraco i també una cisterna situada al subsòl, que podria ser del segle XVII. Es tracta d'una cisterna de grans proporcions, de setze metres de profunditat, dividida en dues plantes i que comunica amb un antic refugi de la guerra civil espanyola. L'interior de la cisterna ha estat museïtzat i s'hi reproduïx la vida d'una comunitat monàstica antiga i, més concretament dels essenis, persones que escrivien i formaven biblioteques.

Tal com manifesta Andreu Muñoz Melgar, «el museu pretén ser una aula viva que ensenyi la Bíblia sense fonamentalismes», una plataforma de la cultura i font d'evangelització per als cristians. A la vegada, vol ser un instrument pedagògic que ajudi el públic a contextualitzar històrica-

Sala d'Egipte i Mesopotàmia i sala del Tabernacle.

Història i ubicació actual

El Museu Bíblic va ser fundat l'any 1930 per Mn. Josep Vallés, canonge lectoral de la catedral de Tarragona, persona molt interessada per tot allò relacionat amb Terra Santa. A través dels seus viatges a Terra Santa i altres països de l'Orient Mitjà va recollir peces arqueològiques, mapes, reproduccions i objectes de culte que tenien relació amb la Bíblia, un recull que va donar peu a la creació del museu a les dependències del Seminari de Tarragona.

L'espai museístic s'emmarcava dins d'una línia d'Església catalana que potenciava aquest tipus d'iniciatives i que ja tenia uns referents en els models del Museu Bíblic de Montserrat o el de Vic, entre altres. Aquesta iniciativa va servir de forma extraordinària per a la formació científica d'aquells que cursaven estudis eclesiaístics, de notòria atracció per als erudits en aquest camp i per satisfer la curiositat del públic en general.

A finals dels anys seixanta el museu va ser desmuntat, però Mn. Salvador Ramon, canonge arxiver de l'arxidiòcesi, va aconseguir de bell nou reunir i salvar la major part dels objectes. Això va fer possible que l'any 1995 el museu es pogués recuperar per iniciativa del Secretariat de Pastoral Bíblica, amb Mn. Joan Magí al capdavant i amb l'esforç d'un equip de voluntaris integrat per arqueòlegs, tècnics d'enginye-

ria i delineació i professors de Primària, Secundària i Batxillerat. D'aquesta manera, durant una dècada ha estat ubicat, provisionalment, a la tercera planta del Palau Arquebisbal i ha rebut milers de visitants, preferentment del món acadèmic i comunitats cristianes, fins al seu tancament l'any 2004.

La nova seu del Museu Bíblic es troba instal·lada a la Casa dels Concilis, al carrer de les Coques, per voluntat dels arquebisbes Lluís Martínez Sistach i Jaume Pujol, a la vora de la catedral. La seu va ser beneïda per l'arquebisbe Jaume Pujol el 10 d'abril passat després de la missa crismal. Aquest edifici històric va ser custodi dels arxius conciliaris de la Província Tarraconense i durant uns quants anys es va fer servir com a centre docent, i acollia el Col·legi Acadèmia Sant Pau, fundat pel cardenal Benjamín de Arriba i Castro. A hores d'ara la casa acull també la seu de diferents delegacions diocesanes, associacions religioses i fundacions que, fins fa ben poc, eren al Centre Bisbe Borràs.

Amb el nou emplaçament, el Museu Bíblic ha guanyat de manera considerable, pel que fa a espai i accessibilitat. La seva adequació ha comportat tres anys de treball, amb la participació d'un abnegat grup de voluntaris, amb Andreu Muñoz Melgar, el seu director, al capdavant.

del diàleg interreligiós

una riptures

ment i culturalment les Sagrades Escrip-
tures. Intenta arribar a aquests objectius a
través d'una concepció multidisciplinària i
ahora es proposa com a instrument útil al
servei del diàleg interreligiós i de la
interculturalitat.

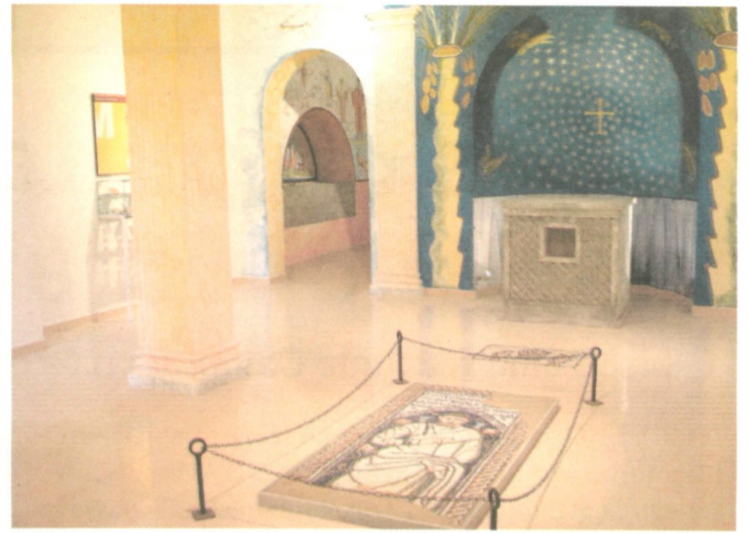
Sens dubte, apropar la cultura bíblica a
la societat és una valuosa aportació que fa
el Museu Bíblic Tarraconense. L'interès
per visitar-lo s'està manifestat de forma
ben palesa, motiu pel qual tots els divendres
de mes, fins el 16 de juny inclòs, de 5
de la tarda a 2/4 de 9 del vespre, es fan
jornades de portes obertes. El museu tancarà
les seves portes durant els mesos de
juliol i agost i reprendrà la seva activitat el
mes de setembre després d'aprovar els
nous horaris de visita, que es faran públics
oportunament. Per a qualsevol informació,
podeu trucar al telèfon 660 601 842.

Joan Boronat

Fotos: Joan Boronat / Andreu Muñoz

El bisbe Pujol va visitar la remodelació del museu bíblic.

Recreació d'una basílica paleocristiana a la sala d'expansió del cristianisme.

Sala de la dominació romana amb el Temple de Jerusalem en alabastre.

Reconstrucció d'un escriptori dels essenis.

Estas vacaciones estás de SORT

LLévese el descanso total a su dormitorio, con la increíble tecnología de los colchones MEMORY FORM o MONTSENY de SORT DESCANSO, se adaptan a la forma de su cuerpo ayudan a prevenir problemas de espalda, circulación, cervicales y artrosis. Dormir con SORT DESCANSO es saludable, garantía de un buen descanso.

Ergonómico
Ecológico
Indeformable
Antiácaros

Llame al **902 10 29 46** y por sólo **23€** al mes este colchón será suyo.

Por la compra de un MEMORY FORM o un MONTSENY, podrá elegir uno de estos regalos : una MINICADENA, o una PLANCHA DE VIAJE, o una ASPIRADORA MULTIUSO, además participará en el SORTEO DE UN VIAJE AL CARIBE. **LE ABONAREMOS 140 €** por su antiguo colchón. www.sortdescanso.com

Vic

Noces de plata de la residència d'avis de Torelló

■ El bisbe emèrit Jaume Camprodon va presidir-ne la missa d'acció de gràcies

TORELLÓ.— Enmig del calendari de celebracions del 25è aniversari de la residència de Cals Avis, tal com és coneguda al municipi del Torelló, el 6 de maig passat va tenir lloc una solemne celebració eucarística presidida per Mons. Jaume Camprodon, bisbe emèrit de Girona i fill del poble, i concelebrada per tots els capellans que han passat per la vila de la vall del Ges durant aquest quart de segle.

Fins a tretze van ser els preveres que van concelebrar la missa que va tenir lloc als jardins de la residència, celebració que va ser presidida pel bisbe emèrit de Girona, Mons. Jaume Camprodon, fill de Torelló, on resideix d'ençà de la seva jubilació de la seu de la ciutat de l'Onyar.

Els actes institucionals, però, es van iniciar a quarts d'onze del matí del dissabte 6 de maig, amb la col·locació de la primera pedra al Centre de Dia de la mateixa residència. L'acte va comptar amb la presència de les autoritats civils, entre ells els alcaldes pretèrits i actual de Torelló.

Seguidament es va celebrar l'eucaristia, amb nombrosa presència de tota la

població i acompanyament musical dels cors de les parròquies de Sant Feliu, de Montserrat i del santuari de Rocaprevera. Després de la missa, va tenir lloc un pisolabis generós, mentre es projectava el vídeo de la història de la residència.

Assumpta Sala, actual gerent de la residència, va explicar de quina manera Cals Avis ha crescut durant aquest temps i Maria Àngels Casals, regidora de Benestar Social de Torelló, va relatar com una placa adossada a un arbre plantat per a

l'ocasió, creixerà a partir d'ara recordant aquest moment. Tots hi eren presents: l'essència torellonenca estava concentrada aquell matí al faldar del santuari. La celebració va continuar al restaurant, on un centenar de persones van compartir taula.

El rector d'ara ja fa vint-i-cinc anys,

Cals Avis va viure una jornada festiva.

Mn. Jacint Anglada, actual titular de la parròquia de Santa Maria de Manlleu, va explicar d'una forma simpàticíssima de quina manera l'equip de Càritas d'aleshores es va proposar d'engegar la residència. Va ser en una reunió com tantes que tenen lloc a les rectories de tot el país, que va sorgir la idea de respondre a una necessitat imperant en aquells moments: una residència d'avis.

La parròquia de Sant Feliu va començar la campanya i, de seguida, va rebre donatius, alguns d'ells molt importants, com ara el milió de pessetes que una bona senyora va portar l'any 1979, embolicats en un paper de diari a favor de la iniciativa que el rector volia tirar endavant.

Més enllà, i després de rebre la cessió dels terrenys de part d'una altra persona i d'alguns donatius més, es va demanar la col·laboració al mateix Ajuntament. Des d'aquell moment, el mateix Consistori es va encarregar de dur a bon terme aquella proposta social pionera en aquell moment.

A la Residència de Cals Avis de Rocaprevera hi treballen actualment una trentena de persones que tenen cura de gairebé 60 avis que hi viuen a temps complet. També atenen una trentena d'avis del Centre de Dia, servei que permet que la gent gran pugui continuar vivint a casa seva i es desplaça, com per un passeig, fins al lloc que els donarà acollida i servei.

Jordi Castellet i Sala

Agermanament musical entre parròquies

SANT MARTÍ SESGUEIOLES.— El 7 de maig passat la Coral de Santa Maria d'Igualada es va desplaçar a Sant Martí Sesgueioles per celebrar una jornada de germanor amb la coral parroquial d'aquella localitat. Els van acompanyar una bona colla de familiars i amics.

A les dotze del migdia, al temple parroquial, es va iniciar la solemne eucaristia que va presidir

Teresa Escolà. El presentador va remarcar els objectius paral·lels de totes dues formacions el servei a les respectives parròquies a través del cant: «Ens agrada compartir, passar-nos-ho bé cantant i intentar transmetre el valor de la cultura del nostre poble, mitjançant les nostres cançons; és aquesta una manera ben clara de fer país. Però a més a més, nosaltres que creiem, i volem ser fidels a la fe, a l'esperança i a l'amor, intentem fer de la música un mitjà que agradi a Déu.» També va recordar la participació de les dues corals en la II Trobada de Cors Parroquials de la Catalunya Central celebrada l'any 2002 a Igualada.

A continuació la Coral de Santa Maria d'Igualada, sota la direcció de Coni Torrents i amb l'acompanyament a l'orgue d'Isidre Solé, va oferir un repertori de set cançons. Totes van ser molt ben acollides pels

feligresos que omplien el temple, si bé cal destacar per la seva bona interpretació *Dona nobi pacem*, de W. A. Mozart, *La pregària de la Verge del Remei*, de L. Millet, *Rosa de bardissa*, de H. Werner i *Tu, Jesús*, de M. Cubeles.

Com a colofó es va fer el tradicional intercanvi d'obsequis, i com a cant final, les dues corals juntes van interpretar *Marxem en pau*, de Verkruysse. (*Leonard del Rio i Campmajó*)

Les corals van oferir un concert a l'església de Sant Martí Sesgueioles.

Mons. Valentí Miserachs, en el transcurs de la qual un matrimoni de Sant Martí celebrava les seves noces d'or. D'entre els cants interpretats van destacar *Laudate Dominum*, de V. Miserachs, *Salve Maria*, de M. del Rio i *Maig amor*, d'A. Rodamilans. El salm va ser cantat per la contralt Rafi Pérez.

Tot seguit va tenir lloc a la mateixa església un concert. Es va iniciar amb una interpretació del Cor Parroquial de Sant Martí, dirigit per

Manlleu peregrina a Montserrat amb motiu del mil·lenni

MANLLEU/MONTSERRAT.— Un nombrós grup d'osonecs, en la seva majoria de Manlleu, van participar el 7 de maig passat en el pelegrinatge a Montserrat per celebrar els mil cent anys de la ciutat. El pelegrinatge, organitzat per les parròquies de Manlleu, va comptar amb la presència de l'alcalde, Pere Prat, donat que l'efemèride commemora també la certificació del naixement de la ciutat.

L'afluència va superar les expectatives dels organitzadors, que a més d'omplir les places dels autocars es van trobar amb una munió de manlleuencs, especialment famílies, que s'havien desplaçat amb els seus propis mitjans. Per a molts va ser l'ocasió d'estrenar el nou cremallera.

L'acte central va ser la participació en la missa conventual a la basílica de Montserrat. Els malalts de l'hospital i moltes persones de la comarca van poder seguir l'acte gràcies a la retransmissió de la missa per TV3 i per Ràdio Estel. Un representant de cada parròquia i un infant que representava el futur de la vila, van presentar les ofrenes.

Acabada la celebració litúrgica va tenir lloc a la mateixa basílica l'acte de rebuda institucional i d'homenatge a la ciutat de Manlleu. Es va iniciar amb les paraules de Mn. Jacint Anglada, rector de la parròquia de Santa Maria. Uns infants van ofrenar un exemplar de l'edició *Els vitralls de santa Maria*, curosament editats per celebrar els mil cent anys. Acte seguit l'alcalde Pere Prat, en representació de la ciutat, va fer ofrena de la bandera i l'escut de Manlleu. El pare prior de Montserrat, Ramon Ribera, en nom de la comunitat benedictina, va subratllar la importància de la jornada i va destacar que «al costat de la vostra història, Montserrat s'ha de considerar una "germana petita" de Manlleu, donat que el monestir tot just està a punt de complir mil anys de vida».

Després del dinar, una seixantena d'infants van participar en la «gimcana mil-cent a la Montserrat», preparada pels adolescents i joves de les parròquies de Manlleu. La jornada es va tancar als Degotalls, davant de la majòlica, on hi ha escrita la pregària composta pel qui fou bisbe de Vic, el Dr. Torras i Bages.

La coincidència va voler que la jornada transcorregués dins l'any jubilar de Montserrat, proclamat pel papa Benet XVI, bon coneixedor i amant del santuari montserratí, amb motiu dels 125 anys de la proclamació de la Moreneta com a patrona principal de Montserrat. (J.C.S.)

Urgell

Joia per la professió solemne d'una Germaneta dels Ancians Desemparats

■ El bisbe Vives presideix la missa d'acció de gràcies pels vots perpetus de sor Ana M. Beato

LA SEU D'URGELL.— La diòcesi d'Urgell va viure el 10 de maig passat moments de joia amb la incorporació formal de sor Ana Maria Beato a la comunitat de la Seu d'Urgell de les Germanetes dels Ancians Desemparats. La religiosa dominicana, que va professar vots perpetus pocs dies abans a Saragossa, treballa des de fa temps a La Llar de Sant Josep.

Sor Ana Maria Beato és una jove de 32 anys originària de Santo Domingo (República Dominicana), que s'ha convertit en la darrera religiosa que ha entrat a formar part de les comunitats de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Urgell. El dimecres 10 de maig es va celebrar a la capella de la Llar de Sant Josep de la Seu d'Urgell una eucaristia en acció de gràcies per la seva professió solemne. Va ser la segona part d'una celebració que s'havia iniciat en realitat el 30 d'abril passat a Saragossa, en una primera cerimònia de consagració. La Germana Ana Maria va voler celebrar d'aquesta manera els seus vots perpetus amb totes aquelles persones que no van poder assistir a la cerimònia de consagració que es va fer a Saragossa.

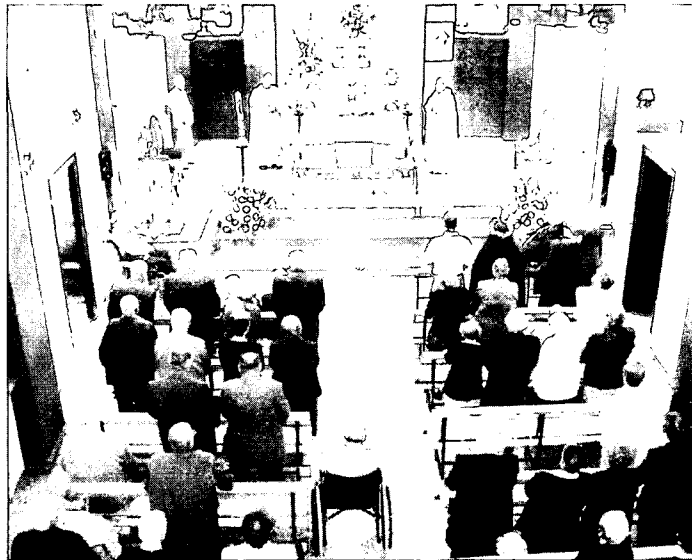
La cerimònia de la Seu d'Urgell va ser presidida pel bisbe Joan Enric Vives, que va parlar durant la seva homilia del moment pel qual passa en general la vida consagrada i la crisi de vocacions. Per això, va destacar «el regal que suposava tant per als ancians de la Llar de Sant Josep com per a la comunitat cristiana la professió de la germana Ana Maria». Mons. Vives va recordar a la religiosa que no sempre serà fàcil el camí que ha escollit i que, en moments de dificultat trobarà suport en la seva comunitat, com en altres ocasions. Serà la comunitat la que li demanarà tot el seu suport. L'Eucaristia va ser molt emotiva i solemne. El bisbe va estar acompanyat pel vicari general, Mn. Joan Pujol; pel delegat diocesà de Vida Consagrada, Mn. Jaume Vila; pel capellà de la Llar de Sant Josep, Mn. Eugeni Font; i pel rector de la Seu d'Urgell, Mn. Xavier Parés.

Sor Ana Maria deu la seva vocació a una amiga: «El Senyor es

val de diverses coses per donar-te la vocació. Una amiga meva, allà a Santo Domingo, se'n va anar a l'aspirantat i quan va tornar estava encantada amb la seva experiència i deia que tornaria. Llavors em va parlar d'anar-hi amb ella. Si no hagués estat per ella jo no sé on seria ara. El Senyor es va valdre d'això per donar-me la vocació quan jo creia que no la tenia.» Després d'assumir els vots perpetus, les emocions afloren: «Quan vaig fer els primers vots estava molt il·lusionada i mai me n'oblidaré. Ara és per a tota la vida i això et fa pensar més però em fa molta il·lusió.»

En un dia tan especial, la Germana Ana Maria ha estat acompanyada pel seu germà Esmeraldo, en representació de la seva família, i de totes les germanetes que formen la comunitat de la Llar de Sant Josep, on treballa actualment. Un cop acabada l'eucaristia, la comunitat de les Germanetes dels Ancians Desemparats de la Llar de Sant Josep va oferir un refrigeri a tots els assistents.

M. C. Orduña

La capella de la Llar de Sant Josep era plena de gent.

La comunitat de Germanetes dels Ancians Desemparats de la Llar de Sant Josep.

L'església de Sant Esteve restaura el retaule de santa Llúcia

ANDORRA LA VELLA.— La restauració *in situ* del retaule barroc de santa Llúcia, que es troba a la capella lateral del Santíssim de l'església parroquial de Sant Esteve, a Andorra la Vella, s'està portant a terme actualment. Es tracta d'un retaule barroc de les darreries del segle XVII.

L'estat de conservació en què es trobava era força bo, però tenia una capa negra de brutícia superficial molt gruixuda, a causa sobretot de l'acumulació del greix produït pel fum de les espelmes i de la pols que s'hi ha anat dipositant amb el pas del temps.

Tot plegat va impulsar-ne la neteja i restauració ja que l'aspecte enfosquit que li confereix aquesta capa altera considerablement la percepció de l'obra.

Els treballs de neteja es fan des de l'Àrea d'Inventari i Conser-

El resultat de la neteja és espectacular.

El resultat de la neteja està sent força espectacular, ja que contrasta molt la zona enfosquida, pràcticament negra, amb les zones que ja s'han netejat, on la brillantor de l'or torna a prendre el protagonisme. (M.C.O.)

Marxa jove a Montserrat

AGRAMUNT.— La Marxa Jove que cada any organitza el bisbat d'Urgell fins a Montserrat, oberta a joves de totes les edats, va tenir lloc enguany del 19 al 21 de maig. Com cada any, l'itinerari va portar els joves des d'Agramunt per Sant Ramon, al Molí de la Roda, Rubió, Maians, Can Massana i finalment a Montserrat. És una activitat que organitza la Delegació de Joventut. La delegació s'encarrega de tot l'aspecte de la intenció del viatge: aturades per fer un mos i descansar, preparació de sopars i dinars, tenir cura si algú es fa mal..., i també de la tornada, diumenge a la tarda, cap a la diòcesi des de Montserrat amb un autocar que permet fer un merescut descans. «Fem camí cap a Montserrat, fem camí vers la Mare» ha estat el lema d'enguany de la caminada. (M.C.O.)

Càritas reflexiona sobre els nous estatuts de l'entitat

LA SEU D'URGELL.— El consell rector de Càritas diocesana es va reunir fa unes setmanes a la Casa del bisbat per fer una important reflexió sobre el contingut del projecte de nous estatuts de l'entitat. La carta encíclica del papa Benet XVI *Deus caritas est*, que parla en la seva segona part de la tasca importantíssima que Càritas du a terme i de la seva estructura essencial per a les Esglésies diocesanes, va ser un element per donar llum a la discussió. Càritas vol aportar una nova manera de fer més d'acord amb les demandes socials i humanes d'avui i del futur. La reunió es va fer sota la presidència del vicari general, Mn. Joan Pujol, i del director de Càritas diocesana, Josep Casanova. (M.C.O.)

Cloenda del curs de catequesi amb berenar de Germanor

LA SEU D'URGELL.— Una vuitantena d'infants van participar el diumenge 7 de maig en el tancament del curs de catequistes que va tenir lloc a la catedral de la Seu d'Urgell. Una festa organitzada per a tots els catequistes que va dur infants i pares a compartir un berenar de germanor ple d'alegria i xerinola. Mn. Xavier Parés va fer una petita cerimònia de cloenda del curs, i va animar els infants a participar activament en les activitats de la comunitat cristiana de la parròquia. La trobada va tenir lloc al claustre romànic de la catedral. (M.C.O.)

Barcelona

Dues noves esposes de Crist a l'arxidiòcesi

■ Carmen Freire i M. Clara Pujadas es van consagrar com a Verges el 7 de maig passat

BARCELONA.— Dues verges han estat cridades novament pel Senyor i en el quart diumenge de Pasqua van decidir donar-li el «sí vull» davant de tots els seus éssers estimats. La consagració va ser presidida per Mons. Martínez Sistach, el qual va lloar el lliurament complet d'aquestes dues diocesanes i el testimoni de la seva vivència radical de l'Evangeli.

Carmen i Clara escolten atentament les paraules de l'arquebisbe abans de la seva consagració.

La catedral de Barcelona va ser el temple escollit per a un casament molt especial celebrat el diumenge 7 de maig passat. Davant de l'altar, dues dones de mitjana edat, les núvies; enfront d'elles, el representant del Senyor davant de l'Església arxidiocesana de la Ciutat Comtal, Mons. Martínez Sistach. Carmen Freire Cordero i M. Clara Pujadas Gil van donar el «sí vull» sense dubtar a les qüestions que l'arquebisbe els va formular: «Voleu perseverar tota la vida en el propòsit de la santa virginitat i en el servei del Senyor i de l'Església?», «us voleu comprometre a seguir Crist tal com proposa l'Evangeli, de manera que la vostra vida sigui un testimoni peculiar d'amor i un signe visible del Regne futur?», «voleu ser consagrades com a esposes de nostre Senyor Jesucrist, el Fill de Déu?»

Acompanyades per tots els seus éssers estimats i per aquelles persones que les van ajudar a poder arribar a viure el dia més important de la seva vida, van passar a formar part de les Verges, que a l'arxidiòcesi de Barcelona sumen la xifra de nou consagrades.

Mons. Martínez Sistach va confessar que

«el vostre testimoni ens interpel·la a tots pel lliurament que feu a Jesús». Va explicar que donar-se completament és precisament el radicalisme de l'Evangeli i va puntualitzar, en referir-se a tothom, que «l'Evangeli hem de viure'l tots amb més o menys intensitat».

Durant la cerimònia, les dues futures esposes van escoltar amb especial atenció les paraules que Mons. Martínez Sistach els va dir abans de lliurar-los l'anell, símbol de la consagració: «Rep, estimada filla, l'anell, signe de la teva consagració; guarda intacta la fidelitat a Crist, i no oblidis mai que t'has obligat al servei de Crist i del seu Cos, que és l'Església.» Així es van comprometre Clara i Carmen, que exerciran el seu servei a l'Església des de la seva tasca en el moviment Christifideles Laici. A més, Carmen treballa apostòlicament a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat i Clara, per la seva banda, realitza un cop al mes el comentari de l'Evangeli a *Paraula d'avui*, a Ràdio Estel, tot i que reconeix que la seva principal tasca apostòlica la fa cada dia a la seva feina diària al capdavant de la farmàcia que atén juntament amb Carmen. (C.C.)

Històries paral·leles que s'encreuen en Crist

El camí que va acabar el diumenge 7 de maig passat té els seus orígens molts anys enrere. Exactament tot va començar el 1987 quan Clara va comprar una farmàcia, necessitava una farmacèutica i va aparèixer Carmen. «Era tot un testimoni: era bona farmacèutica i una bona cristiana», afirma Clara de la seva companya de feina des de llavors. Va passar el temps i Carmen va convidar Clara a participar en un dels cursos d'evangelització que realitzava el moviment al qual pertanyia, els Christifideles Laici. Després d'unes quantes negatives, Clara va accedir a acceptar la invitació el 1991 i aquell dia «vaig sentir que Déu m'estimava i em vaig sentir membre de l'Església». De mica en mica va descobrir el gust de viure els consells evangèlics de l'obediència, la castedat i la pobresa, així que a partir del 1995 va començar a realitzar promeses temporals davant de Déu dels esmentats consells, de la mateixa manera que ho va fer Carmen. Totes dues van començar la seva preparació fa onze anys. Tot i que detarannà, edat (Carmen té 48 anys i Clara en té 41) i trajectòries diferents, Carmen i Clara van sentir la mateixa crida del Senyor i van compartir camí.

«És una qüestió que es basa fonamentalment en la pregària. Tu ho vas veient i el Senyor et va portant, al final sents que el que et demana és teu, i ho assumeixes no com una càrrega, sinó que saps que és el que tu vols realment», així descriu Carmen el procés que la va dur a prendre una decisió tan important per a la seva vida.

Van renovar moltes vegades les seves promeses temporals d'obediència, castedat i pobresa, fins que va arribar un moment, en paraules de Clara, «en què m'adono que sóc esposa de Crist però no del tot, ja que feia promeses temporals» i totes dues van decidir consagrar-se enterament i de per vida al Senyor.

Tant Clara com Carmen es van inspirar i tenen com a model la Mare de Déu i el seu desig de servir Déu, de ser esclava del Senyor. Alhora, totes dues van tenir des de sempre ben clar i sense cap mena de dubte que no volien pertànyer a cap orde religiós, sinó estar inserides en el món. Ser esposes de Crist des de la seva condició de laiques és el que desitjaven i el que han aconseguit. (C.C.)

En primer terme, Carmen Freire, i en segon, Clara Pujadas.

L'arquebisbe presideix el relleu al capdavant de la Pastoral Universitària

BARCELONA.— Després de catorze anys al capdavant de la Delegació de la Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona, Mons. Martínez Sistach va acceptar la renúncia de Llum Delàs i va decidir substituir-la per Mn. Joaquim Vidal. L'acte oficial va tenir lloc el dimecres 10 de maig a la seu de la Delegació. Tots dos protagonistes van estar acompanyats per molts dels membres de l'equip pastoral en un acte que va ser senzill i familiar.

El prelat va agrair, en primer lloc, la tasca desenvolupada per la germana Llum Delàs, que pertany a l'orde del Sagrat Cor de Jesús. Tots dos es coneixen des de fa molt de temps i Mons. Martínez Sistach li va agrair «tota la tasca sincera i entregada de tots aquests anys», segur del testimoni de vida que la religiosa va fer al capdavant de la Pastoral.

A més dels catorze anys al capdavant de la Pastoral Universitària, la vinculació de la religiosa a la pastoral es va iniciar molts anys enrere. Des de mitjans dels anys vuitanta treballa en l'evangelització

Llum Delàs, Mons. Martínez Sistach i Mn. Joaquim Vidal, nou delegat de la Pastoral Universitària.

del món universitari i reconeix que s'hi han produït molts canvis, però sobretot en destaca un: «Quan vaig començar els laics hi col·laboraven, però no sentien seva aquesta pastoral; estaven aïllats en els ambients eclesials on es feia la reflexió, però no eren ells els protagonistes de l'evangelització en aquest àmbit. Això no obstant, en tots aquests anys hi ha hagut una incorporació progressiva del laicat en les tasques d'evangelització.» Afirma que es viu un moment apassionant en l'evangelització del món universitari pels «buits existents avui en el sentit de la vida (...). Quan la gent descobreix que hi ha una interioritat que brolla d'una persona enriquida pel seu esperit, la gent s'hi enganxa, vol aquell aliment que no mor, el busca».

Ara serà Mn. Vidal qui visqui aquell moment al qual s'enfronta amb prudència i respecte, ja que reconeix que no és una pastoral senzilla i que la seva antecessora va deixar el llistó ben alt, però confia plenament en l'equip existent.

Barcelona

La família obrera, un repte diari

■ Celebració de la Trobada del Primer de Maig a l'Hospitalet de Llobregat

BARCELONA.— «La família obrera, un repte diari.» Amb aquest lema el 30 d'abril passat la Coordinadora de la Pastoral Obrera de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa va aplegar al voltant de cent persones en la

trobada anual per celebrar el Primer de Maig. Va tenir lloc a la parròquia de Santa Maria del Gornal, de l'Hospitalet de Llobregat. La trobada havia estat preparada pels diversos col·lectius que formen la Coordinadora: els moviments

MIJAC, JOC, GOAC i ACO, així com les religioses i religiosos en barris i els capellans obrers. L'acte es va centrar en dos moments forts: una taula rodona i l'eucaristia dominical amb la comunitat del Gornal.

En la taula rodona es va reflexionar sobre les situacions que actualment viuen les famílies obreres. En un primer moment, Maria, de la GOAC, va aportar una anàlisi que, tot i ser general sobre la vida de la família obrera avui, centrava l'atenció en la dimensió educativa de la vida familiar. La intervenció posava de manifest les greus dificultats que el sistema social imposa a pares i mares.

Tot seguit, Robert i Maria amb els seus fills, una família del barri, membres de l'ACO i anteriorment de la JOC, van compartir la seva experiència concreta. Destacaven reptes com el d'afrontar una hipoteca amb treball inestable o, posteriorment, amb el tancament de l'empresa, amb la consegüent situació d'atur i recerca de feina. També van explicar com, malgrat el risc que suposa, no es van estar de lluitar sindicalment en la nova feina. Especial èmfasi van posar en la tasca de pujar els fills sense avis a prop, i com van acompanyant el procés escolar que segueixen els nens. Van afirmar, finalment, que en cada etapa de la seva vida l'equip del moviment els ha ajudat a fer camí.

La taula rodona va tenir una tercera aportació, aquesta vegada des del punt de

vista de la sociologia, a càrrec de Joaquim Cervera. El sociòleg va insistir que és tota la família la que és obrera. Igualment va ressaltar que hi ha molta diversitat de famílies obreres. Una remarca va ser sobre l'exclusió social existent, que recau sobre la vida familiar, sobretot en el món obrer. Una mirada realista apuntava que, al costat dels valors tradicionals de la família obrera, hi ha els déficits, és a dir, que cal acceptar que la realitat és molt dura. Un accent especial va ser posat sobre la gran influència del consum, que afecta no tan sols econòmicament sinó també pel que fa al reconeixement social, al prestigi, la identitat...

La família que Jesús proposa

Com a darrer punt, es va dibuixar quina és l'actual cadena de fets que esclavitzen, que comença en les moltes hores dedica-

des al treball—per fer front a la hipoteca, o al consum...— i en el poc temps dedicat als fills, i passa per la sobreprotecció i l'absència de límits en l'educació, les dificultats dels fills per inserir-se en la societat i la vida laboral... Aquesta aportació va acabar posant sobre la taula la necessitat de referents estables i la necessitat d'aprenentatge per ser pares i mares. Es va ressaltar finalment que la família que Jesús proposa abraça la humanitat sencera.

A partir d'aquest moment, la taula rodona es va obrir al conjunt del centenar de participants a l'acte. Els qui van intervenir van accentuar, per exemple, que els pares i mares cristians també eduquen quan es comprometen en la societat, perquè transmeten així uns determinats valors. Igualment es va comentar que cal cercar maneres de superar les barreres que, a vegades, trobem entre escola i família. També es va posar en relleu la dificultat de l'individualisme, i el repte de passar del viure entorn de tot el que «és meu» a viure entorn del que «és nostre». Es va su-

bratllar la necessitat de pensament davant la gran quantitat d'informació que arriba. També es va parlar molt sobre la importància que poden tenir els moviments en el suport a la vida familiar i a l'hora de viure els valors. Les últimes intervencions van posar èmfasi en la missió cristiana de ser apòstols. I es va constatar que està per resoldre, socialment, l'acceptació que un dels dos membres de la parella es quedi a casa per tenir cura dels fills. (C.C.)

La trobada va aplegar un centenar de persones.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada de seminaristes diocesans de Catalunya a Montserrat

MONTSERRAT.— El 26 d'abril a la tarda va tenir lloc la tradicional trobada anual de seminaristes de Catalunya a Montserrat. Aquesta trobada compta ja amb una llarga tradició i s'acostuma a fer coincidir amb l'anada a la Vetlla de Montserrat.

les primeres vespres de la Solemnitat Mare de Déu de Montserrat. Tot seguit, van emprendre la marxa, a peu, cap al santuari. Els pelegrins van anar seguint la carretera, ja que el camí dels Degotalls estava inutilitzat per les últimes esllavissades. Cap a les 8 del vespre, van compartir el sopar a base d'entrepans i, tot seguit, es van disposar a viure el moment culminant de la trobada: la Vetlla de Santa Maria.

La preparació els va ajudar a situar-se en pregària confiada en presència de la Mare de Déu i amb el record de Mn. Joan Alsina. La vetlla va ser presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i concelebrada amb tots els bisbes de Catalunya i

L'endemà, dia 27 a la tarda, les celebracions de la Mare de Déu de Montserrat van continuar a la seu del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, a Barcelona, on es van aplegar els seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona i els de l'Interdiocesà. Primer es va celebrar l'eucaristia, presidida pel rector del Seminari Interdiocesà, Mn. Norbert Miracle. Després, en sortir de la capella, va tenir lloc un piscolabis, al voltant del qual es va crear un bon

ambient de festa i germanor entre tots.

La celebració es va traslladar tot seguit a la sala d'actes del Seminari, on Mn. Norbert va pronunciar unes emotives paraules sobre l'amistat que sempre ha d'haver-hi entre seminaristes i sacerdots, signe de la comunió eclesial amb Nostre Senyor Jesucrist. Finalment, es va fer lliurament dels diversos trofeus del torneig de futbol que s'havia jugat per la festa de Sant Josep entre equips de tots dos seminaris. (Andreu Oller)

Grup de seminaristes i formadors de Catalunya.

Enguany es va viure amb la motivació afegida de participar en les celebracions del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya.

El punt d'encontre va ser el monestir de Santa Cecília, a les 5 de la tarda. Allà es van aplegar seminaristes i formadors de les diverses diòcesis catalanes i, després d'uns moments de cordials salutacions entre vells i nous coneguts, van celebrar a la capella

una nombrosa representació de preveres de totes les diòcesis catalanes. Una intensa i exhaustiva pregària universal va ser la significativa expressió que aquella era una viscuda celebració d'ofertament al Senyor de les Esglésies locals catalanes, emparades sota el patronatge de la Mare de Déu de Montserrat. Amb les tradicionals sardanes es va posar el punt final a la Vetlla i els seminaristes i formadors van tornar als respectius seminaris.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

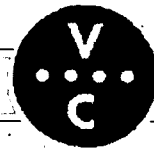
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfildes de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Vida Creixent

El consiliari diu...

Temps pasqual, temps de pregària

S'acaba el temps pasqual. Els de Vida Creixent ens hauríem de preguntar, com l'hem viscut? Hem viscut la Vida Nova que ens ha portat la resurrecció de Crist? O, l'hem deixat passar sense bruc ni suc? Hem pregat i llegit l'Evangeli?

Per pregar hem de tenir present la nostra feblesa i fragilitat. Quan ens sentim febles, tenim necessitat d'alçar els ulls al cel, ja que ens sentim limitats i sense forces. Sentir-nos capaços de sortir-ne pel propi esforç de totes les dificultats i fragilitats, denota suficiència i orgull.

Per pregar hem de ser humils. Car ens adonem de la nostra indignència i que no ho tenim tot i així ens obrim a Déu, que ens ho pot donar tot.

Per pregar ens hem de sentir lliures. Moltes vegades preguem rutinàriament. La pregària ha de ser ben feta no pas en les fórmules, sinó feta des del cor i descobrint la manera lliure de pregar.

Per pregar hem de cercar el silenci. Som en un món on hi ha molt soroll, i cal buscar el silenci enmig del

brogit que hi ha a fora i, també, dins nostre.

Per pregar hem de cultivar la capacitat d'escoltar. El més interessant de la pregària és escoltar el que ens diu el Senyor. Cal que sapiguem, a través de l'oració, què és el que Déu vol de mi i no pas el que jo vull de Déu. Per discernir la veu de Déu, cal silenci. I cal evitar el silenci fictici. Cal dedicar el temps de la pregària per Déu tot sol.

Als que portem una vida de lliurament i de donació, ens costa trobar el temps adequat i no sabem gestionar el temps i l'espai concret.

Déu està més íntim que no pas jo, com diu sant Agustí. Déu sap més el que necessito que no pas jo.

Per pregar hem de saber desxifrar el sentit últim de la realitat. Qui prega ha de descobrir el sentit de la Vida Nova i per això cal descobrir coses molt importants de la nostra vida, com pot ser el sofriment i la mort. I tot això ho hem de descobrir a través de la llum de Déu. Una finalitat de la pregària és que purifica.

Si preguem de veritat, ho hem de fer a un Déu

personal, que és un Déu que escolta i sap escoltar els nostres clams, perquè així ens alliberi de totes les nostres esclavituts.

La pregària cristiana és un misteri, que l'hem d'anar descobrint. La manera que té Déu de revelar-se és l'amor. Sentir-nos estimats per Déu, car Déu es vol donar. A través d'aquest misteri, Déu es manifesta i es revela.

De vegades preguem, però no ens impliquem. Més aviat utilitzem la pregària per solucionar les nostres coses, no pas per comunicar-nos amb Déu. I llavors és quan utilitzem Déu com un «tapafors».

No podem instrumentalitzar el poder de Déu. Hem de pregar, sabent la capacitat d'escolta que té Déu.

Dispenseu aquesta llarga tirallonga, però m'agradaria que la pregària tingués un lloc important en la vostra vida.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

XX Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat

BARCELONA Els dies 10 i 11 de maig va tenir lloc la XX Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat. El dia 10 es van reunir les diòcesis de Barcelona, Mallorca i Menorca.

Feia goig veure els autocars lluint els cartells, d'un vermell encès, amb la imatge de la Moreneta als vidres. Molta gent, unes 700 persones, van omplir el camí i la plaça davant la basílica amb el seu caminar tranquil i un xerroteig il·lusionat que es va transformar en pregària emotiva en el moment que van entrar a l'església i amb el cant de la *Salve* i el *Virolai*.

Al migdia, es va fer el dinar de germanor. L'arquebisbe Mons. Lluís M. Sistach va dir unes sentides paraules i va beneir la taula. El nostre coordinador interdiocesà, Antoni Bosch, es va encarregar de fer el brindis. Tothom s'hi va trobar com a casa i van fer bon paper amb el menú. Després, xino-xano, altra vegada cap a l'església.

L'acte més important, l'Eucaristia, va ser presidida per l'arquebisbe de Barcelona i concelebrada pel nostre consiliari interdiocesà, Mn. Jaume Serrano, i altres consiliaris. La participació de la gent va ser plena i entregada. El so de tantes veus juntes ressonant com una de sola emocionava pel que representava de manifestació convençuda i viscuda de la nostra fe.

A la sortida, amb l'ànima ben satisfeta, la corrua de la gent de Vida Creixent es va tornar a escampar per Montserrat per anar a buscar els autocars. El vent bufava de valent, però no importava. Dins nostre portàvem un ventjol suau de pau i serenor que Jesús i la Mare de Déu de Montserrat ens hi havien deixat mentre vivíem un any més, a casa nostra, a Montserrat, la diada, la Trobada de Vida Creixent.

L'any vinent ens trobarem en una altra diòcesi, però sempre tindrem en l'horitzó que, d'aquí a dos anys, tornarem a pujar a la muntanya santa. (M.F.)

Moment de la trobada, sota la protecció de la Mare de Déu de Montserrat.

URGELL Diocesans urgellencs i andorrans, uns 191, vam anar camí avall per terra catalana a la cita encisadora de la Moreneta patrona!

Vida Creixent presenta cada dos anys les seves pregàries, el seu compromís d'amistat, i la seva contínua esperança. Arribats i encerclats per les roques distingides i misterioses que envolten el monestir, els amics dirigits pel nostre coordinador diocesà en Dalmau, teníem la consigna d'una fotografia familiar, record d'aquest dia! És difícil reunir tanta gent! Però vam aconseguir un grup ben nombrós!

Hi havia un bon programa: arribada a Montserrat, visites facultatives i, a les 12.25 a la basílica, pregària i comunió eclesials, amb la participació dels diferents bisbats. La pregària, Girona; el salm recitat per Solsona i la Paraula de Déu, la Seu d'Urgell, i les pregàries les van fer Lleida, Manresa, Tarragona, Tortosa i Vic. La basílica estava plena molt abans que nosaltres hi arribéssim. Hi havia hagut un aplec de donació de gràcies de monjos de Montserrat i monges, algunes d'elles del monestir de Valldonzella de Pedralbes. A part de la fe d'aquests benedictins, omplien la basílica altres fidels de llocs i països diferents: anglesos, francesos, valencians i molts més...

L'àpat de germanor, amb unes 883 persones, va ser distès i, com sempre, amb l'alegria del retrobament amb els amics d'altres poblacions. A la taula presidencial, Mons. Pujol va fer el brindis que juntament amb el seu germà Mn. Joan, vicari general d'Urgell, va fer arribar a tots els de la taula: el president de Vida Creixent, Antoni Bosch, els coordinadors i els consiliaris diocesans. L'arquebisbe va saludar taula per taula tots els assistents que aprofitaven el darrer moment abans d'anar a la basílica i, finalment, a casa

seva. L'eucaristia va ser molt reconfortant per la fe, l'emoció i la donació de gràcies personals. La va presidir Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, acompanyat d'uns 30 consiliaris de tot Catalunya, menys Barcelona i les illes que ho havien fet el dia abans. Un any més havíem gaudit de la Trobada Interdiocesana! Que la patrona de Catalunya ens hagi beneït i ens esperi l'any 2008. Nosaltres no hi faltarem!

Maria Carne

Coordinadora d'Andorra

Bisbat de Mallorca

Memòria del curs 2005-2006

Aviat finalitzarà aquest curs, per això, crec que seria bo fer un resum de quin n'ha estat el desenvolupament i el contingut. Cal que ens situem a mitjans de l'estiu, quan vam iniciar la programació i la coordinació del primer acte. Teníem la necessitat de fer conèixer el nostre moviment, d'una manera àmplia i general, a totes les persones en edat de prejubiliació que tinguessin inquietuds de millora i de servei. Vam comptar amb la col·laboració del matrimoni Àngel Ortíz i Mari Carmen Gutiérrez, de Vida Ascendente de Cantàbria.

Amb la col·laboració de "la Caixa",

que ens va cedir la sala d'actes de la seva seu de Palma, i amb una campanya de promoció intensa en diferents mitjans de comunicació, va tenir lloc la primera de les tres conferències, a càrrec de l'Àngel amb el títol de «*Mayores activos colaboradores de Dios*». El matrimoni i va passar una setmana entre nosaltres i va participar en l'obertura del curs a la Porciúncula.

També s'han portat a terme totes les trobades programades. La de Nadal, amb el bisbe, Mons. Jesús Murgui, va tenir lloc a la parròquia de Sant Joan Baptista a Muro i la dels nostres patrons, a la parròquia de Sant Miquel a Lluçmajor. Només

queda pendent la trobada de final de curs que tindrà lloc al santuari de la Mare de Déu de la Victòria a Alcúdia.

Les reunions d'animadors s'han transformat en convivències trimestrals. Aquest curs s'han celebrat a Binissalem amb els temes: *Els animadors, La primera encíclica del Sant Pare Benet XVI i La transmissió de la fe*.

A l'abril, durant la Quaresma, ens vam reunir a la residència de les germanes franciscanes de Pina, en un dia de retir, silenci i pregària, dirigit pel nostre consiliari diocesà.

La comissió diocesana s'ha reunit, al-

menys, un cop al mes i diferents integrants han assistit a les reunions trimestrals Trobades Interdiocesanes de coordinadors de Barcelona, així com a la reunió de responsables de Vida Ascendente, que es va celebrar a Madrid, i a la XX Trobada a Montserrat. Finalment, voldria assenyalar que, independentment dels fruits, tenim la sensació d'haver treballat molt en cada trobada i, pel que fa a la resposta dels grups, ha sobrepassat les nostres esperances.

Per acabar, cal dir que inicien les primeres singladures alguns grups nous de Palma i altres pobles. I que tingueu tots un bon estiu! (J.H.)

Ajudant els nens a créixer per millorar les condicions del Nepal

■ L'Associació Amics del Nepal treballa des de fa 10 anys en defensa de la infància i col·labora amb diferents ONG en territori nepalès

Sota la mirada estàtica de la serralada de l'Himàlaia, amb unes muntanyes imponents el cim de les quals mira al punt més alt i es presenten com a inabastables malgrat l'esforç, el Nepal es configura amb una població de més de 22 milions de persones, uns sistemes d'educació, transport,

salut i comunicacions deficientes i un conflicte armat en actiu des de fa 10 anys amb 12.000 morts. Hi ha qui veu en aquest regne un paradís emblemàtic. D'altres, en canvi —com l'Associació Amics del Nepal— veuen dur subsistir en una regió oblidada en l'imaginari col·lectiu de la solidaritat.

Sembrar per recollir? La satisfacció del fruit no sempre rau en la recollida; un bon fruit madur pot resultar més fructífer per al món si de les llavors en germinen altres de nous com ell. La infància és la millor llavor per aconseguir que el món del demà pugui ser millor que el d'avui. És un jardí al qual cal ensenyar a créixer perquè sigui un producte d'on emani una nova saba i faci de la Terra un lloc per a tots. És el futur que no s'ha escrit i que depèn també de nosaltres que es pugui arribar a fer. L'Associació Amics del Nepal ho sap bé, i ja des del 1995 un grup de pares que havien apadrinat nens i nenes del Nepal van unir esforços per constituir-se jurídicament en una organització no governamental que donés suport a altres organitzacions nepaleses en defensa de la infància, en especial aquelles que gestionen escoles i centres d'acollida per a nens i nenes del carrer, orfes, deseparats o de famílies amb pocs recursos.

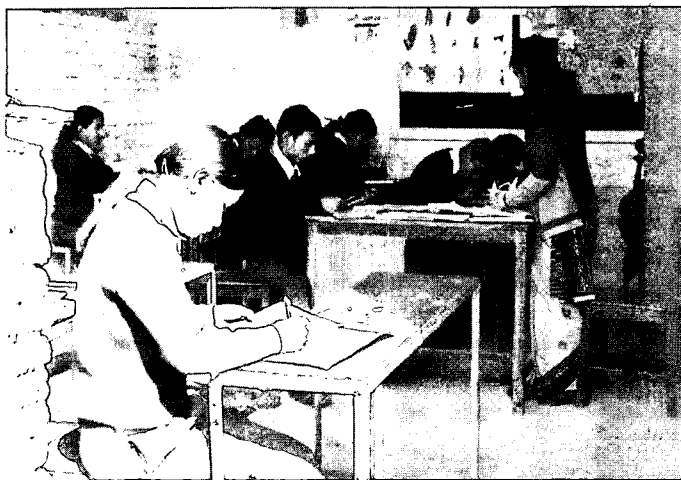
Aquesta petita associació ha desenvolupat un programa de suport regular basat en un sistema d'apadrinaments, amb tres modalitats diferents: Apadrinament complet, per a nens orfes o abandonats en centres d'acollida; Apadrinament educatiu, per a nens de famílies amb pocs recursos, i Nens de la presó, apadrinament de nens que tenen els pares a la presó. Actualment l'associació té 330 nens apadrinats, però en un país que està en «guerra» i que amb prou feines té cap desenvolupament, la xifra no resulta reconfortant. No donen a l'abast. Necessiten més recursos, més implicacions i més compromís.

Cooperació i sensibilització

A través d'Amics del Nepal, diferents organitzacions que actuen en el territori

reben ajudes per a projectes, programes i necessitats.

El juliol del 2005 Amics del Nepal i l'Agència Catalana de Cooperació van iniciar un projecte de formació ocupacional destinat a joves provinents de famílies amb pocs recursos, joves d'àrees rurals i

joves provinents de centres d'acollida, que consistia en la posada en marxa de cinc tallers: reparació de bicicletes, perruqueria i estètica, idiomes i informàtica d'usuari. A més, aquest any 2006, Amics del Nepal crearà un centre mèdic d'atenció primària a Kàtmandu, amb la col·laboració de la Societat Espanyola de Medicina de Família i Comunitària (Semfyc). El centre oferirà serveis mèdics gratuïts a persones sense recursos, semblants als que ofereixen els centres d'atenció primària al nostre país: programes de prevenció primària i secundària, programes d'atenció comunitària, resolució de patologies comunes, capacitat de gestionar historials clínics i derivació cap a altres especialistes o hospitals.

Els programes de sensibilització d'Amics del Nepal tenen com a objectiu proporcionar coneixement sobre aspectes

socials i culturals de la societat nepalesa, a través de tallers, conferències i exposicions, comerç just, festes i activitats culturals, cicles de cinema i activitats d'integració i suport a la comunitat nepalesa a Catalunya. Aquests programes s'impulsen des de diferents delegacions, simpatitzants amb l'associació, ajuntaments... Segons Cristina Morales, presidenta d'Amics del Nepal, les «festes i trobades resulten necessàries» per conèixer la realitat d'altres llocs «perquè la gent està saturada» davant de l'existència de tants moviments diferents.

Distància cultural

Àmpliament influenciada per la cultura índia i la cultura tibetana, la cultura nepalesa està molt lluny de mantenir una semblança amb la nostra forma de vida. Hi ha

una gran distància cultural que Amics del Nepal ha hagut de salvar fent un gran esforç pedagògic per poder treballar a la zona. Les prioritats de cada individu varien segons la cultura a la qual pertany i tota persona aliena resulta estranya. Amics del Nepal no tracta d'exportar valors occidentals al Nepal, malgrat que a la llarga hi hagi un enriquitment mutu; pretén millorar les condicions de vida allà perquè cap nepalès hagi de pensar en occident quan idealitzi una vida millor. Afavorir el desenvolupament permet a qualsevol societat evolucionar d'acord amb la seva pròpia tradició cultural i això no resulta un motor diferencial, més aviat és una manera diferent de progressar en harmonia amb les seves pròpies convencions històriques que s'adapten als temps moderns que tota societat té dret a tenir.—sempre que ho desitgi.

Des del 1996 la guerrilla maoista ha

involucrat el país en una mena de guerra civil que arrossega més de 12.000 morts dels quals, almenys, 400 són nens. Resulten massa víctimes per intentar derrocar la monarquia i implantar un govern socialista. Així mateix, els danys col·laterals provocats pel conflicte —a banda de les víctimes— que afecten més les organitzacions humanitàries es troben en la suspensió de projectes en la zona; el tall de comunicacions, el bloqueig d'accésos a llocs d'especial interès humanitari i la inestabilitat provocada per la possibilitat d'un enfrontament.

El Nepal és un regne oblidat, amb un consum energètic baix, una dieta caldrica insuficient, una atenció sanitària inadequada, amb mancances de salubritat de l'aigua i amb unes condicions higièniques precàries. El Nepal és un regne difuminat per l'aventura alpinista i els seus encants naturals que tan bé poden observar-se en una postal turística. Però el Nepal també és un país de gent pobre (el 80% de la població), un país sense desenvolupament, un país que existeix i no té per què ser sempre un lloc de pas per ascendir a l'Everest. Malgrat tot, el Nepal té nens. Amb esforç pot sembrar-se'hi un gran jardí.

Ajuda per a Kamlesh

Kamlesh Niraula, un dels nois que viu al pis tutelat d'Amics del Nepal està malalt per una falla en el sistema renal. En l'actualitat es veu sotmès a un tractament de diàlisi dos cops per setmana, a l'espera d'un trasplantament. L'associació fa una crida d'ajut urgent perquè tant el tractament com l'operació són molt cars. Qualsevol donació pot enviar-se al compte que Amics del Nepal té a «la Caixa» 2100-1301-38-0200039940 (indicant referència Kamlesh).

Martí Santiago

**ASSOCIACIÓ
AMICS
DEL NEPAL**

C/ DIPUTACIÓ 296, BAIXOS
TEL. 933 026 276
www.amicsnepal.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Una aposta per la «cultura de la vida»

■ Celebració a Barcelona del XXII Congrés de la FIAMC

BARCELONA.— El XXII Congrés de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC), que es va celebrar al Palau de Congressos de Barcelona de l'11 al 14 de maig, va acabar amb una declaració ecumènica sobre la vida, l'atenció a la salut i la dignitat dels éssers humans. Durant el congrés, que va aplegar 1.200 metges de 78 països, es va escollir el metge català Josep M. Simón i Castellví com a nou president mundial de la FIAMC.

«Els compromisos hi són perquè es compleixin i, quan els compromisos s'adquireixen amb els més pobres, llavors ens trobem davant d'una obligació moral greu. Si hi ha incompliment, a la frustració natural davant de les expectatives malaguanyades, s'afegeix la manca de confiança que fàcilment pot portar a la desesperació.» Així es va manifestar el cardenal Renato Martino, president del Pontifici Consell de Justícia i Pau, en la inauguració del XXII Congrés de la FIAMC, que va celebrar-se sota el lema «Els metges catòlics i el desafiament de la pobresa en l'era de la globalització».

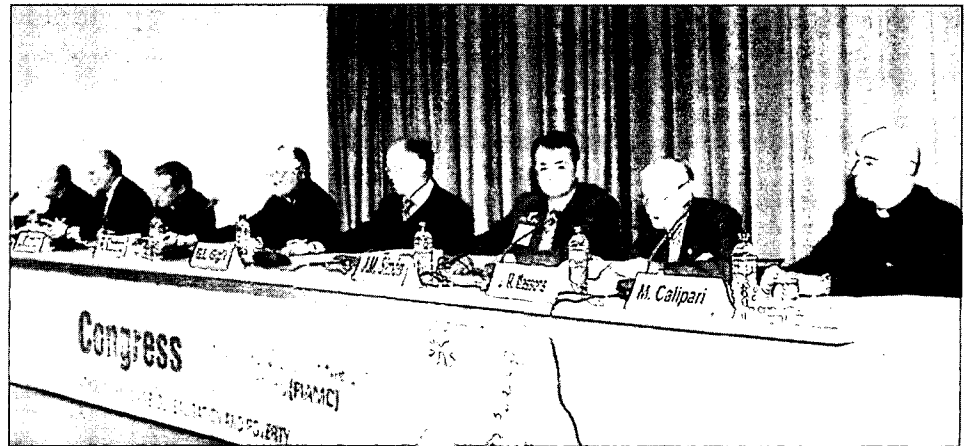
El cardenal Martino recordava així els compromisos adquirits a nivell mundial per eradicar la pobresa l'any 2015. No obstant això, es va mostrar pessimista, ja que «els experts ens recorden que amb la tendència actual a favor dels més pobres aquests objectius s'aconseguiran... l'any 2150». En un altre moment de la seva intervenció, va destacar que l'autèntic desenvolupament sempre ha d'orientar-se a favor de l'ésser humà i va posar com a exemple la declaració de Rio del 1991, en la qual es va reconèixer el paper prioritari de l'ésser humà ara que es demana una conservació i protecció del medi ambient.

minades a sensibilitzar tants homes i dones de bona voluntat perquè, com a bons samaritans, assisteixin amb generositat als qui es troben submergits en la pobresa o la marginació».

Per la seva part, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va destacar el paper que tenen els professionals de la medicina a l'hora de proposar solucions per a l'eradicació de la pobresa al món. Citant paraules de Benet XVI, va recordar que «l'Església no pot ni ha d'emprendre pel seu propi compte l'empresa política de fer la societat més justa possible. No pot ni ha de substituir l'Estat. Però tampoc no pot ni ha de quedar-se al marge de la lluita per la justícia. Ha d'integrar-s'hi a través de l'argumentació racional i ha de despertar les forces espirituals, sense les quals la justícia, que sempre exigeix també renúncies, no pot afirmar-se ni prosperar».

Cinc sessions de treball

El XXII Congrés de la FIAMC es va

Inauguració del congrés.

estructurar en cinc sessions. La primera duia per títol «Accés a la sanitat: els drets dels més pobres, un problema de justícia». En la segona es va tractar el tema «Educatió a distància en medicina: oportunitats i riscos». Les altres tres van ser: «Actitud dels organismes sanitaris internacionals davant dels països pobres», «Els metges catòlics i altres tradicions religioses. Respecte per la vida i la dignitat de l'home» i «El metge al servei de la pau. La medicina missionera al servei de la pau i l'evangelització».

A més, es va presentar la primera exposició mundial de medicina missionera catòlica, que va aplegar al voltant de cinquanta mostres amb material audiovisual, llibres, fotografies... Paral·lelament, es van

dur a terme nombrosos simposis i tallers de treball sobre planificació familiar natural, cultura de la vida, psicologia, pedagogia, etc. Els beneficis del congrés aniran destinats als projectes Mater Care International, l'agència d'atenció materno-infantil de la FIAMC.

Els delegats de les seixanta associacions de metges d'arreu del món que formen la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques van escollir president per als pròxims quatre anys el metge català Josep M. Simón i Castellví. El nou president dels 40.000 metges catòlics associats a la FIAMC té 43 anys, és doctor en Medicina i Cirurgia per la Universitat de Barcelona i especialista en Oftalmologia. Entre els anys 1992 i 2005, el Dr. Simón va ser president de Metges Cristians de Catalunya. Així mateix, ha estat el president del Comitè organitzador local del XXII Congrés de la FIAMC.

El congrés va finalitzar amb una declaració ecumènica —presentada per representants catòlics, anglicans, reformats i ortodoxos— sobre la vida, l'atenció a la salut i la dignitat dels éssers humans. «Desitgem que el missatge cristià sobre el respecte de la vida humana i la seva dignitat pugui ser difós en la societat, sobretot entre els professionals de la salut. Voldríem contribuir, juntament amb tots els homes de bona voluntat, a l'extensió d'una «cultura de la vida» en contrast amb la creixent «cultura de la mort», se subratlla en el text.

La declaració subratlla que «la malaltia i el patiment, tot i que representen en general un camí difícil que interpel·la l'home a buscar el sentit profund d'aquesta experiència, només poden ser plenament compresos a la llum del misteri pasqual de Crist, el qual va assumir en ell mateix tot patiment humà. Davant dels qui pateixen, el metge sempre ha d'oferir, a més del seu coneixement científic, el consol, la comprensió i una vertadera «com-passió»». També s'afirma que la mort «no té la darrera paraula sobre la realitat de l'home: aquesta obre la porta a la plenitud de l'existència humana, a la vida eterna, a la comunió definitiva amb Déu». I afegeix: «Mai no és moralment lícit procurar o anticipar intencionadament la mort d'un ésser humà innocent.» (C.C.)

Una nombrosa representació sacerdotal va concelebrar la missa de cloenda

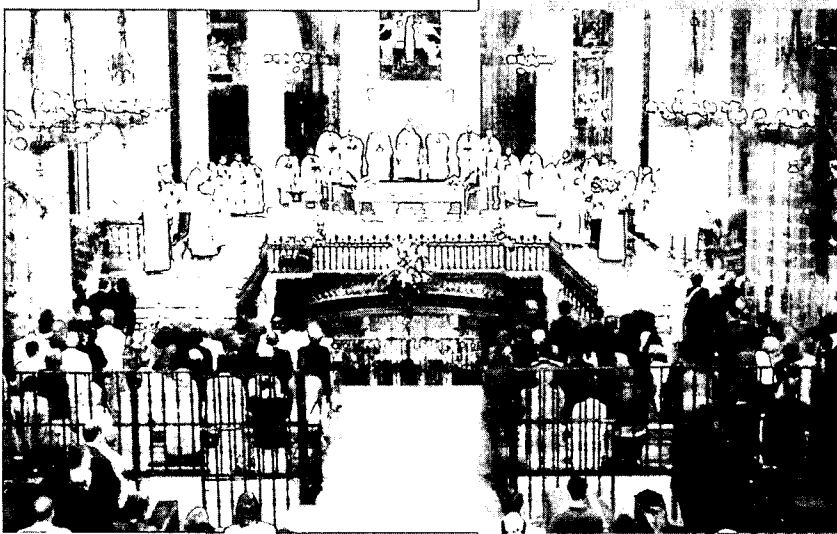
El XXII Congrés de la FIAMC va tenir com a cloenda una missa celebrada a la catedral de Barcelona el diumenge 14 de maig. De la mateixa manera que el congrés i que la congregació de fidels allà presents, la representació sacerdotal va ser molt nombrosa i internacional. Mons. José Luis Redrado, secretari del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut, va ser l'encarregat de presidir l'ofici que va ser concelebrat per 16 prelats i 35 sacerdots procedents dels cinc continents.

Mons. Redrado, primer bisbe en tota la història de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, va manifestar en la seva homília l'emoció que representava per a ell presidir la celebració eucarística en la seva estimada catedral de Barcelona. I per això, va donar les gràcies a Mons. Martínez Sistach per cedir-li la presidència de la missa de cloenda. Tots dos

són antics amics des dels temps que treballaven plegats en la Pastoral de la Salut a la Ciutat Comtal.

«Donem gràcies a Déu —va dir Mons. Redrado— pel congrés que hem celebrat i pels fruits que ha de donar. Gràcies, Senyor, per tot això que ens ajuda a ser millors servidors dels malalts.» El prelat, fent referència a les lectures del cinquè diumenge de Pasqua —llegides en diverses llengües—, va guiar en la seva tasca, com a metge cristià, els assistents: «Celebrem una festa pasqual en honor de Crist ressuscitat. Imitant les dones i els apòstols. Crist ens convida avui a tots nosaltres a ser testimonis de la resurrecció. Podrem ser testimonis si restem units a Crist pel do de la fe. Sortim d'aquest congrés i d'aquesta celebració disposats a ser en tot moment i per a tothom signes de resurrecció; testimonis de la joia cristiana, homes i dones plens d'una vida compromesa al servei dels malalts. Sensibles també al dolor, però oberts sempre a l'esperança i l'alegria, ja que el dolor i l'alegria van sempre units a la nostra vida.» (C.C.)

Foto: Consuelo Chaves

Un moment de la concelebració eucarística.

L'«altíssima dignitat de la persona —va escriure Benet XVI en el missatge als participants del congrés que es va llegir en la inauguració—, implica la responsabilitat greu de vetllar per la salut i atenció, sobretot dels qui no són encara capaços de defensar-se, com en el cas dels infants no nascuts, o dels qui no poden valer-se per ells mateixos, com ara els ancians i els malalts terminals». El missatge papal va acabar amb una invitació «a promoure iniciatives en el camp de la sanitat, enca-

Montserrat i la FEEC elaboraran una guia sostenible

■ Serà fruit d'un estudi sobre les activitats de lleure que es fan al Parc Natural de Montserrat

MONTSERRAT.—Recentment es va signar un conveni de col·laboració entre el Patronat de la Muntanya de Montserrat i la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC). L'objectiu d'aquest acord és establir mecanismes de col·laboració entre tots dos organismes per elaborar un estudi —que es plasmarà en una guia— del desenvolupament sostenible de les activitats recreatives i de lleure que tradicionalment es duen a terme a Montserrat. Això proporcionarà les bases que ajudaran a la correcta gestió del Parc Natural.

Jordi López i Anton Fontdevila signen el conveni, sota la mirada del P. Ramon Ribera-Mariné, prior de Montserrat.

L'estudi identificarà les activitats de muntanya que es realitzen i en quins llocs es desenvolupen aquestes activitats, valorarà l'impacte per al medi natural que suposen o poden suposar en el futur i revisarà la situació de les infraestructures permanents —refugis bàsicament— de la FEEC en el territori del Parc Natural.

Les actuacions que es portaran a terme per elaborar aquest projecte es faran en l'àmbit de la FEEC, que aportarà els recursos materials i personals que calgui, mentre que el Patronat contribuirà al finançament de les despeses de realització de l'estudi. Per tal de valorar l'evolució de l'estudi, hi ha prevista una reunió quadrimestral amb representants de tots dos organismes.

El conveni va ser signat pel president

de la Comissió Executiva del Patronat de la Muntanya de Montserrat, Jordi López i Camps, i pel president de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, Anton Fontdevila i Martí. L'acord entre el Patronat i la FEEC neix arran de l'espectacular creixement de les activitats recreatives, esportives i de lleure a la muntanya de Montserrat.

La proliferació d'aficionats al senderisme, a l'escalada i al descens de barrancs, entre d'altres, ha suposat la massificació de certs indrets del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat. Aquesta massificació és una càrrega prou feixuga com per posar en perill l'equilibri entre l'espai natural i les pràctiques esportives, amb les instal·lacions i la infraestructura que porten associades.

L'increment de la difusió i la demanda d'aquestes activitats, l'ocupació progressiva de tots els espais naturals fins als racons més inaccessibles i la necessitat d'infraestructures cada cop més complexes han accelerat el deteriorament ambiental i generen una crítica social incipient en la mesura que no s'és capaç de prevenir

i evitar l'impacte ambiental.

Per aquests motius, i per mitjà del conveni, el Patronat de la Muntanya de Montserrat i FEEC es proposen programar actuacions dirigides a fer compatibles les activitats de muntanya i la conservació del medi natural. Amb la gestió sostenible s'ompliran les necessitats del present sense posar en perill la capacitat de satisfer les generacions futures.

Valors naturals, religiosos i culturals

El Patronat de la Muntanya de Montserrat es va crear l'any 1950 per assegurar la plena conservació i gestió dels aspectes peculiars, els valors naturals, històrics, religiosos i culturals del massís de Montserrat. Actualment, és l'organisme rector i gestor del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat, figura que va néixer el 29 de gener del 1987 amb l'objectiu de la conservació, gestió i difusió dels valors d'aquest patrimoni natural, cultural i històric, i per preservar-ne l'ús tradicional i el gaudi ordenat.

L'espai natural ocupa una extensió de 7.689 hectàrees, 3.650 de les quals són Parc Natural, incloent-hi una zona de Reserva Natural Parcial, amb la finalitat de protegir d'una manera absoluta les formacions geològiques i geomorfològiques, així com la riquesa de la flora i la fauna. A més, hi ha l'àrea de protecció de 4.039 hectàrees, totes elles regulades pel Pla Especial de Protecció del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat, de 16 de febrer del 1988. (C.C.)

La bona notícia...

La tasca humanitària de les Granges de l'Esperança

Amb la benedicció de la capella de la primera Granja de l'Esperança a l'Argentina, s'ha inaugurat un centre de rehabilitació per a alcoholics i drogoaddictes. Les Granges de l'Esperança van néixer el 1983 per iniciativa d'un jove sacerdot franciscà, fra Hans Stapel, que a la parròquia de la Mare de Déu de la Glòria, a l'estat brasiler de São Paulo, va voler començar una nova experiència de vida basada en l'amor cristià. Actualment hi ha 27 granges masculines i 10 de femenines, distribuïdes al Brasil, les Filipines, Alemanya, Rússia, Mèxic, Guatemala i ara també a l'Argentina.

«Les granges no són només centres de rehabilitació, sinó una experiència de vida que ajuda a desenganxar-se de la droga i l'alcohol, i retrobar un sentit a la vida. Això a partir de la convivència fraterna i d'una profunda espiritualitat a redós de la Paraula de Déu i del treball», va dir Mons. Aureli Kühn Hergenreder, arquebisbe de Córdoba i també franciscà, en la inauguració del centre. I va afegir: «Les granges són veritables santuaris on els afectats es troben amb Déu, amb ells mateixos i aprenen a obrir-se des de l'amor als altres.»

Joves recuperats de la droga i l'alcohol, juntament amb voluntaris, treballen per arranjar llocs i restaurar edificis per tal de rebre els qui volen fer aquesta experiència de vida i recuperar-se de les nefastes addiccions. A Catalunya no manquen obres similars, com ara Acollida i Esperança, que regenta centres de rehabilitació a Barcelona, Badalona i a la Bisbal d'Empordà. Són informacions que neutralitzen les males notícies sobre els estralls dels toxicòmans i alcoholics. A grans mals, grans remeis!

Francesc Gamissans

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Un bon aliment

Els plàtans o les bananes són els fruits dels plataners. Les flors femenines, quan maduren, fan els plàtans i formen uns carrassos o penjolls d'uns 200 fruits que poden arribar a pesar entre 30 y 50 quilos.

Els plataners provenen del sud-est asiàtic i, d'aquí, es van estendre cap a l'Índia i, després, a l'Àfrica equatorial, Guinea i les Canàries.

Aquest aliment és molt important en els països en desenvolupament després de l'arròs i el blat.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Xerrada del bisbe Enrique Figaredo sobre les mines antipersona a Cambodja

■ Va parlar de l'assistència a les víctimes i de la seva reintegració social

TARRAGONA.— El jesuïta Enrique Figaredo va ser a Tarragona el dijous 4 de maig per parlar del drama de les mines antipersona. Convidat per la Fundació "la Caixa", va participar en el cicle destinat a l'anàlisi dels països del Sud i els problemes internacionals globals que els afecten amb l'objectiu de fomentar la sensibilització sobre aquests temes.

Enrique Figaredo, nascut a Gijón (Astúries), viu a Cambodja des del 1993 i és bisbe d'una de les seves diòcesis. És al capdavant d'una important tasca a favor de les persones afectades per l'explosió de les mines, i ha creat escoles, tallers i fàbriques de cadires de rodes. Ha estat el promotor de

El bisbe Figaredo va explicar els efectes de les mines antipersona.

campanyes d'eliminació de mines. Ha fundat el Centre Arrupe per atendre i escolaritzar trenta infants discapacitats, víctimes

dels estralls de les mines antipersona. La tasca de Mons. Enrique Figaredo ha estat reconeguda internacionalment amb la concessió del premi Juan María Bandrés i de l'orde civil de la Solidaritat.

El bisbe Figaredo va exposar a grans trets, acompanyat d'imatges esfereïdores, els nefastos efectes de les mines, un problema de grans dimensions a nombrosos països del Tercer Món. La seva ponència va constituir un clam per la pau. Va explicar que hi ha uns 35.000 amputats a Cambodja, on es produeixen fins a tres accidents per dia, i que aquest és el primer país del món que

ha signat el compromís de no fabricar mines i, a més, de destruir-les, una iniciativa secundada per un total de 147 països

a través del tractat d'Otawa.

Durant la xerrada, Mons. Figaredo va comentar el funcionament del Centre Arrupe pel que fa a l'acolliment i la formació de nens i nenes i joves discapacitats, la creació d'una entitat financera que permet atendre les seves necessitats socials i la creació de llocs de treball. També va tractar els deu principals punts d'actuació de l'entitat, que són els següents: la rehabilitació física, l'accés a la medicina i a la sanitat, l'accés a la terra (com a mitjà de vida), l'accés a l'habitatge, al l'aigua potable i a l'alimentació, l'escolarització, la integració activa en la societat, la comunicació al mercat i als serveis, l'art i la creació cultural i, finalment, la participació activa en la campanya d'eliminació de mines.

Joan Boronat

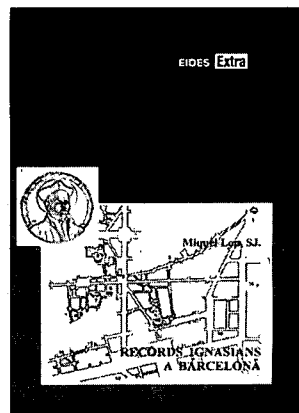
Recital de la soprano Barbara Hendricks

TERRASSA.— El proper 1 de juny, a les 21.00, tindrà lloc al Centre Cultural de Caixa Terrassa un recital líric a càrrec de la soprano Barbara Hendricks amb acompanyament al piano de Love Derwinger. El programa constarà de composicions d'autors com ara Ludwig van Beethoven, Francis Poulenc, Gustav Mahler, Enric Granados o Xavier Montsalvatge. (C.C.)

Es publica el quadern «Records ignasians a Barcelona»

BARCELONA.— L'Escola Ignasiana d'Espiritualitat (Eides) de la Companyia de Jesús de Catalunya i Cristianisme i Justícia han editat el quadern *Records ignasians a Barcelona*, de Miquel Lop Sebastià, s.j. El volum repassa el lligam entre sant Ignasi de Loiola, fundador de la Companyia de Jesús, i la ciutat de Barcelona. L'obra proposa un viatge a la Barcelona del segle XVI per descobrir els indrets que va trepitjar el sant, les persones amb qui va tenir relació i el pes que la ciutat va exercir en la seva formació espiritual.

Sant Ignasi va ser a Barcelona en cinc ocasions. Els llocs que van ser escenari de

Portada de la publicació.

les seves estades a Barcelona configuren la «ruta ignasiana», un recorregut per diversos indrets com ara la plaça de Sant Agustí Vell, per on va entrar el sant a la ciutat, la capella Marcús o la basílica de Santa Maria del Mar, on demanava almoïna. El quadern, que dóna a conèixer un munt de successos i anècdotes, recull una breu història de l'espasa de sant Ignasi, que es conserva a l'església dels

Jesuïtes del carrer de Casp de Barcelona. La seva lectura descobrirà uns quants fets sorprenents als experts coneixedors de la vida de sant Ignasi de Loiola i serà de gran ajuda per als qui vulguin visitar els llocs ignasians. (C.C.)

Esencia de Vida presenta el seu primer disc

BARCELONA.— El grup cristià Esencia de Vida va presentar el seu primer treball discogràfic, *Sublime gospel*, el 28 d'abril passat a la llibreria Claret de Barcelona. Format per setze músics procedents d'arreu de l'Estat espanyol, aquest conjunt musical —nascut al si d'algunes assemblees cristianes i establert a Sant Cugat del Vallès— aspira amb les seves cançons a acostar la gent a Déu. La majoria dels dotze temes que apareixen a *Sublime gospel* són propis, tret d'una d'alguna versió de clàssics del gospel interpretada amb un estil més mediterrani. (C.C.)

Presentació del disc a la llibreria Claret.

INGREDIENTS:

4 plàtans
melmelada
d'albercoc
llenques de
formatge, litxis
50 g de maduixes
50 g de raïm
vi moscatell

PREPARACIÓ:

Primer de tot, fregiu quatre plàtans petits i unteu-los amb una mica de melmelada d'albercoc. Enrotlleu els plàtans amb les llenques de formatge i cobriu-los amb litxis en almívar triturat. Si no en teniu, també podeu fer servir 50 grams de maduixes i 50 grams de raïm. Tritureu-ho tot amb una mica de vi moscatell i, després, coleu-ho.

Plàtans vestits

cultura

Celebració dels 500 anys de la Guàrdia Suïssa

■ «El vostre servei ve motivat per l'amor a Jesucrist», els va recordar el Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 6 de maig, Benet XVI va presidir a la basílica de Sant Pere una celebració eucarística amb motiu del cinquè centenari de la fundació del cos de la Guàrdia Suïssa Pontificia, l'exèrcit més antic del món. Hi van assistir autoritats civils i militars de Suïssa i d'altres països, així com capellans i nombrosos familiars i amics dels guàrdies.

El Sant Pare, després de comentar en l'homília les lectures bíbliques de la Saviesa i de la carta als Romans, va afirmar que el guàrdia suís és qui, «fascinat per la saviesa, la cerca i la troba en Jesucrist; ho deixa tot per Ell, rep a canvi el do inestimable del Regne de Déu i, revestit de templança, prudència, justícia i fortlesa (virtuts cardinals), viu en l'Església el testimoniatge de la caritat». Benet XVI es va preguntar si aquesta «visió de l'ésser humà podria constituir un ideal de vida també per als homes del nostre temps, en particular per als joves», com els guàrdies suïssos pontificis que, «motivats per l'amor a Jesucrist i a l'Església, es posen al servei del Successor de Pere».

El Papa va dir que hi ha guàrdies suïssos que presten el seu servei durant un temps limitat, mentre uns altres decidei-

Benet XVI va agrair el servei que ofereix aquest cos militar pontifici.

xen quedar-se per sempre en aquest cos. També va manifestar la seva alegria perquè hi ha qui «ha madurat la seva resposta a la vocació sacerdotal o religiosa» en aquest període de servei a la Santa Seu. «Ser guàrdia suís vol dir adherir-se sense reserves a Jesucrist i a l'Església, disposat a donar la vida per això. El servei efectiu pot cessar, però mai no es deixa de ser guàrdia suís», va dir.

El Bisbe de Roma va convidar els presents a «alimentar-se de l'Eucaristia» i a ser, en primer lloc, «homes de pregària,

perquè la Saviesa divina us faci autèntics amics de Déu i servidors del seu Regne d'amor i de pau». Benet XVI va instar a veure com «en el sacrifici de Jesucrist assumeix el seu ple significat i valor del servei ofert pels vostres antecessors en aquests 500 anys». El Sant Pare els va donar les gràcies, també en nom dels Pontífexs a qui han «servit fidelment» al llarg dels segles, i els va convidar a «tirar cap endavant, amb valentia i fidelitat».

Miriam Díez i Bosch

L'Institut universitari dedicat a la família fa 25 anys

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va celebrar l'11 de maig passat els 25 anys d'un dels somnis fets realitat de Joan Pau II: l'Institut universitari dedicat a l'estudi del matrimoni i la família. A l'hora de rebre en audiència els professors, alumnes i antics alumnes al Vaticà, el Papa va recordar l'atemptat que el 13 de maig del 1981 va poder truncar aquest somni de Karol Wojtyła.

Benet XVI va recordar que el seu antecessor «va patir el greu atemptat en el dia en què hauria d'haver anunciat la creació del vostre institut». Per celebrar aquest aniversari, l'Institut universitari dedicat a l'estudi del matrimoni i la família va organitzar un congrés que tenia per tema «L'herència de Joan Pau II sobre el matrimoni i la família: estimar l'amor humà». (Zenit)

Benet XVI participa en l'aniversari de la fundació de Roma

CIUTAT DEL VATICÀ.— Roma va oferir el 21 d'abril un concert en honor a Benet XVI i ho va fer coincidint amb el 2.759è aniversari de la fundació de la Ciutat Eterna. El concert va tenir lloc a l'auditori Parc de la Música. El Papa s'hi va desplaçar des de Castelgandolfo, on passava uns dies.

Quan es va acabar el concert, el Papa va definir Roma com a «far de civilització i d'espiritualitat per al món sencer». «Gràcies a la trobada —va afegir Benet XVI— entre les seves tradicions i el cristianisme, Roma ha desenvolupat una missió peculiar al llarg dels segles, i continua sent també en els nostres dies un al·licient important per a nombrosos visitants atrets pel seu patrimoni artístic tan ric, en gran part lligat a la història cristiana de la ciutat.»

Després de posar de manifest que el concert «vol recordar el primer aniversari» del pontificat, el Sant Pare va assegurar que ja «des de la primera trobada amb els fidels a la plaça de San Pere» —la tarda del 19 d'abril

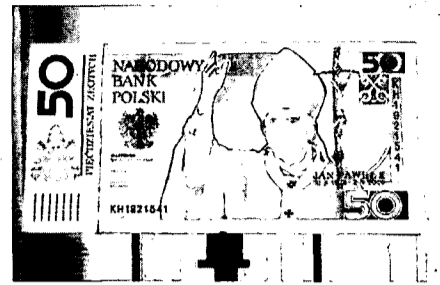
del 2005—, havia pogut experimentar «la generositat, l'obertura i l'acollida del poble romà».

Sobre el concert, va explicar que «les

El Papa, durant la seva intervenció després del concert.

obres interpretades per l'orquestra i el cor de l'Acadèmia Nacional de Santa Cecília són peces de Mozart molt conegudes». El Papa, que és un expert pianista, va recordar com «la música, que eleva l'ànima a la contemplació, ens ajuda a percebre els matisos més íntims del geni humà, en el qual es reflecteix una mica de la bellesa incomparable del Creador de l'univers». (M.D.B.)

El bitllet ret homenatge a Joan Pau II.

Polònia emet bitllets amb la imatge de Joan Pau II

VARSOVIA.— El Banc Central de Polònia va presentar recentment un bitllet de banc per a col·leccionistes amb la imatge de Joan Pau II. El bitllet, d'un valor de 50 zlotys (13 euros) es posarà en circulació el proper 16 d'octubre, dia en què es commemora el 28è aniversari de l'elecció com a Papa del cardenal polonès Karol Wojtyła.

El bitllet presenta diversos símbols religiosos vinculats amb el Pontífex polonès, com ara cites, dates del seu pontificat (des del 16 d'octubre del 1978 fins al 2 d'abril del 2005) i una reproducció de la seva signatura. Es tracta del primer bitllet de banc amb la imatge de Joan Pau II a Polònia, on el seu rostre ja il·lustra dotze sèries de monedes d'or i de plata. (C.C.)

L'Opus Dei es disculpa per una vinyeta ofensiva per als musulmans

ROMA.— Cesare Cavalleri, numerari de l'Opus Dei, ha publicat a *Studi Cattolici*, revista que dirigeix, una caricatura en què es veu Dant que du Mahoma a l'infern. Ho va fer per denunciar la «crisi d'identitat que pateix Occident», però la comunitat musulmana no ho ha interpretat de la mateixa manera. L'oficina de l'Opus Dei ha demanat perdó per aquesta «lamentable» vinyeta i Cavalleri s'ha excusat públicament.

Marc Carròggio, encarregat de la relació amb els mitjans estrangers de l'Oficina d'Informació de l'Opus Dei a Roma, ha publicat un comunicat en el qual s'afirma que «aquesta vinyeta en una revista que duu en el seu títol el nom de *cattolica* ens sembla un acte lamentable, que manifesta falta de sensibilitat humana i de caritat cristiana». També es puntualitza que «encara que l'Opus Dei no tingui cap responsabilitat sobre aquesta revista i cada persona sigui responsable de les seves accions, volem demanar perdó per l'ofensa infrigida».

«Cal que les religions i els seus símbols siguin respectats, i que els creients no siguin objecte de burlas que fereixin els seus sentiments religiosos. Aquest és l'únic camí que duu a la pau i a la fraternitat», conclou el comunicat. (M.D.B.)

Llibres per als més joves

Conèixer la vida de Jesús

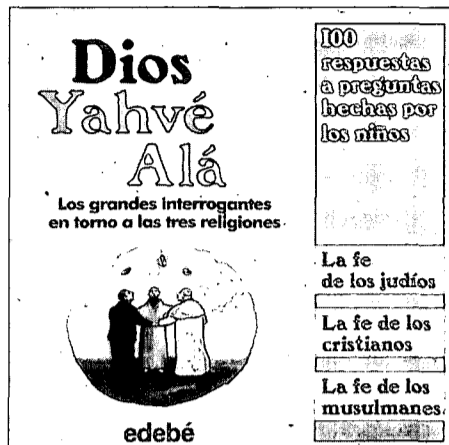
Aquest petit evangeli explica als nens, mitjançant textos senzills i il·lustracions plenes de color, els esdeveniments més importants en la vida de Jesús. Des del seu naixement, anunciat a Maria, fins a la vinguda de l'Esperit Sant a la Pentecosta, passant pels seus miracles, la seva mort i resurrecció. «L'Evangeli explica la vida de Jesús i ens recorda tot el que ha dit als homes. Ara, tu pots llegir aquest petit evangeli per després poder escriure'l amb la teva fe i la teva vida», s'afirma en una de les pàgines del llibre. (C.C.)

Marie-Hélène Delval (text) i Didier Balicevic (il·lustracions), *Mi primer evangelio*. Editorial San Pablo, Col·lecció Mis Primeros Libros, Madrid 2006, 60 pàg.

Sobre la fe dels creients

Entre les religions del món, n'hi ha tres que basen la seva fe en un únic Déu: el cristianisme, el judaisme i l'islam. Aquestes religions s'han anat desenvolupant a través del segle com les branques d'un mateix arbre. Cadascuna posseeix les seves pròpies regles, pregàries, festes, símbols... Aquest llibre es planteja més d'un centenar de preguntes que han estat formulades per nens en relació amb aquestes tres grans religions amb la finalitat de conèixer més bé la pròpia religió i la vida dels creients. Tres periodistes han respost cadascuna d'aquestes qüestions. (C.C.)

AA.DD., *Dios, Yahvé, Alá. Los grandes interrogantes en torno a las tres religiones*. Editorial Edebé, Barcelona 2006, 188 pàg.

El meu amic l'osset de peluix

La protagonista d'aquesta història estima molt el seu osset de peluix. Li agradaria saber què és el que fa durant el dia quan ella no és amb ell. Es pregunta el següent: «S'està quiet i calladet o salta i canta? Sembla bo i tranquil quan l'aixeco i li dic que l'estimo. Però què fa tot el dia quan marxo i el deixo per anar a l'escola?» Un dia, la nena decidirà cercar resposta als seus interrogants i espiar el seu osset per esbrinar què fa... (C.C.)

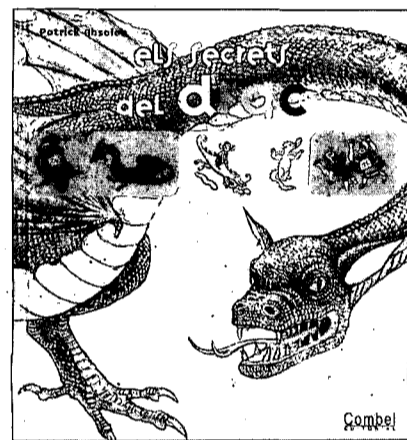
Bruno Hächler (text) i Birte Müller (il·lustracions), *¿Qué hace mi osito todo el día?* Editorial Alfaguara, Madrid 2006, 25 pàg.

Els dracs, animals llegendaris

Si avui dia tothom està d'acord a dir que els dracs no existeixen, segles enrere la situació era molt diferent. Arreu del planeta es pensava realment que era possible trobar-se un drac. En moltes regions del món, aquest ésser fantàstic encarnava poders positius i negatius alhora. Aquest llibre repassa la història d'aquest animal llegendari i dona a conèixer aspectes poc coneguts i fins i tot sorprenents dels dracs. Segons la tradició, sant Jordi, sant Miquel, santa Margarida o santa Marta es van enfrontar amb un drac, el símbol del mal. (C.C.)

Patrick Absalon (text) i Vincent Boyer, Charles Dutertre i Julien Norwood (il·lustracions), *Els secrets del drac*. Editorial Combel, Barcelona 2006, 45 pàg.

La diversitat cultural

La Marta recorda que en una excursió que va fer l'any passat a la muntanya va conèixer la Kaelo, que aviat seria la seva millor amiga. La Kaelo és una nena de raça negra, perquè els seus pares van néixer a Botswana, un poble d'Àfrica. En l'excursió també va conèixer altres amics de diferents procedències: Bogna, de Polònia; Óscar, de Bolívia; Guo Suang, de la Xina... La Marta va preguntar al seu cosí Raül, que era un dels monitors: «Per què som de colors diferents?» I ell els va donar tota una sèrie d'explicacions que apareixen en aquest llibre. (C.C.)

Carmel Gil (text) i Luis Filella (il·lustracions), *Per què som de diferents colors?* Editorial Parramón, Barcelona 2005, 32 pàg.

Lluitar davant de l'adversitat

Arnau explica en primera persona alguns moments significatius de la seva vida. Un dels més importants va ser quan els seus pares van adoptar la seva germana, l'Aixa, que «no va sortir de la panxa de la mare: ella va venir amb avi des d'Àfrica». Un dels trets característics de l'Aixa és que només té una cama, la dreta. Va ser víctima al seu país natal d'una mina antipersona. No obstant això, és una bona jugadora de futbol. En un apèndix del llibre es comenta què és una mina antipersona i les seves dramàtiques conseqüències en les persones, sobretot en els nens. (C.C.)

Meri Torras (text) i Mikel Valverde (il·lustracions), *La meua germana Aixa*. Editorial La Galera, Barcelona 2006, 45 pàg.

Passió per la música

Et faria feliç aprendre a tocar un instrument? Si ja ets un apassionat de la música, només hauràs de cercar l'instrument que s'adapti més bé al teu caràcter, a les teves habilitats i a la teva pròpia il·lusió. En aquesta guia, que va adreçada tant als futurs músics d'entre 8 i 13 anys com als pares i educadors, trobem tota la informació necessària per seleccionar correctament l'instrument adient, els detalls històrics sobre la invenció i elaboració de cadascun d'ells, les principals dificultats que presenta la seva pràctica, etc. (C.C.)

Laurence Beauvillard, *Un instrumento para cada niño. Sepa cómo elegir el más adecuado*. Ediciones Robinbook, Col·lecció Ma Non Troppo, Barcelona 2006, 219 pàg.

Aprentatge a través del joc

Diferents estudis han demostrat que els nens que creixen en un entorn càlid i afectuós, en el qual l'aprenentatge es fa a través del joc, sovint tenen un coeficient intel·lectual més elevat i s'adapten més bé a l'escola. Aquest volum conté més de 200 activitats molt variades per estimular el desenvolupament de la intel·ligència dels nens de 3 a 5 anys, la coordinació psicomotriu, la memòria, la resolució de problemes, les habilitats musicals i els conceptes bàsics de les matemàtiques. (C.C.)

Jane Kemp i Clare Walters, *Juegos de agilidad mental*. Editorial Parramón-Parenting, Barcelona 2005, 160 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Quin enrenou, la vida...

La vida ens la podem prendre de moltes maneres. N'hi ha que només hi veuen el que és tràgic, i sempre estan al caire de la desesperació o de la rebel·lió sense primària. Altres, amb més capacitat de distància, i un sentit d'autoconservació més gran, se la prenen amb filosofia o, senzillament, la consideren un joc de màscares que un dia o altre en descobriren la identitat.

Mercedes Abad té ofici, ho ha demostrat en múltiples treballs breus, de manera especial. I porta la seva capacitat d'ironia a la seva visió dels esdeveniments i de les persones. Certament, la tragèdia no és el seu fort, tot i que darrere de les notes o visions ràpides sovint hi ha el precipici, perquè la vida no dóna per a més.

Amigos y fantasmas és una col·lecció de narracions breus, gairebé sempre portades sagaçment a extrems de comicitat, encara que suposin situacions de dolor, de ridícul, d'impotència o d'avoriment lúcid.

Amb Mercedes Abad assistim a dotze anècdotes diferents, però vistes totes a través del prisma de la comicitat, perquè la vida se li presenta sense cap més etiqueta que la d'existir.

Sigui quina sigui la situació, la mordacitat hi està latent i, no obstant això, és portada a extrems incòmodes una sola vegada, en la narració de l'àpat ofert per un ésser irritat per la seva insignificança.

Però, els trets del principiant davant la cita d'importància, o la fugida en tren buscant una soledat impossible té el gust d'un encert narratiu que val la pena tenir

en compte.

L'única cosa que podem criticar a Mercedes Abad és la manca de tendresa quan presenta els protagonistes en els moments que els abraça el ridícul. No obstant això, sap escapolar-se'n amb força encert, i amb el lector endinsat en l'ànima dels protagonistes, sent la necessitat d'ajudar-los, encara que, de vegades, mantingui la narració en «punt mort».

Narracions breus com aquestes són importants en aquests moments, en què ens aclaparen amb còdis enormes i voluminosos. En aquest sentit, potser hi ha autors que haurien de tenir present el pensament famós de Baltasar Gracián: «Lo bueno si breve, dos veces bueno.» Crec que aquests amics i fantasmes que ens han acompanyat durant la lectura del text de Mercedes Abad s'han fet suportables —i en algun moment simpàtics— per l'art de la senzillesa i brevetat d'aques-

Mercedes ABAD
Amigos y fantasmas.

Tusquets, Barcelona 2004, 217 pàg.

ta escriptora.

Mereix una consideració especial l'exigència del «desenllaç inesperat» al qual se sotmeten els especialistes en narracions. Sense arribar a Monteroso, la majoria d'aquests narradors es veuen forçats a trencar el ritme narratiu, per finalment sorprendre el lector.

Mercedes Abad gairebé sempre ho aconsegueix. La narració «Monique» és portada, potser, massa lluny en la recerca de la sorpresa o la perplexitat. Quan parla de García Leguineche ens sorprèn, però el suspens s'endevina ben aviat. L'aventura de Pablo Frost és massa llarga comparada amb el seu contingut. Està ben aconseguida —la millor?— «Chocolate negro», amb les desventures de la Sra. Alondra explicades amb un esforç d'originalitat que no molesta, precisament per la seva

brevetat. Dins del «club dels narradors breus» des de Timoneda i la seva *Sobremesa y alivio de caminantes*, fins als Badosa, Ferrer-Vidal, Padrós de Palacios, etc. Seria ben rebuda Mercedes Abad. El seu estil periodístic, nerviós, ràpid, agut és agradable i convida a una lectura que no per intranscendent és menys atractiva, i ajuda a deixar d'arrufar les celles en moments tan estranys com els que ens toca viure.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Edició discogràfica de sardanes dels germans Emili i Conrad Saló

Els Amics de la Sardana de la Bisbal d'Empordà han promogut l'edició d'un CD amb 12 sardanes d'Emili i Conrad Saló: dos músics nascuts a Granollers els anys 1905 i 1906, i que van formar part de la cobla La Principal de la Bisbal. Els dos germans Saló van entrar als rengles de La Principal l'any 1923: l'Emili com a instrumentista de trompeta i el Conrad, de fiscorn, una relació que, en el cas de l'Emili, només va durar fins al 1947, però que pel que fa a Conrad, va perdurar fins a la seva mort, el 8 de juliol del 1981.

Conrad Saló va portar La Principal de la Bisbal a ocupar un dels llocs més rellevants de la música orquestral catalana, fent-se càrrec de la seva direcció artística des del 1932 fins a l'any 1976 en què va deixar la vida professional, però que, en reconeixement a la seva gran vàlua, va

continuar ostentant el càrrec de director honorífic fins a la seva mort.

Ara La Principal de la Bisbal ha enregistrat algunes de les sardanes d'Emili i Conrad Saló en les quals traspua la personalitat artística d'aquests recordats músics. De Conrad Saló, tres sardanes amb dedicatòria: a la seva esposa, *Maria Pietat*; a la seva filla Marisa, *El despertar a la vida* i a l'il·lustre Narcís de Carreras, *Abraçada*; i tres de les sardanes més reeixides: *Setanta-cinc aniversari*, *Solemnitat* i *Sentmenat sardanista*. Pel que fa a Emili Saló, s'han escollit la popular *Ventada de març*, obligada de cobla i que obre el CD, juntament amb *Gaia tardor* i una altra de molt poc divulgada, titulada *Engruna*, d'un gran nivell musical, així com tres sardanes de les signades amb el pseudònim Pau Marons: *Palau del Vent*, *L'ermita dels àngels* i *A saltar*. (C.C.)

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 95,90€ per any

Amb dos pagaments semestral de 47,95€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat
Oficina
DC
Compte

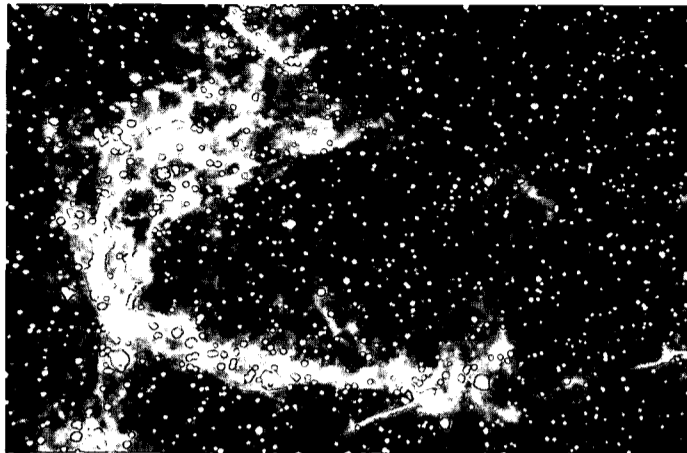
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Una nova determinació de la massa d'estrelles petites

No és pas difícil d'entendre que un dels coneixements imprescindibles per poder determinar la naturalesa d'un objecte celest és el de la seva massa. Segons la massa que tingui una aglomeració de matèria còsmica pot fer-se estrella o «nan marró» (és el nom posat a aquells objectes dèbilment lluminosos que no han pogut «encendre's» com estels normals perquè no tenien prou massa que els comprimís gravitatoriament) o quedar-se en planeta (fosc del tot, només il·luminat si de cas, per una estrella pròxima). Ara bé, segons això, els astrònoms dedueixen, quan un objecte és de llum molt dèbil, si és una d'aquestes tres coses per la massa que té, però això és impossible de saber directament. Només en cas de ser en òrbita al voltant d'una altra estrella es pot deduir. El que es fa generalment és calcular-la per comparació a un patró conegut que relacioni resplendor i massa, deduït d'un cas concret. Fins ara es tenia un patró molt insegur.

Doncs bé, la novetat científica que us puc contar aquesta setmana és que un equip d'astrònoms espanyols que treballen a l'Observatori Europeu Austral de Xile ha aconseguit determinar directament la massa d'un petit objecte del cel i ha resultat tenir més del doble de massa que, segons el patró en ús, se li

serà «un bon patró per pesar planetes». Es refereix a poder dir, per comparació, la massa d'objectes semblants i això farà que «alguns tinguts per nans marrons seran estels, i dels que es creien planetes aïllats se'n facin nans marrons».

Per a la nostra vida quotidiana això poc interès té. Però sempre és un progrés per a la ciència poder enunciar amb més exactitud la realitat de les coses que existeixen. El cosmos és fascinant i de mica en mica n'anem sabent més coses i amb més exactitud. Benvinguda sigui aquesta troballa!

havia d'atribuir. Es tracta d'un astre que gira a l'entorn de l'estel AB Doradus A i és 100 vegades més dèbil, pel que fa a la llum, que l'estrella a l'entorn de la qual gira. Sabent-ne la distància i el temps que triga a donar-li la volta se'n dedueix la massa: unes 93 vegades la del nostre planeta Júpiter, mentre que el model que es tenia l'hauria fet de només 40 vegades dit planeta.

Un membre de l'equip que n'ha fet els càlculs és el valencià Carles Guirado (professor de la Universitat de València) i n' està molt cofoi. «És la primera vegada —diu— que s'ha pogut mesurar brillantor i massa d'un objecte tan petit» i en conseqüència

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

48 A Barcelona també es funda un observatori

A finals del segle XIX i principis del XX a tots els països europeus s'han construït o es van construir observatoris astronòmics. El nostre no en va ser una excepció. Si cap lector pensés que l'observatori que s'inaugurà a Barcelona el 1904 no es mereix ser mencionat, s'equivoca. Va ser prou significatiu com per dedicar-li un capítol d'aquesta nostra breu història de l'astronomia, sense que hi desentoni. Afegim-hi que bé cal que coneguem les coses nostres.

Obra de l'Acadèmia de Ciències de Barcelona

L'inici de la història de l'observatori barceloní data del 1893. La Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona va instal·lar un telescopi meridiana de Secretan al seu edifici de la Rambla, telescopi que va servir per donar l'hora durant trenta anys. La Corporació Provincial en nomenà director Eduard Fontserè (1870-1970) que des del 1891 havia organitzat el servei horari, del qual s'havia d'ocupar durant 67 anys. El 1894 Fontserè presentava, juntament amb l'arquitecte Josep Domènech Estapà, a l'Acadèmia, un projecte d'observatori astronòmic i meteorològic al Tibidabo, projecte que fou acceptat per l'Acadèmia i presentat a la Diputació per al seu finançament.

Però no es posà en obra aquell projecte fins que s'obtingué el qui es fes càrrec de les despeses, que tenien un pressupost de 250.000 pessetes. Això va ser el 1902 i el donant d'aquesta quantitat, el marquès d'Alèlla, Camil Fabra i Fontanils. D'ell prendrà el nom l'observatori. El 4 d'abril

del 1904 era inaugurat pel rei Alfons XIII. Estava dotat d'un telescopi, equip visual i fotogràfic Mailhat, amb muntatge equatorial, d'un rellotge sideral Dent i d'una ullera meridiana. Per a l'època tot era de primera qualitat. S'hi col·locaren també els aparells per a la meteorologia i, més tard, per a la sismologia.

En va ser el primer director el barceloní Josep Comas i Solà (1868-1937), antic alumne de Fontserè de les classes d'astronomia que aquest impartia a la càtedra creada el 1893 per la Societat Protectora de la Ciència, filial de l'Acadèmia.

Descobriments fets pel primer director

Comas i Solà havia demostrat vocació per l'astronomia des de petit. Tenia només 15 anys quan ja en publicava un treball en una revista francesa. A la universitat es llicencià en ciències físico-matemàtiques el 1889 i, després d'assistir a les classes d'astronomia del doctor Fontserè que hem dit, el 1896 entrava d'astrònom a l'observatori privat de Rafael Patxot. El 1901 ja era admès com a membre a la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona. No és, doncs, estrany que el 1904 en merescués la confiança per ser director de l'Observatori Fabra en la seva inauguració.

El 1905 hi havia d'haver un eclipsi de Sol que a Barcelona seria només parcial i ell se'n anà amb tot un equip a Vinaròs, on havia de ser total. Allà en va fer una observació visual, fotogràfica i cinematogràfica.

Encarrià el treball de l'observatori

principalment cap al sistema solar. El gran equatorial Mailhat li permeté estudiar Mart (sense veure-hi canals), Júpiter (del qual digué que probablement tenia un anell, cosa que s'ha confirmat per les sondes espacials a finals del segle XX) i Saturn. Després d'observar el satèl·lit Tità d'aquest planeta publicà el 1908 que considerava molt probable que posseís atmosfera, cosa també que confirmaria el 1948 l'astrònom Gerard Peter Kuiper (1905-1973) amb el telescopi de l'Observatori Yerkes.

El 1910 observa el cometa Halley i en treu fotografies que es publiquen. El seu estudi del sistema solar el porta a idear un sistema per descobrir-hi asteroides. En aquest moment ja són centenars els que s'han enregistrat i cada vegada es fa més difícil trobar-ne de nous perquè els més brillants ja són tots coneguts. La idea de Comas i Solà va ser canviar el sistema que feien servir els observatoris habitualment: posar una placa fotogràfica amb llarg temps d'exposició seguint el moviment diürn, o sigui, la marxa del conjunt de les estrelles i veure, en retirar la placa, si hi ha cap rastre lluminós que no sigui un piquet, què és el que deixen les estrelles, sinó una ratlleta que indica un astre que s'ha mogut, o sigui, un asteroide. Així ho feia l'alemany Maximilian F. J. Wolf (1863-1932), que en trobà centenars. Però el nostre director del Fabra pensà: quan la llum emesa per un asteroide és molt dèbil no arriba a impressionar la placa deixant-hi ratlleta, serà millor fer-ho al revés: que el telescopi segueixi no el curs de les estrelles sinó el moviment que en general tenen els asteroides entre Mart i Júpiter, i ho faci també amb una llarga exposició

fotogràfica; així a la placa les estrelles deixaran ratlleta i un asteroide un puntet ja que la perllongada exposició farà que, malgrat sigui dèbil la lluminositat de l'astre que no deixaria ratlleta amb el mètode anterior, aplicada al mateix punt durant hores pot acabar deixant una impressió. Amb aquest mètode Comas i Solà arribà a descobrir onze asteroides nous que anomenà: Barcelona, Hispania, Alfonsina (dedicat al rei), Mercedes (patrona de Barcelona), Pepita (el seu propi nom de pila feminitzat; calia posar noms femenins als asteroides), Amèlia, Reginita (noms de la seves filles), Gothlàndia (que vol dir Catalunya) i tres més que va haver de designar, per conveni internacional, amb l'any de la descoberta i doble lletra, 1927AA, 1928XA i 1929WG. El més remarcable dels onze és l'anomenat Barcelona que presenta una òrbita rara, molt inclinada.

També va ser descobridor de dos cometes: el del 1925 que el descobrí simultàniament amb Schain i s'anomena «cometa Schain-Comas Solà» i el del 1926, «cometa Comas Solà», que és periòdic; reapareix cada 8,55377 anys. I d'una variable cefeida: la 2 de la constel·lació de la Lira.

A més, va ser un gran divulgador de l'astronomia. Passen de 1.200 els articles publicats per ell a *La Vanguardia* des del 1901 fins al 1937. El 1911 va fundar la Societat Astronòmica d'Espanya i Amèrica, de la qual fou sempre el president. La Generalitat de Catalunya el nomenà director de Servei d'Astronomia. Va ser membre de la Société Astronomique de França, de la Royal Society de Londres, de la Società Sismologica Italiana i de l'Acadèmia Mediterrània de Niça. A més de diversos manuals d'astronomia, publicà llibres com *Astronomia y ciencia general* (1907), *Album fotogràfic de la zona eclíptica* (1915) i *El cielo* (1927).

Va morir a Barcelona, la seva ciutat natal, el 1937 en plena guerra civil.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Misión imposible 3 ***

Director: J. J. Abrams.
 Guionistes: Alex Kurtzman, J. J. Abrams i Roberto Orci.
 Intèrprets: Tom Cruise, Philip Seymour Hoffman, Laurence Fishburne, Jonathan Rhys.
 Gènere cinematogràfic: acció-thriller.
 Estats Units, color, 2006. 126 minuts.
 Públic: joves.

Torna l'agent secret Ethan Hunt. Aquest cop ha de fer front a una nova missió que l'enfrontarà a un proveïdor d'armes sense escrúpols, cosa que posarà en perill la seva vida.

Nova i tercera pel·lícula d'aquesta nissaga, basada en la famosa sèrie televisiva dels anys setanta. Després de Brian de Palma (1996) i John Woo (2000), ara el creador de sèries

Intriga i acció es donen la mà en la tercera pel·lícula d'aquesta nissaga.

d'èxit J. J. Abrams —com *Alias* o *Perdidos*— s'encarrega de dirigir i participar en el guió d'una nova història de l'agent Ethan Hunt. El seu intèrpret, Tom Cruise, és l'únic actor que repeteix en les tres pel·lícules: de fet, Cruise n'és un dels productors.

D'altra banda, la mà de l'equip d'Abrams es nota en aquesta nova missió, que comença com alguns capítols d'*Alias* (fins i tot hi ha algun *cameo*), amb el clímax de la història per deixar-lo en suspens i començar, ara sí, pel «principi». Sospites, intrigues, aparenances, acció, bon ritme i molta precisió són els al·licients d'aquesta pel·lícula, que ja anuncia l'estiu que s'apropa i amb ell les pel·lícules més comercials.

• Humor: 0; acció: 2 i 1/2; violència: 2; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Las crónicas de Narnia ****

Director: Andrew Adamson.
 Guionistes: Andrew Adamson, Christopher Markus, Stephen McFeely i Aní Peacock.
 Intèrprets: Skandar Keynes, William Moseley, Georgie Henley, Anna Popplewell.
 Gènere cinematogràfic: aventures.
 Estats Units, color, 2005. 132 minuts.
 Per a tots els públics.

Una pel·lícula familiar magnífica.

La història explica les aventures de quatre germans —Lucy, Edmund, Susan i Peter— que durant la Segona Guerra Mundial descobreixen el món de Narnia, al qual accedeixen a través d'un armari màgic mentre juguen a fet i amagar a la casa de camp d'un vell professor. A Narnia descobriran un món increïble on viuen animals que parlen, follets, faunes, centaures i gegants, als quals la Bruixa Blanca ha condemnat a l'hivern etern. Amb l'ajuda del lleó Aslan, el noble sobirà, els nens lluitaran per vèncer el poder que la Bruixa Blanca exerceix sobre Narnia en una batalla espectacular i aconseguir així alliberar-la de la maledicció del fred.

El valor, la lleialtat i el do de la imaginació troben un espai a la gran pantalla, i formen un lloc en el qual els nens poden somiar sense por que ningú els el prengui. Es tracta d'una pel·lícula familiar magnífica, plena d'aventures i fantasia. Amb el text de C. S. Lewis, autor dels set llibres de la nissaga —clàssics de la literatura anglesa—, el director Andrew Adamson (*Shrek*) recrea un món grandios, ple de detalls, bones interpretacions i valors universals.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

• Extres DVD: idiomes (anglès, italià, alemany i espanyol); subtítols (anglès, italià, alemany, espanyol i anglès codificat per a sords); preses falses; nombrosos documentals («El viatge màgic de los niños»; «Evolución de un clásico épico»; «Creando las criaturas»: com es van idear els personatges, amb comentaris dels actors, els seus creadors i el repartiment; «Explora Narnia»; «Viaje cronológico a través de Narnia»...).

El món de la televisió

▷ **Lazy Town**

De dilluns a divendres - 17.30 h. - La 2

Lazy Town és una nova sèrie infantil protagonitzada per personatges de carn i ossos, com l'optimista Stephanie o l'esportista Sportacus, i per ninots, com el grup format per Ziggy, Stingy, Pixel i Trixie. La sèrie ha estat creada per l'atleta islandès Magnús Scheving que, a més, n'és un dels protagonistes.

Malgrat el nom, Lazy Town («Ciutat mandrosa») és una ciutat dinàmica, en la qual els nens practiquen tota mena d'esports. En aquesta ciutat, una recreació caricaturesca del món en què vivim, arriba la petita Stephanie, una nena de vuit anys plena d'energia i optimisme.

L'heroi dels nens de la ciutat és Sportacus (interpretat per Magnús Scheving), un atleta en plena forma, àgil, divertit i pacient, que mira d'inculcar en els petits hàbits sans i bons costums. Al contrari, Robbie Rotten és un mandrós que sempre pren el camí més fàcil, no s'esforça mai gens i intenta que els nens de la ciutat segueixin el seu exemple.

▷ **Génesis, en la mente del asesino**

Dimecres - 22.30 h. - Cuatro

Un nou tipus de crim, sense sentit i violent, sacseja la societat. Una brigada d'elit de la policia combat aquests assassins sàdics i misteriosos que molts cops van més enllà de la lògica aparent. Els policies tracten d'una nova manera la investigació dels casos, i incideixen sobretot en la psicologia i antropologia criminal. D'aquesta forma, han d'arribar fins a la gènesi del mal, furgar la ment de l'assassí per aconseguir atrapar-lo.

La productora de *Motivos personales* arriba amb aquesta nova producció que destaca per la seva factura visual acurada i l'originalitat dels seus continguts. *Génesis*, però, no estalvia a l'espectador el sadisme i la violència dels crims.

▷ **Todo el mundo quiere a Raymond *****

De dilluns a divendres - 18.30 h. - La Sexta

Es tracta d'una *sitcom* produïda per Paramount per la CBS, on s'han emès nou temporades. El sarcasme i la ironia són la base d'una comèdia que als Estats Units ha aconseguit onze premis Emmy. Protagonitzada per Ray Romano, la sèrie narra la vida de Ray Barone, un periodista esportiu que viu amb la dona i els tres fills. Debra, l'esposa, no li perdonarà mai que esborrés el vídeo del casament per gravar-hi un partit de futbol americà. La convivència de la parella es complica amb la intromissió de la mare de Ray, la qual discuteix freqüentment amb la nora. Una sèrie d'humor, familiar i amable que, sense grans pretensions, basa l'èxit en uns diàlegs aguts i en la recreació de situacions absurdes i trivials.

TAC

RÀDIO

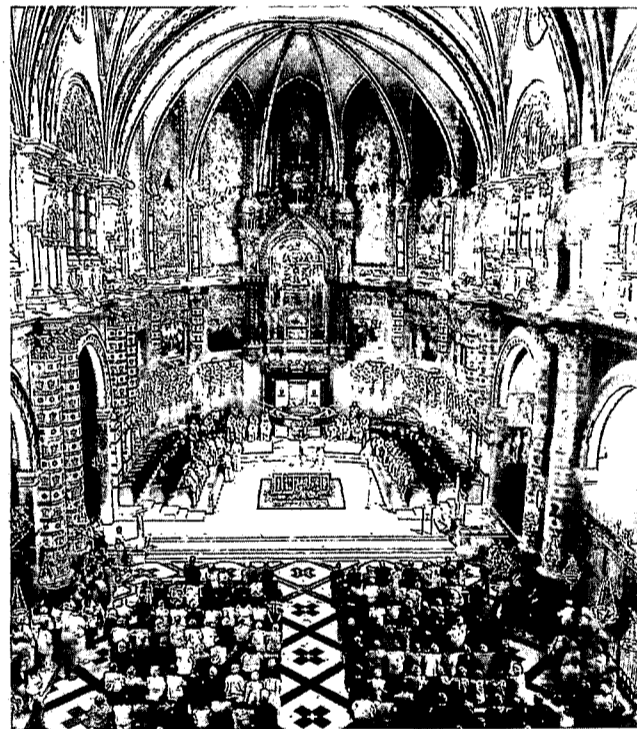

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres		23.00-00.00 <i>Persona i vida</i>	14.00-00.00 <i>Radiofòrmula</i>
07.00-08.00	<i>El tren de les set</i> (reflexió) <i>Evangelí</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Espurna d'Alba</i> <i>Santorai</i>	00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>La gran diferència</i>	00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>La gran diferència</i>
08.00-09.00	<i>El Primer Cafè</i> (informatiu i tertúlia)	01.00-02.00 <i>Ressons</i>	01.00-02.00 <i>Ressons</i>
09.00-22.00	<i>Radiofòrmula</i>	02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangelí, Espurna d'Alba</i>	02.00-02.30 <i>Dietaris</i> <i>Evangelí</i> <i>Espurna d'Alba</i>
22.00-23.00	<i>Finestra oberta</i> (l'actualitat de l'Església)	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>
Dilluns		Dijous	
18.00-19.00	<i>Endavant Espanyol</i>	18.00-19.00 <i>Piscobabis</i>	Diumenge
19.00-20.00	<i>Sense embuts</i>	19.00-20.00 <i>Temps d'oci</i>	07.00-08.00 <i>El tren de les set</i> <i>Evangelí</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Espurna d'Alba</i> <i>Santorai</i>
23.00-00.00	<i>Planeta Blau</i> (medi ambient)	23.00-00.00 <i>Mirades de cinema</i>	08.00-09.00 <i>Radiofòrmula</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>La gran diferència</i> (selecció musical)	00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>La gran diferència</i>	09.00-10.00 <i>Tot sardana</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i> (música en català)	01.00-02.00 <i>Ressons</i>	11.00-12.30 <i>Missa de Montserrat</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangelí, Espurna d'Alba</i>	02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangelí, Espurna d'Alba</i>	12.30-14.30 <i>Rutes per Catalunya</i> (excursions)
02.30-07.00	<i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	18.00-18.30 <i>La taula de l'Evangelí</i> (comentari de les lectures dominicals)
Dimarts		Divendres	
18.00-19.00	<i>Piscobabis</i>	18.00-19.00 <i>Amb els ulls de Maria</i>	18.30-20.00 <i>Avui és el dia del Senyor</i> (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
19.00-20.00	<i>Coneixes Jesús?</i>	19.00-20.00 <i>Catalunya sense barreres</i>	20.00-20.30 <i>La cantata del diumenge</i> (música de Bach)
23.00-00.00	<i>Paraules d'amor</i>	23.00-00.00 <i>Amb llum pròpia</i>	20.30-23.00 <i>Melodies de fe</i> (música cristiana)
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>La gran diferència</i>	00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>La gran diferència</i>	23.45-00.00 <i>Moments a mitjanit</i> (reflexió cristiana)
01.00-02.00	<i>Ressons</i>	01.00-02.00 <i>Ressons</i>	00.00-00.30 <i>Pregària de Completes</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangelí, Espurna d'Alba</i>	02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangelí, Espurna d'Alba</i>	00.30-01.00 <i>Cova de Country</i> <i>Jazz</i>
02.30-07.00	<i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	01.00-02.00 <i>Ressons</i>
Dimecres		Dissabte	
17.30-18.00	<i>In family</i>	07.00-08.00 <i>El tren de les set</i> <i>Evangelí</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Espurna d'Alba</i> <i>Santorai</i>	02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangelí, Espurna d'Alba</i>
18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>	08.00-10.00 <i>Radiofòrmula</i>	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>
19.00-20.00	<i>Grans reptes</i>	10.00-11.00 <i>A tota costa</i> (submarinisme)	
		11.00-14.00 <i>Trotamundos</i> (turisme rural)	

Cada diumenge

La Missa Conventual de Montserrat en directe a les 11 del matí

ràdio principat FM 105.0 **Desconnexions de Ràdio Estel**

De dilluns a divendres:
09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangelí (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte
08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge
08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA **CADENA SER**

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 28

08.45 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.00 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.15 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
«Elsa González.»
Avui parlem amb Elsa González, periodista que fa més de 20 anys que treballa a la COPE, sobre el paper dels periodistes en la societat contemporània.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«Creer y comunicar a Dios en libertad.»
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de l'orfeó parroquial El Delme de Sant Vicenç de Montalt (Maresme), sota la direcció d'Eva Ramón.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 29

17.00 *Pueblo de Dios*
Director: Julián del Olmo.

33

Diumenge 28

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangelí, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Divendres 26

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Més TV
Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

ràdio principat

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7
- Girona 103.4
- Lleida 91.5
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3
- Cerdanya 104.4
- La Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **MOVIMENTS.**— El Consell Pontifici per als Laics ha posat en marxa la web www.laici.org, en la qual informa sobre la vetlla de Pentecosta dels moviments eclesials i noves comunitats amb Benet XVI per al 3 de juny.

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 4 al 10 de juny, dirigits per Victorio Oliver (bisbe d'Oriola-Alacant), a la casa d'exercicis de Santa Maria del Olivar (Estercuel). Més informació: tel. 978 752 300.

• **GERMANS DE SANT JOAN DE DÉU.**— Del 19 al 30 d'agost organitzen un camp de treball a Las Palmas de Gran Canària, amb discapacitats. Més informació: Nacho Pallarés, tel. 686 678 948.

Barcelona

• **EDITORIAL CLARET.**— El 25 de maig, a les 19.30, presentació del llibre *Miscel·lània de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia*. Hi participaran Lluís Bonet i Armengol, editor del volum, Jordi Pujol i Pere Codina. Sala Claret, c/ Sant Antoni M. Claret, 45 - Barcelona.

• **GERMANDAT DEL SANTÍSSIM CRIST REDEMPTOR I NTRA. SRA. DE LA SOLEDAT.**— El 28 de maig tindrà lloc la cloenda de les festes de maig al barri de Llefia de Badalona, amb la

processó de la Mare de Déu de Fàtima. A les 17.30, missa a la parròquia de Sant Antoni de Pàdua; a les 18.30, processó amb el recorregut sigüent: c/ Pérez Galdós, pl. de Trafalgar, av. Marquès de Sant Mori, av. Dr. Bassols, rda. de Sant Antoni, c/ Sant Cebrià i av. d'Amèrica.

• **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer diu lluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió, 29 de maig, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El 30 de maig, a les 19.00, conferència-col·loqui d'Armand Puig (professor de Bíblia de la Facultat de Teologia de Catalunya) amb el tema *L'Evangelí de Judes. Què hi ha al darrera?* C/Rivadeneira, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **DR. PERE TARRÉS.**— El 30 de maig, a les 19.30, eucaristia en memòria del beat Dr. Pere Tarrés presidida pel cardenal Ricard M. Carles. Serà a la parròquia de Sant Vicens de Sarrià.

• **ECUMENISME.**— El 30 de maig, a les 20.00, pregària interconfessional de Pentecosta amb el tema *La llum de Crist il·lumina tothom. Esperança de renovació i unitat d'Europa*. C/ Brusi, 94 - Barcelona, tel. 932 000 708, 932 174 174 i 932 043 458.

• **CAIXAFORUM.**— El 30 de maig, a les 11.30, sessió de Manel Garcia Sánchez (professor associat d'història antiga, Universitat de València) sobre *Orient és Orient: despotisme enfront de llibertat, barbàrie enfront de civilització*; l'1 de juny, a les 19.00, conferència de Daniel Cohn-Bendit (polític) i Antoni Puigverd (escriptor) sobre *La utopia postergada*. Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, fax 934 768 635, web: www.laCaixa.es

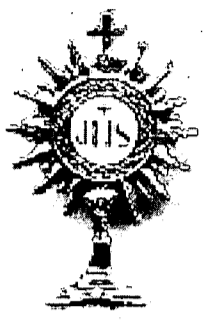
• **AMICS DELS GOIGS.**— El 31 de maig, a les 18.50, conferència *L'impresor Ricard Vives i Sabaté*, a càrrec de Jaume Manero i Jubierre. C/ Comte Borrell, 307, 2n - Barcelona, tel. 933 216 451.

• **VIDA CREIXENT.**— L'1 de juny, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Persones que contagien esperança*.

QUARANTA HORES D'ADORACIÓ A JESÚS SAGRAMENTAT

ESCLAVES DEL SAGRAT COR.— Del 29 al 31 de maig, de 9.00 a 13.00 i de 18.00 a 20.30. Tel. 932 152 509, a/e: acibarna@terra.es

PARRÒQUIA DE L'ESPERIT SANT.— De l'1 de juny, a les 19.00, al 3, a les 24.00. Travessera de Gràcia, 407 - Barcelona, tel. 934 357 370.

C/ Rivadeneira, 6, 3r - Barcelona.

• **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— L'1 de juny, a les 22.00, hora santa acompanyant Jesús a l'hort i missa. Monestir de la Visitació, passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona), l'1 de juny, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.45, hora santa, i a les 22.45, eucaristia; el 2, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia. Hi haurà confessors.

• **COSMOCAIXA.**— L'1, 2, 3 i 4 de juny, amb motiu de l'exposició temporal «Paisatges neuronals» tindrà lloc l'activitat *Color i sensacions*. C/ Teodor Roviralta, 47-51 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixa-bcn.fundacio@lacaixa.es

• **MARISTES.**— El 3 de juny, a les 17.00, tindrà lloc el II Fòrum de Joves Kristians amb el lema *Deixa que et batuki l'Esperit*. C/ València, 370 - Barcelona.

• **SALA CABAÑES.**— Els dies 3, 4 i 5 de juny, espectacle per a tota la família *Blancaneus i els set nanets*. Més informa-

ció: tel. 937 901 213.

Girona

• **ROBER DE CÀRITAS.**— Càritas interparroquial de Girona organitza el 29 de maig un dia de portes obertes per donar a conèixer el Servei de Rober i el Taller per a dones immigrants, ubicats als locals cedits pel Patronat de la Santa Creu, av. Sant Narcís, 83, baixos - Girona.

• **MÀRTIRS.**— El 2 de juny, celebració a la catedral de la festa dels quatre màrtirs de Girona: Germà, Paulí, Justí i Sici: a les 9.00, litúrgia de les hores i missa conventual. Veneració de relíquies al seu altar.

• **APOSTOLAT SEGLAR.**— El 3 de juny, jornada diocesana d'Apostolat Seglar: a les 17.00, *Fruits del Vaticà II: experiències d'Església* a la parròquia del Mercadal; a les 17.30, *Ressò i significació del Vaticà II*, per Mn. Joan Busquets; a les 18.00, taula rodona *Experiències d'Església*; a les 20.00, eucaristia presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler.

• **TROBADA PARROQUIAL.**— El 4 de juny, trobada parroquial de germanor de les parròquies gironines del Carme, Sant Daniel i Sant Fèlix a Sant Tomàs de

AFINADOR DE PIANOS

(piano tuner)

David
Tel. 933 712 074

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

VETLLA DE PENTECOSTA

RENOVACIÓ CARISMÀTICA
CATÒLICA

Coordinadora de Catalunya
DIES 3 i 4 DE JUNY

Lloc: casa d'espiritualitat Betània
c/ Bonavista, 37 - Cornellà
metro L5 «Gavarrà»

Obert a tothom

Informació: José Antonio Godina, tel. 934 196 355
web: <http://es.geocities.com/catalunyarcc>

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcaes.org

Trobo la germana Beatriz de Liaño, de Santander, a la seva comunitat a Roma. Beatriz té 31 anys i és serventa de la Llar de la Mare, la branca consagrada de la Llar de la Mare, moviment apostòlic nascut el 1982 a Espanya. Actualment resideix a Roma, amb la seva comunitat, on compagina els estudis de Teologia amb l'apostolat amb els mitjans de comunicació social. El seu entusiasme es contagia: somriu contínuament i explica com utilitza la televisió per evangelitzar.

Beatriz Liaño, serventa de la Llar de la Mare

«Els mitjans tenen una capacitat immensa per transmetre la Veritat»

—Què va portar-la a entusiasmar-se per la Llar de la Mare?

—Sens dubte, trobar-me amb «Ella», amb «la Mare», la nostra Mare Verge, que va ser qui va canviar tota la meua vida. Jo no sabia que existien els moviments apostòlics, és a dir, grups amb una espiritualitat concreta que, dins l'Església catòlica, aspiren a la santedat. Jo havia estat la típica nena de parròquia que als dotze o tretze anys va cansar-se de la parròquia perquè no havia arribat a conèixer Déu. Quan vaig arribar a la Llar em va impressionar conèixer nois i noies de la meua edat que tenien una autèntica relació amb el Senyor i amb la Mare de Déu; em va impressionar conèixer sacerdots, religiosos i religioses joves i maquíssims. Em va impressionar veure amb quina passió es buscava i defensava la Veritat, l'única Veritat, Crist.

—No és habitual veure monges darrere les càmeres de televisió i produint programes. Com és que es dediquen a aquest camp?

—He de començar explicant que ni la Llar de la Mare, ni els servents i serventes de la Llar de la Mare vam néixer amb una «vocació cap als mitjans de comu-

nicació». Nosaltres tenim tres missions dins l'Església: la primera és la defensa de l'Eucaristia; la segona, la defensa de l'honor de la nostra Mare, especialment el privilegi de la seva virginitat, i la tercera és la conquesta dels joves per al Senyor. Els mitjans són un instrument que el Senyor ha posat a les nostres mans d'una manera providencialíssima per dur a terme les nostres missions, una gran oportunitat per a l'evangelització; oportunitat que hem procurat no menysprear. Però no és el nostre apostolat únic i específic. Hem nascut en el servei de l'Església i de la humanitat, atents a totes les seves necessitats, per això se'ns troba treballant en activitats molt diverses, amb tot tipus d'iniciatives de çara a l'evangelització de tothom, però especialment dels joves.

—Què l'apassiona més del món dels mitjans?

—La immensa capacitat que tenen, si es fan servir bé, per transmetre la Veritat, per donar a conèixer Jesucrist. Som molt conscients d'allò que Joan Pau II va repetir tants cops: que no podem pensar a re-evangelitzar la cultura si no és a través dels mitjans de comunicació social.

—Les seves produccions es veuen a Espanya i Amèrica Llatina, de moment. Què té més èxit del que produeixen?

—Entre els programes per a adults, potser el que més repercussió ha tingut i té és *¿Cuál es la duda?* La gent fa preguntes des del carrer, els típics dubtes que tothom té, i des de l'estudi respon bé un sacerdot, bé una laica molt ben formada. Per als nens, en canvi, és *Buenas noches, Teo*. Teo és una marioneta, una estruç groga, que abans d'anar-se'n al llit cada nit visita el seu amic sacerdot, li explica les seves peripècies, li consulta els seus dubtes... fins que la son la venç i es queda adormida damunt el braç del sacerdot. Treballant sobre aquesta mateixa idea, Teo i el sacerdot, estem preparant ara una sèrie de 17 programes: les *Superchifliccatequesis de Teo*, amb cançons, jocs, concursos... que serveixin de suport a un curs complet de catequesi de Primera Comunió.

—Vocacions no els en falten. Cap secret per a aquest èxit?

—Secret? Cap. Ser el que hem de ser. Només això.

Miriam Díez i Bosch

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Temps de primeres comunions

Aquests dies de maig—dies pasquals—són temps de primeres comunions. De çara a nosaltres mateixos, ens és bo de recordar cadascú la data de la seva i de celebrar-la en la intimitat personal amb sentiments d'acció de gràcies: quant de temps gaudint de l'àpat del Senyor...!

De çara als altres, vull dir als infants d'avui que comencen a combregar... quin munt de canvis i, també, de contradiccions! En veiem de velles i de noves... Però, alhora, quantes marevelles de la gràcia de Déu.

Sempre m'ha dolgut la poca delicadesa amb què alguns tracten aquesta qüestió: fan més gala de lucidesa i, fins i tot, d'humor sarcàstic, que de capacitat constructiva per posar-hi remei.

S'ha parlat molt, per exemple, de la manca de continuïtat. És un fet clar, innegable. Però, d'aquí, massa fàcilment s'ha passat a concloure que la primera comunió no serveix de res, cedint així a la temptació de pensar que no hi ha més eficàcia sacramental que la que veuen els nostres ulls i, encara, en un curt període de temps. Ara bé, la vida és llarga... i el Senyor treballa. Més ens valdria centrar els esforços a aconseguir que cada nen faci —en el seu ni-

vell— una veritable experiència de fe que resti en la seva memòria com una vivència positiva, agradosa. Això ens demanaria d'orientar la catequesi prèvia de manera més personalitzada, valorant els contactes directes de l'infant no només amb el catequista, sinó també amb el pastor. La vida actual és fragmentada, poc previsible. Si ja ni podem imaginar que en el futur un nen d'avui tindrà sempre la mateixa feina, tampoc no podem preveure una continuïtat estricta en la vida cristiana. Passarà per crisis, però també és probable que trobi ocasions de represa. Una bona experiència de la primera comunió restarà sempre com un punt favorable per a una nova connexió.

D'altres catequistes queden bloquejats per l'ambigüïtat del desig dels infants i de les seves famílies: volen l'Eucaristia, en recelen, o una festa? Però, pensem-hi bé: com podrien desitjar allò que no coneixen? El treball de la catequesi i de tota la pastoral consisteix precisament, a partir d'un desig mal orientat, a encaminar-se a la recerca del do de l'Evangelí. Però això segon serà el punt d'arribada, no el de partida. També Jesús va fer aquesta experiència: «Vosaltres no em busqueu perquè heu vist senyals prodigiosos, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut» (punt de partida); «Però no us heu d'afanyar tant per l'aliment que es fa malbé, sinó pel que dura», (catequesi) (Jn 6, 26-27).

Una altra dificultat habitual en el debat sobre les primeres comunions —i alguns altres sagraments— ha estat tradicionalment el de la llibertat: vénen coaccionats per l'ambient, es deia, sobretot als anys seixanta. Ara bé, com era de preveure, ha arribat un moment que l'ambient ha començat a pressionar en sentit contrari. En aquests darrers anys sembla que, en alguns llocs, només fan la primera comunió el cinquanta per cent dels infants... Això, en certa manera, normalitza la pastoral: es tracta de fer atractiva l'opció cristiana, no de fer-la difícil.

Santa Maria de Vallbona

Enmig de la vall urgellenca, oberta i suau, apareix inesperadament, en un tombant del camí, un cimbori gòtic de pedra clara. Heu arribat al monestir de Santa Maria de Vallbona, el gran cenobi cistercenc femení de la Catalunya Nova. No té les dimensions majestàtiques dels seus germans masculins, Poblet o Santes Creus, però gaudeix d'unes proporcions humanes, harmòniques i tan properes, que el visitant s'hi sent atret de manera natural.

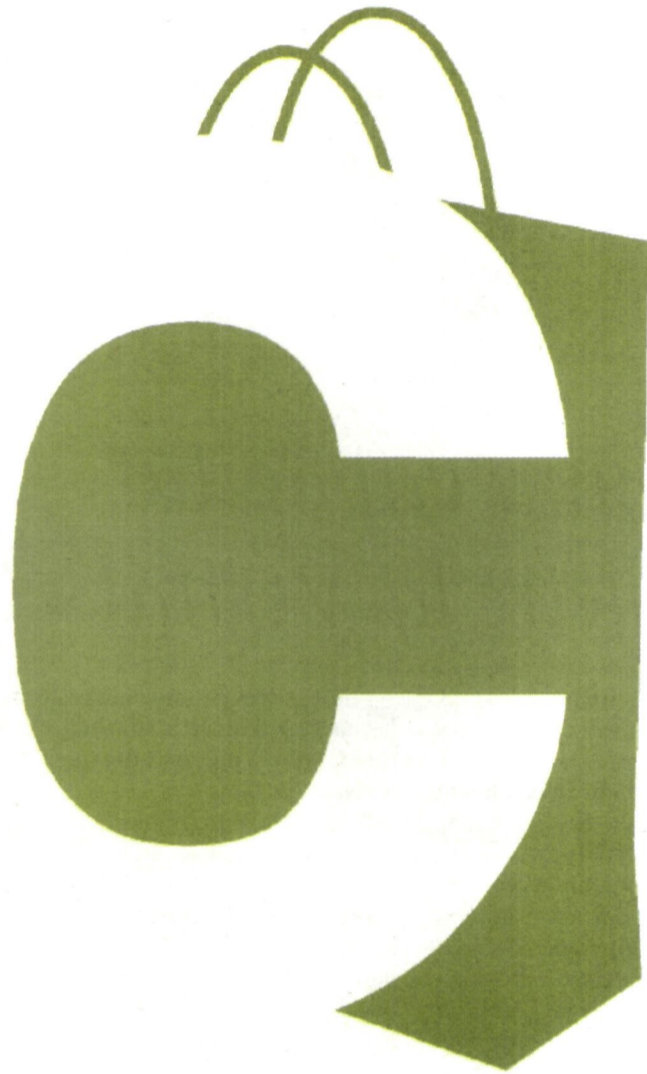
I això no obstant no són les pedres, és clar, les que proporcionen la calidesa tan pròpia de Vallbona, sinó la comunitat de catorze monges que mantenen la tradició de vida religiosa del monestir, ininterrompuda des de fa més de vuit-cents anys. Les seves pregàries al cor de l'església, obertes als fidels que les vulguin acompanyar, o l'acollida senzilla i fraternal que fan tant a l'hostatgeria com al refugi de Sant Bernat, són un fruit directe de la més pura espiritualitat cistercenca. Creient o no, tothom hi és benvingut. El testimoni modest però ferm d'aquestes catorze dones continua sent tan vàlid avui com en època de sant Bernat i és una font de pau inescotable per a tot aquell que hi vulgui fer estada.

Eduard Brufau

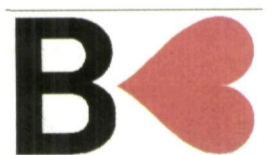

Ajuntament de Barcelona

Comerç i Consum

any del **comerç**
bcn2006

AMB EL COMERÇ,
BARCELONA
BATEGA!